

Lilia CALANCEA

Regina

Noptii

Lilia Calancea

Regina nopții

Roman

Pontos
Chișinău • 2014

CZU 821.135.1(478)-31

C 13

Lectorii: *Marcela Mardare, Serafima Iachim*

Procesare computerizată: *Liubovi Ceban*

Design copertă: *Lilia Calancea*

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Calancea, Lilia.

Regina nopții: Roman / Lilia Calancea; cop.: Lilia Calancea.

– Chișinău: Pontos, 2014 (F.E.-P. "Tipografia Centrală"). – 148 p.

500 ex.

ISBN 978-9975-51-598-6.

821.135.1(478)-31

C 13

Pentru Mariile mele

*Cea mai înaltă vindecare este
trezirea din ceea ce nu ești.*

Mooji

Introducere

*E*u nu știu să iubesc ca o femeie. În schimb, știu să fac bani ca un bărbat. Pentru un bărbat ar fi o calitate. Pentru o femeie – un dezastru.

Am realizat dimensiunile dezastrului meu abia la treizeci și șapte de ani. Târziu? O fi. Nu însă pentru bărbatul, mult prea tânăr decât mine, care a descoperit în mine o însușire nebanuită până azi: darul de a iubi.

M-am mirat în fața acestui dar, așa cum te miri în fața unui copac de la care nu te așteptai să înflorească. Apoi am fugit. Departe de florile desfăcute și de bărbatul care mă iubea.

Azi, după o toamnă umedă, rece și amară, ca toate cafelele pe care le beau autocondamnată la singurătate, ce-aș mai putea schimba într-o poveste, care nu a fost doar a mea, dar în care mi-am luat libertatea să-i tai singură elanul, aripile și finalul? Acum doar un miracol ar putea schimba deznodământul. Dar eu nu sunt femeia care crede în miracole.

Deși nu sunt încă atât de bătrână ca să încep să-mi depăn amintirile la gura șemineului încins, chiar în ajun de Crăciun, o fac pentru mine, cu voce tare și cu ochii înfipti într-o flacăra harnică. Singura care mă mai ține trează și vie.

PARTEA I

Capitolul 1

M-am căsătorit, cred eu, prea repede, dar la fel de repede am și divorțat. Inițiativa nu a venit de la mine. A fost ideea iubitului meu soț care, într-un moment neinspirat, a hotărât să se joace de-a șantajul. Într-un miez de ceartă, se răsti amenințător la mine: „Mă duc să dau la divorț!”. I-am răspuns cu un „du-te...” obosit și am închis pentru totdeauna ușa dormitorului. Nu agonisiserăm nimic în căsătoria noastră, în afară de disconfort și nedumerire, de aceea ruptura oficială s-a produs indecent de repede. În ziua când ne-am ridicat certificatele de divorț, proaspătul meu ex-soț m-a oprit pe scările oficiului stării civile, profund dezamăgit că nu m-am opus chiar în ultimul moment, ca orice femeie care ține la căsătorie, și a murmurat abia auzit: „Și dragostea noastră, Adriana?” Cum era să-i lămuresc în două vorbe, acolo, pe scări, cu certificatul de divorț în mână (o, ce ironie! chiar de culoarea excrementelor), că am redevenit doi străini cu acte în regulă. Dragoste? Nu mai era. Poate că la alții iubirea moare încet, în agonie. A mea a murit imediat. Dintr-o singură lovitură. La primul șantaj. Iar tot ce-i mort trebuie îngropat fără întârziere. Pentru că, nu-i așa, până și cele mai frumoase hoituri put. Astfel, am închis în galop capitolul „Dragoste și familie” și am deschis unul nou „Studii și carieră”.

* * *

Au trecut ani. Mulți. Am devenit așa cum visează să devină multe femei. Nu, nu o nevastă cu soț, purtându-și cu mândrie verigheta; cu doi copii (băiat și apoi fetiță!) și cu un cățel flocos cu limba scoasă prin fereastra unei mașini de familie cu portbagaj lung. Nu. Sunt o femeie liberă, independentă și stăpână pe viața mea.

Sunt redactor-șef la o revistă pentru femei și, cu toate că am o reputație de șefă-năpârcă, pentru care munca e mai presus ca orice, am pondere în breasla în care mă învârtesc. Sunt prima care aprinde lumina în redacție și ultima care o stinge. Așa a fost de când am pășit prima oară pragul oficiului. Pe vremuri, eram o studentă modestă în căutarea unui loc de stagiu. Stagiul era tot atât de important ca teza de licență. Așadar, visul meu era să ajung într-o redacție bună. Am întocmit o listă cu cele mai bune cinci reviste de pe piață și m-am apucat să bat pragurile. La patru din ele am fost refuzată. Îmi mai rămânea una. O revistă pentru femei. Eram disperată. Unu, pentru că era ultima mea șansă și, doi, pentru că era o revistă pentru femei. Mă bântuia o temere. Credeam că la crearea unei reviste pentru femei lucrează doar specialiști de modă, or, eu nu mă pricepeam deloc la boarfe, încălțăminte și accesorii de lux. Nu că nu m-ar fi interesat sau nu mi-ar fi plăcut să umblu brambura prin magazine să aleg, să cumpăr, să port haine de o calitate impecabilă, nu. Ocoleam voit subiectul și, mai ales, magazinele de brand, pentru simplul motiv că nu voiam să trăiesc umilința de a descoperi vreo rochie superbă sau vreo pereche de sandale care costă mai mult decât bursa mea pe-o lună. La ce bun? Singurul lucru de marcă pe care îl purtam era o bască de lână verde, de la *Blancq-Olibet*, cu o etichetă brodată cu fir de aur și roșu pe dosul creștetului. Mi-o făcuse cadou un coleg de facultate, Léon, cu care ieșisem câteva seri în oraș și care mă muștra de fiecare dată:

– E răcoare în martie, Adriana. De ce umbli cu capul dezgolit?

– Pentru că nu-mi stă bine cu capul acoperit, mă justificam copilărește. De-ai ști câte bonete am probat?!

Într-o seară răcoroasă, mă aștepta lângă o florărie, cu mâinile la spate.

– Vino să-ți arăt ceva, Adriana.

Mă întoarse cu fața spre vitrina cu flori, lângă care mă așteptase.

– Vezi oglinda din vitrină?

Printre orhideele multicolore răsărea o oglindă mare, prinsă într-un cadru greu, argintiu.

– Și?

În loc de răspuns, am auzit un foșnet în spate, apoi i-am simțit palmele pe urechile mele. Cu gesturi tandre, încerca să-mi potrivească pe cap o bască verde. Stăteam nemișcată. Eram curioasă. În sfârșit, mi-o fixă bine pe creștet, apoi îi trase un colț spre stânga. Îmi aranjă pletele lungi pe umeri și spuse încântat:

– Vezi cât de bine îți scoate în evidență verdele ochilor?

M-am întors spre el și l-am sărutat pe obraz.

– Văd.

Peste trei săptămâni, pășeam pragul redacției cu aceeași bască pe cap, pleoștita cochet spre stânga.

Era o zi cu forfotă mare în redacție. Într-o odaie lungă și spațioasă, cu ferestre enorme, stăteau aranjate față în față vreo zece birouri. Toți aveau un aer preocupat, se agitau în toate părțile, care cu foi în mână, care cu ochii în ecrane și degetele galopând pe taste. Nimeni nu vroia să-și piardă o singură clipă cu o străină oprită în prag. „E clar, mi-am zis, am nimerit rău de tot. Mai bine vin în altă zi”. Am oftat adânc și m-am pornit spre ieșire. Dar nu apucaii să fac primul pas, când, în aceeași clipă, tresării la auzul unei voci puternice. Bubui spontan dintr-o cameră alăturată:

– Unde e articolul Nathalie? Mai avem o oră până la închiderea ediției! Ce mai așteaptă?! Să vină Nathalie la mine! Imediat!

Câteva capete s-au dezlipit de ecran, schimbând priviri speriate și nedumerite.

Nathalie nu apărea de nicăieri.

Se auzi un scârțâit de fotoliu, apoi un zgomot de tocuri pășind în *crescendo* pe parchet.

În pragul camerei alăturate apăru un cap platinat, cu pieptănătura impecabilă – te ducea cu gândul la o păpădie stropită de rouă – susținut de un trup zvelt, deși trecut de prima tinerețe. O aromă iute de iasomie pătrunse odată cu ea în încăpere. Eram lângă perete și-mi părea rău că nu reușisem să ajung dincolo de

el. Privirea ei scormonitoare și dură nu prevestea nimic bun. Prezența ei îmi inspira o frică paralizantă. Amestecată totuși cu un licăr de interes.

– De ce nu vine Nathalie? întrebă aspru femeia.

În cele din urmă, cineva își dresе vocea și răspunse în șoaptă:

– Nu a văzut-o nimeni azi...

– E clar, bubui vocea, se întâmplă deja a doua oară și de fiecare dată când am nevoie de ea. Regretabil! pronunță răspicat și adaugă nervos ca pentru sine.

– De data asta am să iau măsuri.

Privi superficial încăperea, de parcă nu vorbea cu oameni, ci cu ecrane, și întrebă:

– Cine va scrie articolul în locul ei? În jumate de oră să-l văd pe masă.

Nu rămase nici urmă din forfota pe care o văzusem doar cu cinci minute în urmă. Încremeniseră toți.

– Cum? Nimeni nu se încumetă să scrie un articol despre sex? De ce mă faceți să numesc pe cineva? Dacă nu vreți să scrieți, dragii mei, ce mai căutați în una dintre cele mai bune redacții din capitală? Așadar, cine ia articolul?

În redacție se așternu o tăcere jenantă.

Fără să mai aștept, am strigat de lângă perete:

– Eu! Eu mă ofer să scriu un articol ...despre sex!

Zece capete se întoarseră simultan spre mine. Când m-a fixat cel de-al unsprezecelea cap-păpădie, mi-am scos cu mâini tremurânde basca.

Femeia mă luă în țepă cu privirea-i dură, apoi exclamă răspicat:

– Cine ești dumneata și ce cauți aici?

Cu un curaj, rășărit din disperarea în care mă pomenisem, am răspuns tare și pronunțat:

– Sunt studentă la facultatea de jurnalism. Am venit să fac un stagiu în redacția dumneavoastră.

Femeia clipi din ochi, rămase înțepenită pentru o clipă, apoi își reveni. Calculă ceva în minte și rosti pe ton condescendent:

– Ia să vedem ce specialiști pregătesc universitățile de azi. Te poftesc în birou. Hai, repejor, fato!

Am zbughit-o spre ea. Nu aveam timp de pierdut.

Îmi făcu semn să mă așez la o masă lungă. Îmi puse în față o foaie și un creion.

– Îți dau un sfert de oră. Ai titlul *Dictatura orgasmului*. Dacă îmi place textul, te iau, dacă nu, să nu te mai văd că pui piciorul pe aici!

Și am scris. Cu mâinile tremurânde și cu basca pe genunchi. Era ultima mea șansă. Dacă picam testul, nu-mi rămânea decât să cutreier redacțiile de mâna a doua sau a treia, unde se scriu texte mediocre și ieftine, între două țigări puturoase și bârfe de lelițe plictisite... Dar mie îmi plăcea să scriu. Eu îmi doream să învăț să scriu bine. Cel mai bine! Și să am mulți cititori! Mă bântuia de mult un vis îndrăzneț și... foarte real. Îmi imaginam, de atâtea ori, în miezul minții mele, cititori așezați la o terasă, într-o verandă sau în parc... savurându-mi articolele, cu ochi curioși, avizi, cu zâmbet satisfăcut, odihnitor. Emoțiile pe care le trăiau, gândurile, acele scurte momente de deconectare se datorau scrisului meu...

– Gata! îmi luă foaia de sub nas. Se așeză în fața mea și își coborî privirea pe hârtie. În timp ce ea îmi citea textul, eu îi citeam expresia feței. N-am deslușit nimic. Niciun mușchi nu clinti pe fața ei până la sfârșitul articolului. Disperarea îmi puse din nou gheara în gât.

– Faci greșeli și nu ai talent!

Mi-am strâns basca între degete și m-am ridicat să plec.

– Stai jos!

Am tresărit și m-am așezat la loc.

– Nu ai talent, dar cine a zis că eu caut talente? Faci greșeli, dar eu nu caut corector. În schimb, ai un stil viu și mustești de energie creatoare. Dacă îmi răspunzi sincer și repede la câteva întrebări, putem negocia stagiul tău.

Voiam să respir ușurată, dar nu m-a lăsat. Împușcă în mine cu întrebări, ca dintr-o mitralieră:

– Câți ani ai?

- Douăzeci și cinci.
- De când n-ai făcut sex?
- De-o lună.
- Ce carte ai pe noptieră?
- *Le boucher*, de Alina Reyes.
- Aaah, slobozi ea un zâmbet neașteptat, apoi își lăsa ceafa pe

spatele fotoliului.

Aveam în față o altă femeie. Nu-mi venea să cred că o femeie aspră și autoritară poate deveni instant blândă și sensibilă, numai la auzul unui titlu de carte. Oftă visător și adăugă:

- Delicioasă poveste!

Se întoarse spre mine cu o privire stranie. În ochi îi jucau o droaie de licurici ațățați.

– Nu e ușor să scrii despre sex pentru sute de mii de femei. Tu ai reușit să scrii un text bun. Știi de ce?

Nu puteam să articulez o silabă în prezența ei, darămite să-mi dau cu părerea.

Așteptă câteva clipe, apoi continuă:

– Ești încă prea tânără ca să ai o experiență sexuală, necesară pentru a scrie articole bune. În schimb, așa cum am intuit, lipsa sexului îți stimulează excelent imaginația și argumentarea.

Se apropie amuzată de fereastră. Privi peste geam, zâmbind unui gând. Nu înțelegeam ce pune la cale. Disperarea mă slăbise pentru o clipă, dar lăsa loc fricii. O frică nedeslușită. De la femeia asta te puteai aștepta la orice. Până unde va merge? Unde vrea să ajungă? Oare e vorba doar de scris?

Se întoarse către mine cu o privire de prădător.

- Cât durează stagiul?
- Șase luni!
- Minunat! Îți pun o singură condiție. Dacă o accepți, semnăm chiar acum contractul.

Aveam o presimțire parșivă, ca zâmbetul ei.

- Ce condiție? șoptii gâtuit.
- Să scrii articole despre sex în abțință totală. Timp de șase luni.

– Asta înseamnă, simt cum îmi tremură vocea, înseamnă că... trebuie să accept un experiment pe corpul meu; că... trebuie să fiu în rol de cobai.

– Hai să-l numim experiment creativ.

– Credeți că nu pot scrie articole bune făcând sex?

– Nu. Tocmai că dumneata, nu. Ești genul de autor care scrie excelent doar în stare de tensiune maximă. Or, eu anume pentru asta te vreau aici. Pentru texte în care verbul vibrează, se zbate, se enervează, imploră, caută, pulsează. Timp de șase luni! Pe urmă, faci ce vrei.

Am rămas în redacție. Muncesc aici până în ziua de azi. E și acum, una dintre cele mai bune reviste din domeniu. Cu timpul, i-am luat locul „doamnei-cu-cap-de-păpădie-n-rouă”. De fapt, chiar ea mi l-a oferit înainte de a pleca să-și trăiască tihnit bătrânețea pe una din insulele grecești. Am preluat nu numai responsabilitățile ei, dar și metoda ei de a munci. Sunt la fel de aspră și autoritară. Și numai două lucruri mă pot împlânzi: cărțile și sexul.

Experimentul de șase luni nu a fost fără consecințe pentru viața mea sexuală. Atunci nu-mi trecuse o singură dată prin minte ideea să trișez, așadar, am suportat stoic toate fazele: de la prima până la ultima zi de pact. Poate că înduram mai ușor abținerea dacă fructul nu-mi era oprit, ci băgat în sân. Dar nu...

Nu bănuisem până atunci ce vulcan nestăvilat stătea ascuns în pântecul meu. Ori de câte ori îi venea să erupă, eu îl înăbușeam. Dar cu cât îl reprimam mai îndârjit, cu atât mă chinuia mai tare. După trei luni, sexul devenise o idee fixă, o obsesie. După patru luni, fanteziile mele sexuale au atins piscurile nebănuite ale imaginației. După cinci luni, mi-am dat seama că iubesc toți bărbații din lume și îi vreau pe toți odată. După șase luni, chiar în seara predării ultimului articol, m-am culcat cu primul student care își făcu loc în fața mea în tren. Era târziu și eram numai noi doi în compartiment. „E semn bun că s-a așezat chiar în fața mea, socoteam eu. Putea să aleagă orice alt loc liber, dar n-a făcut-o.” Se așează relaxat cu o cărțuție în mână. Când o deschise, mai n-am

gemit de uimire. „Ce noroc!”. Citea *Le boucher* de Alina Reyes. Inima mea a prins să bată accelerat, sângele mi se revărsă năvalnic în obraji. M-am băgat în geantă după sticla cu apă. Am luat câteva înghițituri și am respirat adânc. Trenul se urni din loc și cartea îi tresări ușor în mâini. Ce unghii frumoase avea, ce degete fine. Numai bune să strângă în palmă sânii mei întăriți de-a binelea. Îmi simți privirea și se iți de după copertă. Zâmbi amabil. Avea o privire albastră, senină, curioasă. Ne legănam în tactul vagonului, și cu cât ne îndepărtam de peron, cu atât mă înstrăinam de luciditatea mea. Dintr-odată, trenul frână violent. Am căzut cu mâinile pe genunchii băiatului. Am rămas așa, cu mâinile pe blugii lui, fără să mă grăbesc să-i spun: „Îmi pare rău”. Mi-era totuși frică. Frică să nu-l sperii. Băiatul zâmbi stânjenit, blocă pagina cu un deget și mă privi încurcat. I-am fixat privirea și l-am întrebat cuminte:

– Ai ajuns la pagina 40?

Roși brusc. Dar nu se pierdu.

– La 63.

Era ca și cum mi-ar fi răspuns „da”.

Ne-am trezit înfipti unul în altul. Eu, cu o foame crâncenă, el, cu o curiozitate încinsă. Ce bine că purtam fustă. Ce bine că bărbații sunt curioși. Țin minte doar că uneori îmi deflau prin față copaci, case, coline. Fugeau de noi în altă lume. Noi ne mutaserăm în alta. Ne legănam ritmic între conștiință și inconștiință. Ba reveneam în lumea reală, ba evadam din nou în lumea suspinelor. Un extaz comun izbucni în țândări cu puțin timp înainte de intrare în prima stație. Se repezi fulger spre ieșire. *Merci!* Îmi aruncă în urmă. Pe peron îl aștepta o fată. Îi zâmbi, o sărută pe frunte și o prinse de mijloc.

Am deschis fereastra și l-am strigat: *Monsieur!* Își uitase cartea. Trenul se urni din loc. Am aruncat-o pe peron. Se aplecă după ea, apoi mă petrecu cu privirea: *Merci! C'est gentil.*

De atunci port fuste. De atunci bărbații există numai pentru sex.

* * *

Așadar, am treizeci și șapte de ani (nu-mi ascund vârsta, nu pentru că nu mi-ar plăcea să fiu mai tânără, ci pentru că minciuna în sine m-ar umili), un nume și o carieră la care am râvnit.

Sunt o fire solitară. Cum solitară? Numai eu știu că sunt de capul meu, chiar dacă sunt însoțită. Paradoxal, bărbații de lângă mine nu prea mi-au înțeles starea. Unii au fost atât de insensibili încât m-au cerut de nevastă. Fără succes.

– Nu înțeleg, ce aștepți de la un bărbat, Adriana? mă mustră blând, Laetitia, într-o seară de vineri, după ce i-am povestit că am ratat din nou și conștient șansa de a mă prezenta în fața primarului cu tricolor pe diagonală.

Laetitia e asistenta mea și avem străvechiul obicei să încheiem săptămâna cu o ciocolată fierbinte la *Capoue*, un local modest, dar cu amintiri prețioase din studenție. Laetitia e o nostimă. Ține mult la mine. E mai mult decât o asistentă. Devotată și răbdătoare, îmi simte perfect fluctuațiile interne. Nu doar în redacție, ci și în situații mai personale. Cel mai mult o apreciez pentru o calitate rar întâlnită la o femeie: știe să se abțină de la trâncăneală. Și, cu toate acestea, e de un romantism uluitor. Mă întreb de fiecare dată cum izbutește să îmbine impulsurile romantice cu tăcerea inteligentă. Un cocteil extrem de rar și erotic întâlnit la o femeie. Și cu atât mai surprinzător, într-o redacție de revistă pentru femei.

– Să fie un amant excelent. Atât. Un bărbat care începe să se gândească la însurătoare emană un aer de capitulare. Își pierde aerul de vânător, înțelegi? Leul se transformă în miel. Sex cu un mieluț... Să mă păzească zeii! La ce bun să mă mărit? Ca să tânjesc după escapade extraconjugale?

– Da, Georges are aerul unui bărbat prea cumsecade.

– Cumsecade și previzibil.

Înhaț stiloul de pe birou și-l învârtesc morișcă printre degete.

– Relația noastră s-a epuizat. Știi că mă plictisesc bărbații fără imaginație. Și femeile la fel, dar cu ele nu mă culc.

Laetitia râse trist.

– Deci în seara asta îi vei spune *nu*.

– Da. Țin prea mult la el ca să-l fac nefericit. Georges are nevoie de altă femeie.

Ochii Laetitei începură să strălucească straniu. Nu mă așteptam la genul ăsta de reacție.

– Atunci, Adriana...

– Atunci?

– Poate ...mi-l cedezi?

O privesc surprinsă pentru o clipă, apoi pricep. Izbucnesc într-o cascadă de hohote:

– De ce ai tăcut până acum?

Capitolul 2

Am convenit cu Georges să ne întâlnim seara. Cu o oră înainte, mă preveni că întârzie. Avea un client cam zăpăcit. „A găsit și ăsta când să facă mofturi, într-o seară de vineri”. Georges Ambroz e un arhitect cu renume în oraș. La patruzeci și trei de ani, se poate lăuda cu o carieră de vis. Își permite să aleagă singur clienții. „De ce te mai chinui cu mofturoșii?”, îl întrebai într-o seară. „Chinul ăsta se numește experiență, Adriana. Un client mofturos, în meseria mea, îți poate da idei originale. Am nevoie și din ăștia”.

Georges e un bărbat inteligent și chipeș pe deasupra. Mă întreb de ce nu țin mai mult la el. Cum deviem de la pat și ajungem să discutăm alte chestii, încetez să mai vibrez. Devin apatică și nu pot ascunde asta. Cumințenia și cumsecădenia lui mă scot din fire. Georges e un boț de aur, dar nu-i al meu.

M-am tolănit pe canapeaua din salon. Ador să-i simt catifeaua vișinie pe piele, mai ales, când sunt îmbrăcată sumar. Port o șemizetă de mătase bleumarin pe piele goală. Părul semiuscat miroase a vișini înfloriți. Închid ochii și-mi închipui că stau tolănită

într-o livadă. Pot rămâne ore în șir întinsă în liniștea apartamentului meu. E o liniște pe care o trăiesc cu voluptate și pe care o prețuiesc. Dacă mă decid într-o zi să-mi cumpăr un apartament, voi alege unul exact ca ăsta: spațios, aerisit, cu o terasă gigantică, cu pereți de sticlă și cu vedere care dă spre un parc cu tei. Demult trebuia să pun problema cumpărării, dar mă împiedic de veșnica întrebare: La ce bun? N-am urmași. Cui aș lăsa tot ce agonisesc? Deja câștig mai mult decât poate cheltui o femeie singură. Aș putea să trăiesc mai mult decât confortabil, chiar dacă las naibii munca. Iată o idee care mă tentează din ce în ce mai mult.

Îmi opresc privirea pe sticla de șampanie Moët & Chandon, cu gât de aur, și pe cele două cupe de cristal de pe masă. Le-am cumpărat dintr-un butic de anticariat din Olanda. Zâmbesc unei revelații recente. Un paradox înconștient. Deși apreciez singurătatea, mă atrag numai lucrurile cu pereche: două sfeșnice, două pahare cu ozoare aurii, de la Barcelona, un tablou cu două lilii, un inel cu două pietre gemene, această pereche splendidă de pocale de cristal Baccarat, care vor ciocni în seara asta pentru a sărbători libertatea. „Numai să nu mă pomenesc cu o isterie. Ar trebui să-l iau cu delicatețe pe Georges, să-i îndulcesc pilula”.

Trilul telefonului îmi curmă valul de gânduri. Pe ecran juca un număr necunoscut.

– Alo!

O voce metalică de bărbat îmi înțepă urechea:

– Doamna Ambroz?

– Nu. Eroare.

Închid și pufăiesc ironic.

„O glumă proastă într-o seară nepotrivită”. Auzi? Doamna Ambroz? Georges ar fi exultat la coincidența asta, mai rău, ar fi profitat: „Vezi, Adriana, e semnul destinului! Trebuie să devii doamna Ambroz”. Georges e mult mai sentimental decât îmi place să constat la un bărbat. N-are nicio rețineră. E convins că-mi face plăcere, ca oricărei femei, când delirează afectuos în dulceașii. Nu, nu-mi place și nu ascund. El însă nu mă simte. Sau nu vrea să mă simtă.

Un nou tril mă smulge din monolog.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă, aud aceeași voce stranie, însă cu note mai îmblânzite. Nu știu cum vă numiți, dar așa sunteți trecută în repertoriul telefonului lui Georges Ambroz. Avem noroc că sunteți la litera A și nu a trebuit să căutăm prea mult. Îl cunoașteți pe Georges?

– Desigur, răspund surprinsă. Mai mult decât atât, îl aștept acum.

– N-o să vină. Îmi pare rău să vă anunț. Vă sun din ambulanță.

– Care ambulanță? E o farsă?

– Nu doamnă, domnul Ambroz a avut un accident. Nimic grav, dar va rămâne imobilizat la spital pentru o vreme.

– Dumnezeu! Care spital? Simt cum îmi pierd vocea.

– La spitalul *St. Elizabeth*. Secția de traumatologie. Etajul trei.

– Are nevoie de ceva?

– Da. Dacă nu e prea mult să vă rog, anunțați-i părinții.

– Nu se află în țară.

– Atunci... veniți dumneavoastră.

Am chemat un taxi. „Bietul Georges. Cum e posibil? E foarte atent la drum și respectuos față de alți șoferi. Sunt sigură că n-a fost vina lui. Dar într-o vineri seara ai mari șanse să dai peste un șofer grăbit, nervos sau obosit.” Am coborât iute scările. Știu că Georges are oroare de spitale. „Ambianța e descurajantă. E destul să vezi fețe triste sau să auzi un vaiet și simți cum te împunge o durere în coastă, deși nici n-ai știut că o ai”.

L-am găsit ușor. Asistenta medicală m-a asigurat că se simte mai bine și că pot să stau lângă el cât doresc. Când am făcut primii pași în salon, am crezut că mă prăbușesc. Mi s-a oprit respirația. Cât de mult se poate schimba un om de dimineață până seara. Niciodată nu știi unde vei însera. Doar cu câteva ore mai devreme am băut împreună o cafea la *Métropole*, iar acum îl văd lungit pe pat, imobilizat, cu obraji palizi și cu ochii închiși. Pe bandajul de pe frunte înflorise o pată de sânge. M-am repezit la el.

– Georges, mă auzi? Cum te simți?

Mă privi tăcut, insensibil, absent.

– Spune ceva, te rog!

Nu putea articula un cuvânt. Îmi venea să plâng. Avea un aer atât de neajutorat. L-am prins de mână și l-am privit cu teamă. Simțeam cum îmi tremură bărbia de emoție. Abia îmi stăpâneam lacrimile.

– Totul va fi bine, Georges, ai să vezi, încercam să rostesc cu convingere. Voi sta cu tine până când n-ai să mă mai suporti. Până când mă vei alunga.

– Îmi promiți?! răspunse neașteptat de viguros, încât am tresărit.

Ușa salonului se deschise brusc. O droaie de oameni neinvitați, dar veseli, cu baloane, chiote și flori, ne-au încercuit și au început să bată din palme.

I-am privit năucită. Ce se întâmplă?

Georges s-a dat repejor jos din pat, și-a smuls bandajele și s-a pus într-un genunchi în fața mea. Un complice îi întinse o cutie de catifea sângerie.

– Adriana, te rog să fii nevasta mea.

I-am zâmbit dureros.

„Șantaj”.

Capitolul 3

– Ești nebună? mă fixă cu albastrul ochilor Laetitia.

În birou mirosea a cafea proaspătă și a umbrele ude.

– Doar tu mai lipseai să-mi spui asta, Laetitia. Știi că și fără tine am avut de înfruntat o mare de priviri dojenitoare.

– Adriana dragă, nu la spectacolul din spital mă refer. De ce pleci?

– Ah, e simplu. Nu mai am cai-putere.

– Păi, odihnește-te.

– Nu e doar asta.

– Dar ce e? Nu înțeleg.

– Nici eu nu înțeleg. În ultima vreme mă frământ noapți între-gi. Într-o seară, m-am speriat cumplit. M-am simțit atât de pier-dută, singură, fără niciun sens, încât îmi venea să urlu. Trăiesc un sentiment înfiorător. Un sentiment de zădărnici-e, înțelegi? E oribil. Credeam că dimineața am să-l uit. Dar nu. Dimpotrivă, a sporit. Trezită încă în pat, mă întrebam: "Și? La ce bun să mă scol? La ce bun să-mi fac a nu știu câta cafea? La ce bun toată rutina asta?" Caut repere noi și nu găsesc. Niciun răspuns la în-trebare nu găsesc...

– Spune-mi că nu pleci definitiv din redacție, te implor. Ia mai întâi o pauză.

– Nu de pauză am nevoie, Laetitia, ci de o evadare definitivă din lumea asta. Nu mă mai ține nimic aici, înțelegi?

Mă așez obosită pe un colț de birou, cu ceașca de cafea în mână.

– Mi-e greață de tot: de cafea, de ecrane, de rapoarte, de pu-blicitate, de strategii, de serate mondene, de aceleași fețe, de băr-fe, de cuvântul „carieră”, de tot, Laetitia, înțelegi? Mi-e greață!

Mă privi cu un licăr de bănuială femeiască. Îi răspund înainte să deschidă gura.

– Nu sunt gravidă! Nu mă privi așa.

Laeti bătu dezamăgită cu palma în masă. O mână îngrijită im-pecabil. O mână frumoasă de treizeci de ani.

– Păcat.

– Vorbești prostii. Ceea ce simt e grav.

– Ei, pe naiba grav. Ești în pragul crizei de patruzeci de ani. Toată lumea știe.

– Numește-o măcar și brânză cu mărar. Puțin îmi pasă. Ches-tia e mai puternică decât mine. E insuportabil! Culmea e că nu pot să descriu în cuvinte limpezi ceea ce mă macină. Eu, care pot să-ți scriu un articol din orice fleac, nu pot să explic limpede ce e cu dezgustul ăsta față de tot. O tâmpenie, zău!

– Azi e lună plină.

- Și? Îmi sugerezi că din cauza ei mă zbucium?
- Nu... Mă întrebam dacă ți-ar plăcea să te plimbe cineva de mână sub clar de lună?
- Glumești?
- De ce?
- Nu mai sunt demult o puștoaică, Laetitia. Am treizeci și șapte de ani, ai uitat?
- Te crezi prea bătrână pentru asemenea copilării? Treaba ta. Eu însă știu una: orice femeie visează în taină, indiferent de vârstă, să fie scoasă la plimbare sub clar de lună.
- ăstea-s povești pentru femei singure.
- Tu ești singură, Adriana.
- Da, într-adevăr... Ia stai să socotesc de când sunt singură? De... oh, de tocmai 27 de ore! Laeti, pronunț apăsător și o fixez cu privirea. Știi bine că niciodată n-am dus lipsă de amănți.
- Exact. Ai avut amănți, dar n-ai avut iubiți. Tu ai nevoie de iubire, Adriana, nu de sex. Ai nevoie de un preludiu.
- De cât? Treizeci de minute? O oră?
- Laeti se crispă.
- Chiar vrei să-ți spun. Adriana?
- Dacă o să-mi ușureze greața...
- Ai nevoie de un preludiu foarte lung. Poate de câteva luni, poate chiar de câțiva ani. Și nu ești singură, Adriana. Multe femei ca tine au nevoie de asta. Pe vremuri, femeile aveau preludiu, dar n-aveau sex. Acum au sex, dar nu mai au preludiu.
- Pun nervos cana pe masă. Prind să-mi rotesc inelul de pe degetul mijlociu. Așa fac întotdeauna când îmi caut cuvintele. Renunț să explic și izbucnesc:
- Prostii. Trebuie doar să schimb decorul și locul.
- Cum dorești, spuse cu buzele ușor tremurânde. Poate că ai dreptate: schimbi locul, schimbi norocul.
- O simțeam emoționată și nu pricepeam de ce. Mă privi resemnată și mă întrebă:
- Te-ai gândit unde vrei să pleci? La ce hotel să-ți fac rezervare?

– Nu vreau hotel. Mi-ar plăcea să mă opresc la o gazdă sau la o mănăstire. Să fie cât mai departe de mușuroiul citadin. Pe o insulă fără turiști. Izolată. Să nu înțeleg niciun cuvânt. Să fiu singură. Să mă trezesc cu ochii în largul mării. Să culeg smochine în apus de soare...

– Am înțeles, spuse cu aer complice. Smochine găsim pe meilegul lui Esop. Să vedem dacă au insule pentru femeile care vor să scape de greață.

Și-a mutat ochii în calculator și începu să caute.

I-am zâmbit recunoscătoare.

„E adorabilă. Un complice prețios.”

M-am apropiat de fereastră și mi-am sprijinit creștetul de sticlă. De azi, lumea în care vreau să trăiesc e dincolo de geam. Fiecare dintre noi ajunge într-o zi să aleagă de care parte a geamului să trăiască.

Luni și ani de zile am trăit în lumina calculatorului. Ecranul a fost principala mea fereastră către lume, pe când ferestrele reale deveniseră doar niște ecrane în care imaginea se schimba în funcție de sezon. Rar când am deschis o fereastră în ultimii zece ani. Acum, în chip ciudat, parcă altcineva o deschise în locul meu, iar curentul năvalnic de aer rece mă trezește dintr-un somn profund. Încep să deslușesc forme și culori, dar încă nu știu pe ce lume mă aflu. Stau în pragul unei dileme: să mă trezesc definitiv sau aleg să stau mai departe într-o hibernare comodă?

Biroul e cel mai potrivit adăpost pentru hibernare. Mi-e cald și confortabil aici, dar nu mai simt nimic. Nici tristețe, nici bucurie. Am serviciu, salariul bun, apartament luxos, haine scumpe, șaptezeci și cinci de perechi de pantofi, cincizeci de genți etc. Am totul la ce poate visa o femeie modernă, stăpână pe viața ei...

Stăpână? Oare? Câte femei ca mine se mai amăgesc în felul ăsta? Femei închise de dimineață până seara în mii și mii de birouri cu geamuri prin care nu au timp să privească. Pe care n-au timp nici măcar să le deschidă. Deținuții, și ei, ies mai des la plimbare. Visează la viața de după gratii, pe care multe dintre noi nu o vor avea poate niciodată. Ei măcar mai au o șansă.

– Laeti..., rostesc îngândurată, ai băgat de seamă că au înflorit castanii? Uite cum își leagă candelabrele albe lângă ferestrele noastre.

Pe Laetitia n-o interesa lumea de după geam. Își coborî ochii pe calendarul din josul ecranului:

– E firesc, intrăm în luna mai.

Se auzi din nou ciocănitul repezit al tastelor.

– Am găsit!

– Insulă?

– Da. E atât de mică, încât m-aș mira să fie accesibilă pentru turiști. Poate doar pentru turiști îndărătnici ca tine.

– O insulă fără turiști. Aproape imposibil pentru Grecia.

– *Evrîca!* Ți-am găsit un sătuc complet izolat de mare. Nici tu spital, nici tu aeroport, nici tu hotel. Doar o mănăstire, un muzeu nautic și un cimitir.

– Cum ajung acolo?

– Mai întâi cu avionul, cursa Bruxelles-Atena-Chios, apoi cu vaporul. Dar, atenție, există doar o singură navetă pe săptămână din portul Chios spre Inousses. Insula se numește Inousses. Naveta e miercuri după-amiază. Azi e luni dimineață.

– Rezervează un bilet pentru primul zbor!

M-a privit trist și blând. Așa privești pe cineva pentru ultima oară.

„Ah, Laetitia. Ce rar întâlnești într-un birou sumbru o privire atât de senină ca a ta”.

Capitolul 4

Am închis telefonul și tableta. Le-am abandonat într-un sertar îndepărtat. Nu voi lăsa să mă tenteze nimic din lumea din care am hotărât să plec.

Fixul suna întruna. Ca să evit orice legătură cu lumea mea de odinioară, l-am scos din priză. Probabil că e Georges. Am pierdut un amant și am câștigat un dușman. Dacă nu pe viață, apoi

pentru un sezon, precis. „Păzește-te de cel care crede că te iubește”. Unde naiba am citit fraza asta? Ce mulți scriu azi despre dragoste. Pe orice perete sau stâlp găsești câte un citat gratuit. Uite așa se demonetizează chiar și cele mai profunde cugetări.

N-avea sens să iau cu mine o valiză. Nici măcar nu știam unde mă prinde noaptea următoare. Am înghesuit câteva lucruri de primă necesitate într-un rucsac compact, dotat cu buzunare strategice. Îmi rămânea un singur detaliu. Cel mai important într-o călătorie lungă: încălțăminte.

M-am îndreptat spre cămara cu etajere suprapuse, ticsite cu perechi de pantofi de toate neamurile. Adunasem atâtea, încât puteam să le împart în cartiere cu străzi și numere pe căsuța poștală. Unele au fost purtate o singură dată, altele deloc.

Privirea îmi căzu peste o pereche de escarpeni cu bot vișiniu de la *Gianvito Rossi*. I-am purtat în seara când l-am întâlnit pe Patrick, la o recepție plicticoasă. Primul și singurul moment învi-orător din toată seara a fost zâmbetul lui. Bărbat tânăr și chipeș. Hotărârea din mișcări traducea o siguranță de sine bine ținută în frâu. Îmi plac bărbații care știu ce vor și nu așteaptă mult. Nu am avut nevoie de al doilea schimb de priviri ca să înțelegem că ne pierdem timpul umblând încolo-încoace cu șampania încălzită în mâini. Puteam petrece mai plăcut acea seară blândă de vară. Și nu la o partidă de poker mă chema, era limpede. Ploaia ne-a prins pe drum. Nerăbdătoare, călduță și umedă, ca noi. Mirosea a pământ încălzit, a piele încălzită, a dorință încinsă...

Escarpenii de catifea roz-pal, cu toc cui de la *Saint Laurent*, ascund o altă poveste. Rolul prințului l-a jucat un anonim perfect. Și, ca toate poveștile de-o noapte, a avut un sfârșit ridicol. Prințul a dezertat dimineața cu un pantof roz subsuoară. Habar n-am de ce l-a lăsat pe al doilea. A rămas ca un orfan singuratic, iar eu ca *Cenușăreasa părăsită de prințul fetișist*.

Pantofii de la *Fendi*, cu talpă albă și piele lucioasă de jărat, au stârnit o discuție aprinsă într-un club de noapte cu lumini orbitoare și ritm drăcesc.

– Adriana, mă tachina Laetitia, nu știu dacă ai remarcat, dar în seara asta ai fost ținta flăcăilor cu caș la gură. Porți escarpeni cu efect magic. Zici că au lipici la puștani.

Văzuse bine. Într-adevăr, eram asaltată de priviri și de atenția celor din generația ce și-a dat recent BAC-ul.

– De m-ar interesa feciorii ăștia măcar cât menta din paharul meu cu mojito. Dar nu sunt genul de femeie coaptă care arde de nerăbdare să sară peste un june vârtos și s-o facă pe metresa experimentată, cu îndrumări și evaluări de trimestru.

Câte perechi de pantofi, atâtea povești. Am stârnit mulți bărbați cu gambele mele superb cocoțate, însă, rareori când cineva m-a făcut să vibrez de dorința de a-l revedea a doua zi. În nicio poveste n-am trăit rolul meu principal. De ce oare mă încearcă sentimentul că am bătut cărări greșite? Cu fiecare dintre perechile astea de pantofi.

Am oftat atât de adânc, încât uitasem de ce am ajuns în cameră. Ah, da.

Trag spre mine o cutie prăfuită cu ghetete verzi. O deschid și zâmbesc ca un sportiv care ia poziția de start. Oare în ce poveste voi ajunge cu perechea asta de la *River Woods*?

Capitolul 5

Recerea de la ploile reci de la Bruxelles la soarele scânteiilor din Chios mă turmentase de-a binelea. Decalajul de lumină și căldură fusese prea brutal. Așteptam la umbra portului naveta spre Inousses, sorbind îngândurată dintr-un *café frappé*. Alături, un grec bătrân cu ochi vii, îmi trăncănea fără încetare la ureche.

– Domnișoara mea scumpă, rosti într-o engleză plimbată prin lume. Ce să cauți dumneata la Inousses? Ia uite, scumpo, prim-prejur. Câți oameni așteaptă naveta? Porni să numere în greacă: *ena, thio, tria...* Opt persoane. Numai opt! Într-o săptămână întreagă se adună doar opt pasageri spre Inousses. Nu-ți pare suspect că puțini pornesc într-acolo?

– Nu-mi pare, zic scurt și îmi șterg ochelarii de soare de colțul bluzei.

Încerca să-mi lămurească, asemeni unui copil rătăcit prin lume, că degeaba mă pornesc să cutreier meleagul și că ar fi mai prudent să rămân pe insula Chios.

– Știi că pe insula asta s-a născut Homer? Uite-acolo, sus-sus! Își cocoță un deget spre un munte, acolo e *Piatra lui Homer*, de pe care își învăța cândva ucenicii, în aer liber. E o liniște splendidă. Auzi doar vântul mișcând ramurile pinilor. O simfonie pe care n-ai s-o mai auzi nicăieri în lume.

Îi zâmbesc recunoscătoare și tac.

– Nu te-am convins, așa-i?

Mă mai privește o dată. Lung, atent, trist.

– Știi cum mai numesc străinii insula Chios?

– Cum?

– Insula parfumată!

– De ce?

Slaba mea curiozitate îl învioră.

– Mai întâi, că n-ai să găsești nicăieri în lume atâtea neamuri de orhidee adunate la un loc. Pe urmă, că nu există primăveri mai parfumate decât pe meleagul ăsta. Să vezi ce lalele înmiresmate se întind în lanuri întregi...

– Am văzut în Olanda.

Se încruntă.

– Olandezii le-au luat de la noi și acum le cultivă la ei. Natura însă singurică le-a creat aici și are grijă de ele. Omul nu se bagă. Nu face bani pe ele. E o magie aparte. Ai să simți diferența numai dacă ajungi să respiri aerul unui câmp înflorit de *laladès*.

Căldura mă epuizase. Pălăvrăgeala grecului la fel. Am scos o butelie din rucsac și am tras câteva înghițituri de apă. Povestea bătrânului avea aer de basm, mă tenta, firește, dar nu voiam să mă abat din drumul meu:

– Știți, eu nu mă duc la Inousses pentru distracții. Nu sunt o turistă ordinară...

Era cât pe ce să mai spun: „Fug de lumea întreagă. Fug ca să nu vomit”. Dar am tăcut.

– Cum dorești, fetiço, dar nu vei păstra amintiri plăcute.

– De ce?

– E singura insulă pe care grecii nu suportă străinii. Îi disprețuiesc de la prima privire. Eu știu, pentru că fac naveta des. Ai să te simți mai singură decât te-ai simțit vreodată. Și e păcat, căci vei crede că tot neamul grecilor e așa.

Zâmbesc mulțumită, de parcă așteptam tocmai vorba asta.

– Vă promit să nu fac concluzii pripite.

* * *

În sfârșit, ne-am imbarcat. Albastrul scânteietor al mării începea să-mi obosească ochii. Nu eram obișnuită cu atâta belșug de lumină. I-am închis, lăsându-mă legănată sub icoana Sfântului Nicolae, agățată chiar deasupra scaunului meu. Am stat așa vreme de-un ceas. Era aproape să adorm, legănată ritmic în rafale maritime, dacă grecul nu intervenea din nou cu o altă poveste:

– Ați observat, *my lady*, că fiecare corabie are câte o icoană cu Sfântul Nicolae la bord? E apărătorul marinarilor. Dacă vasul ni-merește într-o furtună – căci se întâmplă des – pasagerii aprind câte o lumânare și se roagă...

– Furtună, rostesc ca un ecou. Mă luă un fior.

– O furtună e ca o femeie zbuciumată. Nu știi niciodată la ce să te aștepți de la ea. Trebuie să ai răbdare. Multă răbdare.

Am întredeschis un ochi.

– Mai avem mult până la destinație?

Cuvântărețul îmi arată cu degetul spre un hublou pleoscăit de spuma mării.

– Aproape că am ajuns. Ne apropiem de Sirena Verde. O vedeți? Împunse degetul în hublou, stă înălțată chiar la intrarea în port. Legenda spune că nu îi lasă să treacă pe toți. Îi plac doar curajoșii.

– La cine mergeți pe insulă?

Grecul muți pe neașteptate. „Uite ce ușor era să-l fac să tacă”.

– E clar, zâmbesc amuzată. O femeie zbuciumată ca marea?

Tace lung și privește visător spre țarm. Vântul sărat îi răscolește barba înălbită și pletele de lână tâmplă. Poate că degrabă le vor atinge, mângâia, răsfăța degetele femeii iubite.

Am ieșit pe punte. Suflarea mării mă ametea de tot. Vântul îmi desprinsese câteva șuvițe și mi le izbea de fața pârlită de soare.

Capitolul 6

Nu mai după ce m-am văzut cu picioarele înfipite în plajă, am oftat, în sfârșit, ușurată. Îndur cu greu despărțirea de sol. Suport anevoie zborurile și constat că nici călătoria cu vaporul nu mă face mai fericită. Sunt bucuroasă că am ajuns la destinație. La ieșirea din port am găsit harta insulei. Am tras o privire panoramică în jur. Un rând de iahturi albe se întindea pe o plajă de nisip, ca o salbă de mărgăritare pe un gât grațios de doamnă. Marea albastră și cerul senin se confundau într-un albastru infinit, ușor sidefat. Nu puteam desluși unde e nordul și unde e sudul. Niciun nouaș pe cer. Am început să caut pe azurul virgin al cerului crucea mănăstirii. Trebuia să găsesc măcar un reper vizual. Am găsit-o îndată, cocoțată pe o boltă albă. Era departe. Trebuia să mă grăbesc. Mai rămânea vreun ceas până la apusul soarelui.

– Căutați biserica? mă interpelă o copilă cârlionțată cu privire ironică.

– Da, mănăstirea *Evangelismos*.

– Dacă vă porniți pe jos, e cam departe.

– Unde aș putea să închiriez o mașină, știți cumva?

Fata izbucni în râs. Avea dinți frumoși, o piele catifelată și proaspătă:

– Domnișoară, pe insula asta puteți închiria doar măgari.

– Poftim? E o glumă?

– Deloc. Bine ați venit pe insula extremelor! Aveți la îndemână două opțiuni de transport: fie un iaht, fie un măgar. Cu iahtul nu puteți urca dealul până la mănăstire, prin urmare rămâne...

Îmi luasem doza de taifas pentru o zi întreagă, eram obosită, așa că am retezat-o scurt.

– Am înțeles, mă pornesc pe jos. Mulțumesc.

Fata mi-a simțit iritarea și s-a luat din urma mea:

– Așteptați! Stați! Am glumit, desigur. Mai există o opțiune. Dar nu sunt sigură că vă convine.

– Un delfin poate? Un rechin?

– Nu, zâmbește amuzată și schimbă tonul. Vedeți săgeata neagră de pe căsuța albă cu mușcate roșii? Acolo puteți închiria un scuter. Sunt și mai mici, pentru femei. Culoarea roz-bombon cu margarete, dacă vreți. La revedere și atenție la drum! Mulți se aventurează, puțini ajung.

Se îndepărtă de mine chicotind. Mă lăasă țeapănă în mijlocul drumului. Aveam un singur gând.

„Drăcoasă duduie!”.

Capitolul 7

M-am pornit spre săgeata neagră. În sinea mea, eram sigură că e o farsă. În fond, nu scria nicăieri „Dăm în chirie scutere”. Nu-mi rămânea decât să cercetez terenul de aproape. Casa era inundată în ghirlande de flori violete de o specie necunoscută, ceva între petunie și clopoțel. Poate zorele sau trompeta-îngerilor. O figură înaltă mă zări de departe și porni în întâmpinarea mea. Un bărbat tânăr, îmbrăcat în alb. Contrastul dintre haina și corpul său bronzat izbea puternic. Mi-am privit brațele albe, anemice și am oftat. Bărbatul se apropie de mine, mă cercetă preț de câteva secunde nemișcat, apoi învie. I-am schițat un zâmbet.

– Am auzit că pot găsi scutere aici.

– Și motociclete, răspunse mecanic, ca un roboțel.

– Eu nu pot conduce o motocicletă, dar cu un scuter mă descurc.

Mă privi neîncrezător, apoi îmi făcu semn să-l urmez. Pe o terasă răcoroasă stăteau parcate în rând două scutere și trei motociclete.

– E colecția mea personală.

– Încântată să aud. Pot să închiriez unul?

Mă fixă cu o privire de alună.

– Cine v-a trimis la mine?

– O necunoscută creață cu dinți albi, îi răspund obosită.

Îl amuză răspunsul meu. Luă un aer de reflecție.

– Unde vreți să ajungeți cu scuterul?

– Acolo, îi arăt cu degetul spre cupola cu cruce aurie.

Îmi făcu semn să iau loc pe un scaun albastru cu spetează de nuiile.

– Așteptați aici.

N-am apucat să mă așez, când îl zăresc revenind călare pe un scuteraș *Vespa* roz, cu mânere albe și floricele de rugină. Se opri în dreptul meu.

– Nu e nou, după cum vedeți. E „căluțul” surorii mele. După plecarea ei, nu l-a mai scos nimeni din curte. Obişnuia să facă plimbări solitare până la biserica mănăstirii și înapoi. Așa că el ştie drumul. Netezi metalul cald şi-i zâmbi ca unui suflet viu. Stați să-i umplu rezervorul cu benzină.

Am atins scuterul. Părea o jucărie încălzită la soare. Aproape că nu-ți venea să crezi că e capabil să poarte un om. Rămânea să văd dacă e mai bun ca un măgar.

Îmi ajunsese la nas un cocteil de mirosuri de vacanță: briza sărată a mării amestecată cu benzină. Bărbatul își șterse mâinile cu o cârpă albă și mă îndemnă:

– E gata. Puteti pleca.

– Cât vă datorez?

– Nimic.

– Nu înțeleg. Cum se poate?

– Se poate, pentru că așa vreau eu, rosti neutru. Îl întoarceți când poștiți. Dacă nu sunt pe loc, lăsați-l în curte la umbră. Să fiți atentă la drum! Mai ales, la curbe.

– Să nu dau peste vreun măgar?

Râse cu poftă și dădu din cap.

I-am mulțumit și am pornit la drum cu noua mea „jucărie” ruginită.

* * *

Nu era prima oară când închiriam un scuter, dar de fiecare dată s-a întâmplat în împrejurări diferite. Acum conduceam un scuter de-a lungul mării. Pornisem încet și prudent, apoi o senzație de libertate și zbor lin puse stăpânire pe mine. Briza sărată a mării îmi mângâia fața, îmi răscolea pletele, apoi își cobora răcoarea mai jos, spre genunchi. După arșița din portul din Chios, răcoarea de pe Inousses mă readucea la viață, îmi dădea puteri, mă însuflețea.

În față îmi apăru centura sângerie a apusului. Mă ispitea ca un început de aventură. Am mărit viteza. Plăcerea deveni și mai intensă. Mă cuprinsese ciudata impresie că sunt singură pe toată insula. Că pot trece pe unde vreau și când vreau. Ca o pasăre liberă, scăpată din colivie în înălțimile cerului. O dorință arzătoare puse stăpânire pe mine: să măresc viteza. Libertatea și viteza, iată un cocteil care amețește repede.

Crucea de pe cupola bisericii prindea contururi din ce în ce mai clare pe cerul de seară. Un cer înalt, real, liliachiu. L-aș fi privit la infinit, dar trebuia să ajung la mănăstire înainte de căderea nopții. Drumul se întindea lucios și neted. Mă aștepta o curbă spre stânga. Brusc, am simțit o oboseală în brațe și un început de amețelă. „Trebuia totuși să mă feresc de soare.” Încep să scad din viteză, dar simt că-mi pierd controlul. Un impact puternic mă azvârli spre dreapta. Vântul îmi abandonă pletele. Cerul meu se stinse.

Capitolul 8

M-au trezit câteva voci gălăgioase, discutând agitat în graiul lui Esop. „Vasăzică, sunt vie”. Cât timp trecuse de la accident? Câteva secunde? Ore? Zile?

– Mai încet, am suspinat. Mă doare capul.

Vocile au muțit. Cineva ieși din odaie. Deschid ochii. Zăresc prin ceața minții un tavan alb.

– Sunt la spital? șoptesc răgușit.

– N-avem spital, răspunde tăios o voce de bărbat.

Încerc să înțeleg, după tavan și miros, unde mă aflu.

Aceeași voce severă încolți din nou în liniștea odăii:

– Sunteți mademoiselle B.?

– Da. De unde știți? Ah, da. Mi-ați găsit pașaportul.

– Am fost nevoit să-l răsfoiesc. Trebuia să văd pe cine aduc acasă.

– Care casă? rostesc amețită. Mă aflu pe o insulă grecească, nu? De ce vorbiți cu mine în franceză?

– Putem trece la greacă, dacă doriți?

Răspund obosită:

– Tot ce știu e *Kalimera* și *O theè mou!*¹

Vocea a tăcut. Ochii mei au prins să cerceteze odaia, până s-au oprit pe fața unui bărbat înalt ca un zeu. Deși neras de vreo două zile, păstra intact prospețimea unui obraz încă foarte tânăr. Un început de virilitate pe cale să dea în floare. Mă privea rece, nemulțumit. Stătea nemișcat, rezemat de un perete alb, cu brațele încrucișate și bărbia săltată. „Cocoș înfoiat” m-am gândit.

– Aveți o fractură ușoară la picior și o zgârietură neînsemnată pe frunte, mă anunță bărbatul. O să rămâneți imobilizată cam o lună în această odaie.

– O lună! Aici? Imposibil! protestez în șoaptă.

Se dezlipi de perete și, cu mișcări sigure, de proprietar, se apropie de pat. Rosti răspicat în franceză, cu o iritare abia stăpânită:

¹ Gr. *Καλημέρα!* – „Bună ziua!” și gr. *Θεέ μου!* – „Dumnezeul meu!”

– Nici nu vă imaginați, domnișoară B., cu câtă plăcere m-aș fi debarasat de dumneavoastră. Chiar din momentul în care v-ați izbit în capota mașinii mele cu rabla ceea de scuter roz! Din păcate, nu avem spital pe insulă. Prin urmare, sunt nevoit să vă găzduiesc la mine.

Îmi reveni în memorie „zborul lin” de pe scuter. Un zbor frânt.

– Îmi pare rău, scrâșnesc din măsele.

Continua să mă privească sever, de parcă am adunat în picioarul beteag toate păcatele lumii.

– Veți avea la dispoziție serviciile unei infirmiere care vorbește fluent engleza și franceza. Tocmai a sosit. Am adus-o aici special pentru dumneavoastră. Faceți-mi o favoare! Însănătoșiți-vă cât mai grabnic!

S-a îndreptat cu pași grăbiți spre ușă și, fără să mă privească, a trântit-o după el.

* * *

Situația mă nedumeri, dar mă și amuză. Mă simțeam ca o fetiță care a comis o pacoste și a fost pedepsită. De cine? De un june care-și dă aere vajnice de bărbat responsabil. Fie. Trebuie să recunosc că eu am declanșat toată povestea, iar consecințele puteau fi mult mai grave. Băiatul are dreptate, în fond. Nu era departe să facă pușcărie din cauza mea, iar eu să stau rece la morgă. În locul lui, m-aș fi îngropat pe un deal de mănăstire. Că tot era seară și niciun martor pimplerjur. Cui i-ar fi păsat de mine pe insula asta? Sunt o intrusă.

Am oftat prelung, apoi am zâmbit. Mi-au revenit în minte cuvintele unui amant: „Adriana, ești atât de nostimă când o faci pe femeia iritată și supărată! Știi ce înseamnă asta? Înseamnă că-ți pasă, draga mea”. Iată că am ajuns și eu în situația când aș fi putut să spun același lucru junelui înfoiat. Numai că el mi-e absolut străin. Nu știam nici cine e, nici măcar cum îl cheamă.

O durere surdă îmi îmboldea piciorul imobilizat. Stângul. Am dat plapuma la o parte și mai n-am țipat. Purtam o rochie largă

de bumbac, sub care eram absolut goală. Sângele îmi înfierbântă obrazul de indignare. Eram furioasă din două motive. Unu, pentru că nu suport ideea ca cineva să-mi atingă corpul cât sunt înconștientă. Doi, nu cumva tocmai puștiul îngâmfat a avut grijă să mă bage în pat? E un copil, de fapt. Un băiețuș bărbos, atât. Câți ani să aibă? Douăzeci? Douăzeci și cinci? *Oh theè mou!*

Cât de mult îmi doream să pot pleca! Să sar din pat și să fug! Neputința mă irita și mai mult. De ciudă, am tras nervos plapuma până la gât și am închis strâns ochii. Un val de amețeală puse stăpânire pe corpul meu. M-am prăbușit din nou într-o înconștientă profundă.

Capitolul 9

Mă trezi trilul zgomotos al cicadelor. Păreau atât de pornite împotriva lumii, încât ziceai că au început o revoluție. Cineva deschisese larg fereastra. O boare de vânt mișca perdeaua grea, cu flori brodate. De afară se auzeau câteva rămurele grizonante de măslini. Așadar, odaia se află la parter. Pe măsuta de lângă pat era pusă o tavă cu smochine. Ziceai că le-a cules cineva pe rouă, atât de proaspăt arătau. M-am întins să iau una când ușa se deschise și în prag apără o femeie mărunță, zveltă, de vreo cincizeci de ani, ușor ofilită, cu ochii și nasul mășcați. Făcu un efort să zâmbească, apoi mă întrebă cu accent mediteranean cum mă simt.

– Excelent, am mințit.

„Nu-i așa că tot anul am râvnit să stau o vacanță întreagă imobilizată și cu infirmiera lângă mine? Într-o casă necunoscută, cu cel puțin o persoană care mă detestă și nu ascunde asta”.

– Mă numesc Despina. Aveți nevoie de ceva?

– Da, vreau să știu două lucruri: unde pot face pipi și cine e proprietarul casei?

Grecoaica zâmbi și porni prin odaie explicându-mi:

– Odaia are baie. Se află la doi metri de patul dumneavoastră. Priviți aici.

Deschise o ușă albă cu mâner fin din metal auriu.

– Pot să vă ajut ori de câte ori aveți nevoie, dar dacă vă e jenă, aveți la dispoziție două cârje cu suport pentru cot. Sunt foarte comode.

Se aproprie de un dulap alb și scoase o pereche de cârje albe, fine, cu suport albastru. Niciodată n-am bănuț că o pereche de cârje poate arăta atât de elegant.

– Știți, la început e mai greu, dar trebuie să începeți să vă mișcați. Și să mâncați bine, ca să prindeți la puteri. Merg îndată să vă aduc micul dejun.

Se repezi cu pași mărunți spre ieșire. Am strigat:

– O clipă!

Se opri în prag.

– Nu mi-ați răspuns la a doua întrebare. A cui e casa? La cine stau?

– Credeam că e evident, domnișoară. Casa, trăgăună cu voce moale, de fapt, e o vilă, aparține domnului care v-a vorbit aseară.

– Aha, puștanului cela, nervos ca un bondar?

– Nu spuneți așa, domnișoară, roști blând. Nu e puștan, ci un bărbat respectat pe insula noastră. Dumneavoastră n-aveți cum să știți. Sunteți o turistă.

A închis delicat ușa după ea.

Pentru prima oară în viață cuvântul *turistă* îmi păru o insultă.

* * *

Dacă nu pun gura pe cafea două zile, a treia zi, chiar și un degetar mă înviează cât o căldare de cafea. Azi, după prima înghițitură, am simțit că-mi vine să zburd, îmi plesnesc încheieturile de energie, dar nu pot să mă clintesc din odaie. Am făcut câțiva pași mici până la fotoliul din care mă privea în ajun „puștiul”. M-am trântit în el și am început să cercetez pereții.

Camera era albă, largă și aerisită. Cu ferestre mici și cochete, ascunse după perdele albe, brodate. Nu erau flori mășcate, în culori vii, aprinse, ci curbe și petale fine, în nuanțe pastelate, exce-

lent încadrate în decor. Trădau discret un simț superb al culorilor și mișcări dibace pe pânză. Toată mobila era albă. Un alb, ros premeditat, pentru a da un aer provensal, în stilul *shabby chic*. Din tavanul de deasupra patului ieșea un cârlig gol. Așadar, cândva ținea un baldachin transparent ce proteja de țăntari și insecte. Pe peretele opus, pe toată suprafața lui, se întindeau polițe lungi cu cărți. Cineva le aranjase după serii și chiar culori. Secreterul, sfeșnicele, biblioteca – toate albe – mi-au întărit bănuiala. „Aici a stat o femeie”. Un miros suav de lămâiță și apă de roze plutea ușor prin aer. O urmă proaspătă de femeie. O femeie plecată?

Capitolul 10

*S*n două zile am schimbat doar trei replici cu infirmiera. Situația îmi părea absurdă. „Am vrut libertate și mă trezesc pripornită”. Cât de neașteptate sunt piruetele destinului. Neașteptate și neplăcute pentru mine. Ce ghinion!

Prima zi am petrecut-o lângă o fereastră deschisă. Priveam marea. Lung, nesățios, până când nu mai deslușeam unde sfârșește apa și unde începe cerul. Priveam până mi se împăienjneau ochii. Mă mutam apoi lângă cealaltă fereastră ce dădea spre livada de măslini. Trilul sâcâit și ritmic al corului de cicade, fixate strategic pe tulpini, mă legăna și mă transporta departe. Ca să nu adorm din picioare, mă mutam înapoi pe pat și priveam cârligul din tavan. Îmbătată de rafalele sărate și legănată de simfonia cicadelor, adormeam îndată.

În a treia dimineață, am găsit lângă tava cu smochine un buchețel de camelii roșii. Le-am mirosit instinctiv (zic așa, pentru că n-am ezitat o clipă ca să le duc la nas, iar eu obișnuiesc să cântăresc orice gest, mai ales într-o casă străină). Cineva ciocăni ușurel la ușă. Apoi în prag apăru Despina cu un platou.

– Bună dimineața, domnișoară. Cum vă simțiți?

– Excelent! nu mințeam. Buchețelul e superb. Vă mulțumesc.

– Eu l-am adus, dar... nu eu l-am cules.

Am privit-o mirată. Făcu un semn cu degetul spre flori.

– N-ați dat de bilețel? E de la ...

Se îndreptă spre mine și scoase cu un gest de magician un bilețel din frunze. Mi-l întinse.

Însănătoșire grabnică. Dimitris.

– Dimitris e proprietarul vilei, spuse Despina. Când m-a văzut dimineața cu tava de smochine, m-a oprit și m-a rugat să vă transmit cameliile.

Gestul îmi păru în contradicție cu mesajul ironic pe care îl purta bilețelul. Dar altceva îmi stârni curiozitatea.

– De unde o fi găsit camelii roșii? Ce miros delicios răspâdesc.

– Oh, zâmbi, Despina, Dimitris are o grădină cu toate speciile de flori posibile, domnișoară. E împătimit după flori. Știți, anul trecut a adus dintr-o călătorie o specie de orhidee extrem de rară. O specie foarte capricioasă. A dădăcit-o ca pe un sugar. I-a făcut chiar și o seră separată și a dormit nopțile lângă ea. Nu s-a ogoit până n-a văzut-o viguroasă și înflorită. E ambițios și încăpățânat ca zece catări.

– Curios. Nu rimează deloc cu bărbatul pe care l-am văzut în prima zi. Pe urmă, îmi pare ciudat că un băiat tânăr și voinic își pierde timpul cu florile.

Mi-au revenit în minte brațele lui puternice, bronzate, viguroase. Încercam să mi le închipui atingând o floare. Absurd. Îl vedeam mai degrabă spărgând lemne, ca în *Amantul doamnei Chatterley*.

– Fiecare are dreptul la o pasiune, în afară de muncă, nu-i așa, domnișoară? De ce o femeie n-ar iubi călăritul, bunăoară, iar un bărbat orhideele? Nu numai să le cumpere, dar chiar să le crească, să le ajute să înflorească.

Mă privi iscoditor.

– Aveți o pasiune?

Mă luase prin surprindere.

- Ăăăm... am, desigur. Lectura. Când am timp.
- Straniu, spuse îngândurată. Aveți timp și o bibliotecă în față, dar încă nu v-am văzut să atingeți o carte.
- Mă gândeam că sunt în greacă.
- Nu sunt.
- ... pe urmă, nu obișnuiesc să ating lucruri într-o casă în care nici măcar n-am fost invitată.
- Simțiți-vă ca acasă, domnișoară. Numai așa veți putea pleca mai repede de aici.

* * *

Am ascultat de îndemnul Despinei și mi-am petrecut restul zilei răscolind cărțile din bibliotecă. O bibliotecă inteligentă și bine asortată. Am zăbovit mult la colecția de romane pentru femei. Din cauza apusului portocaliu, cărțile păreau aruncate în flăcări. Priveliștea evoca un gest disperat de femeie dezamăgită de prima sa dragoste mistuitoare. În cele din urmă, am ajuns lângă colecția de romane clasice ale autorilor francezi. Voiam să iau în pat o carte. Nu puteam să mă hotărâsc: să recitesc *Dama cu camelii* de Alexandre Dumas fiul sau *Climate* de André Maurois? Am luat-o pe a doua.

M-am întins în pat cu ochii agățați de fereastră. Pentru o clipă am avut impresia că cineva mă urmărește. Dar a fost numai o impresie, desigur. Era să aud pași sau mișcări suspecte. O boare de vânt sălta ușor perdeaua ca pe un vâl de mireasă. O liniște blândă umplu odaia. Din când în când, auzeam ecouri de valuri sparte în depărtare. Am mângâiat coperta cărții, apoi am tras-o spre nas, mirosind-o. E un ritual personal. Vine din copilărie. Când am dat s-o deschid, mi-a căzut pe piept o ilustrată. De fapt, era o fotografie veche. Un portret de damă. Am privit atent geometria feței și am crezut că aiurez. Semăna izbitor de mult cu mine. Mirarea m-a făcut să mă așez pe pat și să aprind lampa de pe noptieră. „Nu se poate. Din doua una: sau nu văd bine sau visez”. Tăietura ochilor, nasul și bărbia trădau asemănarea evidentă dintre noi.

Doar un detaliu ne deosebea. Femeia avea bucle blonde, eu am plete șaten. Am întors repezit poza pe verso. O mână de femeie, cu caligrafie impecabilă, din secolul trecut, a scris câteva cuvinte cu cerneală violet în franceză: *Nu fugi după femeia care e fericită fără tine. Maria. 1990.*

Cu gesturi repezite, de parcă îmi ardea degetele, am băgat poza în sertarul noptierei.

M-am întins în pat, fixând cu ochii cârligul din tavan. De ce am sentimentul ciudat că dorm în patul femeii din poză? Că țin în mâini cartea pe care o alesese și ea, ca mine, hotărându-se s-o citească într-o seara caldă. Și aerul parfumat din odaie... nu cumva e al ei? Cine e femeia asta? Unde e acum? *Nu fugi...* și așa mai departe. Un mesaj de adio?

Din întâmplare, am atins o enigmă ce nu-mi aparține. Nu-mi rămâne decât să mă resemnez. „Și, da. Nu poate fi decât o coincidență”.

Capitolul 11

Mai eram încă în pat, când cineva bătu ușurel la ușă. Nu era gestul obișnuit al Despinei.

– Intrați!

Era Dimitris.

– Nu v-am trezit, Adriana?

– Nu, zâmbesc amuzată la auzul prenumelui meu. Suna atât de diferit din gura acestui bărbat.

– Cum vă simțiți?

– Bine. Vă mulțumesc de grijă.

– Adriana, pot să vă tutuiesc?

– Firește, profitați cât sunt în toane bune!

Mă deranja de la început că-mi vorbea cu *dumneavoastră*. Mă simțeam și mai bătrână în prezența lui.

Zâmbi și se apropie de fotoliu. Mă privi lung. Îl fac semn cu ochii spre flori:

– Mulțumesc pentru camelii.

– Pentru puțin. A fost, în fond, o tactică, spuse firesc, cu aerul unui copil care cercetează o găzuliță în buruiian.

– Asta era deci, o tactică parfumată.

Îmi surâde amuzat.

– Mă simțeam prost că m-am purtat dezagreabil cu tine. Nu era nici cazul, nici locul.

– Nu-ți fă griji. Te înțeleg.

Se apropie de pat și mă privi blând:

– Te-am lăsat să-ți revii câteva zile. Acum să trecem la treabă.

Îl privesc nedumerită.

– Am venit să-ți examinez piciorul, Adriana. Sunt kinetoterapeut.

Îl privesc neîncrezător. Nu mă pot împiedica să ricanez:

– Chiar așa?!

A zâmbit în loc de răspuns. Continui să râd răutăcios:

– Și dacă doresc să mă vadă alt specialist?

– Nu-ți pot satisface cerința. Nu ești în capitală, ci pe o insulă izolată.

– Ce ghinion! rostesc ironic și dau plapuma la o parte.

Dimitris își puse palma moale pe genunchiul stâng. Tresar ușor sub atingerea-i caldă, neașteptat de plăcută.

Îmi cercetează atent genunchiul, apoi apasă brusc.

Urlu de durere.

– Ce faci? Ești nebun? Mă doare!

– Îmi pare rău, dar nu sunt amantul tău ca să te mângâi. Respiră adânc și relaxează-ți piciorul!

„Uite ce-și închipuie copilandrul ăsta!” L-aș fi palmuit cu plăcere, dar, din păcate, avantajul nu era de partea mea. Dimitris parcă îmi citise gândurile.

– Poți! Poți să-mi tragi o palmă sau două. Ori să mă lovești cu celălalt picior. N-ai să fii prima care o face. Nu te teme.

– De ce apeși pe locul care doare cel mai tare? scrâșnesc din dinți.

– Țsta e specificul meseriei. Ca să te vindec, trebuie să te faci să suferi. Vrei să pleci mai repede de aici, nu-i așa?

– Abia aștept!

– Excelent! Ambii ne dorim asta. Fii cuminte și încearcă să îndoi genunchiul. Ușurel. Te voi ajuta.

Măinile lui calde și ferme s-au încheștat în piciorul meu.

– Voi mai apăsa o dată. Mai întâi încet, apoi din ce în ce mai tare. Să-mi spui când nu mai poți suporta durerea, bine?

Mă durea groaznic, dar răbdam cu dinții încheștați.

După câteva manipulări, mă privi suspect.

– Chiar nu te doare deloc?

– Ba da. Mor de durere, răspund încreștită.

– De ce nu spui? Trebuie să știi unde e localizată durerea.

– N-am nevoie să mă dădăcești.

Își reprimă un oftat, apoi trase pătura de un colț și îmi înveli picioarele.

– O să dureze ceva timp recuperarea. Poți deja să încerci să pășești ușurel, fără sprijin. Te las să te odihnești.

Se îndreaptă spre ușă, apoi se opri brusc. Părea că s-a răzgândit:

– Nu mai ai nevoie de nimic, Adriana?

– Am, răspund chiar spre uimirea mea. Mă ridic în coate și îmi sprijin spatele pe perne. Am nevoie de un răspuns.

Mă privi atent, apoi îmi fixă buzele cu ochii.

– Aștept întrebarea.

– Cine mi-a pus rochia cât eram inconștientă?

Păru surprins.

– Vrei să știi cine te-a dezbrăcat?

Mi-am mutat ochii spre fereastră. Nu puteam să îndur privirea-i apăsătoare. Situația mă irita.

– De ce contează atât de mult? N-ai mai apărut goală în fața unui bărbat?

Îmi mut nervos privirea spre el și rostesc dur:

– De obicei, eu aleg în fața cui să apar goală!

– Stai liniștită, Adriana! rosti moale. Deși ești o femeie fru-

moasă, nu cred că în alte circumstanțe mi-ar fi trecut prin minte să te dezbrac. Ți-o spun acum, conștient și sincer. Atunci mă preocupă doar un singur gând. Să respiri!

A tăcut.

Simt cum îmi iau foc obrajii.

– Și, apropo, de scuter. Să nu-ți faci griji. Am aranjat eu lucrurile.

Trebuia să-i fiu recunoscătoare și totuși îmi era profund antipatic. Era primul bărbat care-și permitea să-mi vorbească pe un ton și în termeni care nu-mi ticneau deloc. Nu sunt obișnuită să discut cu masculi aroganți. Ripostez îndată și plec fără să mai privesc în urmă. N-am făcut niciodată excepții. Acum însă nu puteam pleca. Și neputința mea mă enerva cumplit. Cu doar câteva zile în urmă eram o femeie independentă și puternică. Acum am ajuns dependentă de un tip îngâmfat și nesuferit.

– Din păcate, va fi nevoie să ne vedem mai des, spuse Dimitris. Chiar dacă nu ne face plăcere. Am ghicit? Nu prea suntem bucu-roși unul de altul, dar măcar suntem sinceri. Ce rost ar avea să ne prefacem. Nu-i așa, Adriana?

Ușa se închise delicat.

* * *

„Nu-i așa, Adriana?”

Așa e. Trebuie să accept pozna destinului. Nu sunt în poziția să condiționez, nu-mi rămâne decât să-l suport. Țasta e prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să scap de compania lui nesuferită. De privirea lui autoritară, de tonul lui arogant și vorbele îngâmfate. Acum depinde doar de mine. La urma urmei, o parte de vină e a mea.

* * *

Am citit toata ziua. Lectura mă împlânzește. Spre amiază deja uitasem clocotirea mea de dimineață. Îmi părea doar o ieșire copilărească. Constat în chip ciudat că e prima oară când mă re-

semnez atât de repede la condițiile formulate de un bărbat. Ce se întâmplă cu mine?

Mireasma serii se revărsa în valuri prin fereastra deschisă vraște. Încă nu aprinsesem lumina. Înserările de vară au o putere magică asupra mea. În copilărie, îmi plăcea să stau lungită într-un pat de fier și să observ cum lumina crudă ceda locul întunerii-cului. Toate sunetele venite de afară mă vrăjeau și mai mult. Aici fundalul e diferit, mireasma e diferită, aerul și chiar lumina, totul mi-e străin, dar, surprinzător, anume decorul nou mă ducea cu gândul la copilărie. Oare ce a stârnit aici amintirea ei? Poate aceași senzație de pace, armonie și taină în fața unei noi aventuri.

Capitolul 12

Peste două zile a trecut din nou să mă vadă. După ce îmi examinează piciorul, mă privi gânditor:

– Adriana...

Îl privesc scurt, întrebător.

– ... stai închisă în odaie mai mult de o săptămână.

– Nu-ți face griji. Odaia e superbă, bine echipată, aranjată cu mult gust. Ş-apoi, uite ce noroc am de ferestre. Mai ales, de fereastra ce dă spre mare. N-am văzut atâta viaţă şi culori de ani de zile.

Dimitris mă privi surprins:

– Vorbeşti de parcă ai fi evadat din vreo închisoare sau...

– ...de la vreo casă de nebuni?

Tace. Tac şi eu. Zâmbesc trist. Sunt sinceră. Nu eram foarte departe de adevăr, iar gândul îmi stârni lacrimi. Ceva nou se naştea în mine, indiferent de voia mea. Ieri dimineaţa, nu-l puteam suferi, azi, prezenţa lui mă predispune la confesiuni. Sar dintr-o extremă în alta. Mă zbucium, nu mai ştiu la ce să mă aştept de la mine. Am schimbat culorile vieţii mele de dinafară. Acum şi universul interior începe să sufere schimbări. Se dărmă con-

strucțiile vechi din temelie, iar pe ruinele lor se înalță altele, în chinuri și frământări.

– Știi că poate fi și mai rău, Dimitris? Doar cu câteva zile în urmă credeam că sunt o femeie liberă și puternică. Aveam bani, serviciu, capricii. Nu depindeam de nimeni și de nimic. Alții depindeau de mine.

Vorbeam cu ochii la fereastră. Nu privesc niciodată în față oamenii cărora mă confesez. De fapt, rareori ajung să vorbesc cuiva despre ceea ce simt.

– De câteva zile trăiesc o contradicție răscolitoare: deși sunt închisă și imobilizată, mă simt mai liberă decât am fost în ultimii zece ani. Și nu pot să mă împiedic să mă întreb: nu cumva libertatea mea, cealaltă, a fost o iluzie? Nu cumva a fost doar o cursă ieftină după care am alergat în zadar în galop? Eu și alte mii de femei ca mine. Am alergat, alergat... până am ajuns imobilizată. Chiar e nevoie de un accident pentru ca omul să înceapă să-și pună întrebări esențiale? Mă simt rătăcită ca o fetiță. Nu mai știu dacă trebuie să fiu puternică sau dacă a venit, în sfârșit, timpul să-mi îngădui să fiu fragilă. Nu știu...

– Îmi pare rău, Adriana. E doar o situație temporară.

– Întocmai. Acum nu mai știu dacă e bine sau nu faptul că e doar o situație temporară.

Mi-am mutat privirea spre măsuta de lângă pat. Cameliile și-au lăsat capetele în jos:

– S-au ofilit.

– Îți voi aduce altele.

Am oftat zâmbind. „Ce spontaneitate încântătoare”.

– Îți mulțumesc. Nici măcar nu știam că există cameli roșii.

– Ai dreptul să nu cunoști încă multe lucruri, Adriana. În schimb, am băgat de seamă că te pricepi bine la cele mai celebre mărci de haine.

– E firesc. Face parte din meseria mea. Lucrez la o revistă pentru femei.

– Am înțeles... că ai o carieră de succes.

– Când ai înțeles?

– Când ți-am scos hainele. Toate aveau etichete la care visează multe femei.

Începu să facă naveta prin odaie, cu pași mici, de la o fereastră la alta. Vorbea cu o voce lină, meditativă:

– Ce ai simțit în ziua când ți-ai cumpărat prima rochie la prețul unui salariu de florăreasă?

Nu înțelegeam unde vrea să ajungă, dar am răspuns sincer.

– Satisfacție și libertate.

– Cât a durat? O seară, două?

– Trei.

– Cam puțin, nu găsești?

– Nu cumva începi să-mi ții un curs de morală? Nu ești prea tânăr pentru asta?

– Poate. Poate că sunt prea tânăr, dar am înțeles un lucru.

Se opri și mă fixă cu o privire concentrată.

– Am înțeles, de pildă, că pe tine nu te face fericită ceea după ce aleargă mii de femei.

Îmi mușcă buzele. E un gest necontrolat, de care tot încerc să scap. Mi-am dat seama că am recidivat, când am simțit gustul sărat de sânge. Nu știu ce să-i răspund. Mă răscolesc în mod neașteptat vorbele lui.

– De vreo săptămână nu mai porți nicio rufă de marcă pe tine. De fapt, ești goală, Adriana. Porți doar o rochie de bumbac, cusută de o localnică anonimă. Cum te simți?

Cum mă simt? Simt, dintr-odată, că aerul s-a concentrat în încăpere. Fac un efort ca să mă stăpânesc ca să nu plâng. Răspund aproape în șoaptă:

– Surprinzător de bine.

Un licăr malițios i se aprinde în privire. Surâde ca un diavol.

– Ai să te simți și mai bine. Din ce în ce mai bine, Adriana! Îți promit.

Dintr-o dată, simt o împunsătură în picior și tresar de durere. Se repede să mă sprijine de cot și mă ajută să mă întind în pat.

– Nu te mișca! Mă întorc îndată.

Reveni cu o sticlă și un păhărel de cristal. Zărisem din astea

doar prin anticariate cu renume. Umplu păhărelul până la buza aurie cu un lichid transparent.

- Bea până la capăt!
- Ce e?!
- *Ouzo*, băutură grecească.

Am tras o înghițitură, m-am încrețit, dar l-am sorbit până la fund.

Un val cald îmi inundă corpul. Dimitris mă privea îngrijorat. „Ce profil frumos are puștiul. Cred că e lehametit de atenție femeiască. În prezența lui trebuie să te controlezi. Poți s-o iei ușor razna”.

El, însă, avea cu totul alte gânduri. Îl vedeam că ezită, apoi se hotărăște:

- Ai un accent...
- Să nu spui că e *delicios*. Te implor.

Surâse cu ochii săi de caramel. O rază trecu săgeată pe lângă tâmplă, apoi se opri lângă gene. Ochii i-au devenit străvezii ca mierea.

– Mulți bărbați ți-au spus-o, nu-i așa? Dar nu asta am vrut să zic. Ai un accent cameleon.

– Poftim?

– Știi de ce te provoc, Adriana? Pentru că îmi place să te aud vorbind. Jonglezi cu un accent care se schimbă de la o frază la alta. E o trecere fermecătoare. Nu pricep. Deși ai sosit din Belgia, nu ești belgiancă. Uneori îmi răspunzi cu accent rusesc, alteori italianesc. Românesc? Nu. Ucrainesc? Nu.

Chicotesc încălzită bine de *ouzo*.

– Se pare că n-ai fost un copil crescut în curte. Ai văzut lume în viața ta.

– Am călătorit de mic. Tata a fost căpitan. Ne-am oprit în toate orașele europene cu port. Am urechea dată cu inflexiuni de toate neamurile.

Continua să mă privească lung și gânditor. Încerca parcă să dezlege o enigmă.

Capitolul 13

M-am trezit cu sentimentul că cineva mă urmărește. Din fotoliu mă privea un profil nemișcat. Era așezat contra luminii și, ruptă din somn cum eram, îmi părea că văd un înger. Cămașa de un alb imaculat, suflecată la mâneci, descoperea o pereche de brațe puternice și bronzate. Era Dimitris. Proaspăt ca o viorea. Mă privea lung și tăcut ca în ajun.

– Bună dimineața, Adriana, zâmbi larg, dezvăluind o dantură impecabilă.

Nu i-am răspuns. Prezența lui m-a indispus instant, ca pe orice femeie care, de la o anumită vârstă, știe bine că dimineața nu arată ca un toporaș stropit de rouă.

– Nu-mi place când cineva mă privește în timp ce dorm.

– N-ai sforăit, stai fără grijă, zâmbi bine dispus. Dimpotrivă, mi-a fost teamă că nu mai respiri. Ești prea cuminte în somn. Nu te supăra. Uite, ți-am cules flori care se oflesc greu.

Pe noptieră, câteva fire de levănțică îmbrățișau într-o horboțică trei trandafiri de un roz-coral. Răspândeau o mireasmă divină. Mă pomenesc zâmbindu-i spontan. Mult mai calduros decât aveam intenția să o fac. Apucă spătarul patului.

– Îmi permiți?

Ezit câteva clipe, apoi întreb:

– Dimitris, câți ani ai?

Mă privește scurt:

– Te gândești să mă adopți?

– Nu-mi plac copiii.

– Poate pentru că tu ești încă un copil.

– Unde ți-s părinții?

Se posomorî brusc. O undă de amărăciune îi alunecă peste obraz.

– Va veni timpul și ai să-i cunoști.

Se așeză pe marginea patului meu:

– Nu voi putea să trec pe la tine până vineri. Am venit să-ți explic cum să exersezi mușchii până mă întorc.

Am dat la o parte plapuma. Îmi continui interogatoriul.

– Unde ți-ai făcut studiile, Dimitris?

– La Paris, răspunse scurt și trist. A fost pasiunea vieții mele.

– A fost?

– Da. A trebuit să întrerup cursul practic și să revin acasă.

– E clar. Părinții și-au chemat feciorașul la baștină.

Se crispează de parcă i-am trimis o săgeată otrăvită. Simt cum privirea lui mă arde. În sfârșit, și-o mută spre fereastră. Pare dintr-odată mult mai în vârstă, obosit.

„Evident, ca oricărui bărbat care joacă rolul de superman, nu-i priește să fie întrebat de părinți”

– Da. Putem spune așa.

Mă examinează în tăcere, apoi îmi arată cum să fac exercițiile. Pleacă din odaie fără să privească în urmă.

Capitolul 14

M-am apucat să recitesc *Dama cu camelii*. Din când în când, aruncam câte o privire îngândurată spre fereastră. Priveliștea mă fermeca, mă transporta departe... De fiecare dată îmi era greu să revin la cartea deschisă. Un roman ca *Dama cu camelii* se citește mai bine la făclia unui șemineu încins, decât în lumina soarelui scânteietor al Greciei. Lumea de dincolo mă ispita cu lumina, culorile și mirosurile ei de vacanță veșnică. Îmi venea să las totul și s-o zbughesc afară. Eram însă ancorată la pat ca o corabie naufragiată. Am lăsat cartea și am făcut câteva exerciții pentru picior. Așezată pe pat, într-un moment de răgaz, îmi reveni în minte privirea lui Dimitris. O privire care ascundea o dramă sau poate... mi-a părut? Nu cumva am atins ceva ce nu trebuia? Brusc, m-am simțit aiurea. Uneori, mă port ca un copil. Spontaneitatea copilărească nu-i mai stă bine unei femei de vârsta mea.

Mi-am luat cârja și m-am îndreptat spre bibliotecă. Voiam să-mi schimb gândurile cu un *policier*. Orice ar fi, numai să mă deconecteze de la gândurile ce mă întorceau la discuția de dimineață. Cartea *Memoriile lui Sherlock Holmes* mi-a părut un refugiu potrivit.

Înserarea bătea cu mânuși de levănțică la fereastră. Odaia îmi stârnea gânduri obsesive. Liniștea, mireasma, culorile, totul mă transporta într-un basm în care, din nou, eu nu eram personajul principal. De unde sentimentul ăsta? De-aș pleca mai repede! De fapt, unde aș pleca? Cine mă așteaptă?

Am adormit legănată de o tristețe nouă. Un soi de melancolie resemnată.

* * *

Vineri seara ușa se deschise încet.

– Pot să intru?

– Poți. E casa ta, Dimitris.

– Dar și intimitatea ta, surâde. *N'est-ce pas, mademoiselle?*

Era suspect de vesel. Se apropie cu pași moi de mine. După privirea-i umedă îmi dădui seama că a băut.

– Da. Miros și a țigară. Tocmai m-am întors dintr-o tavernă afumată. Am zărit lumină în odaia ta și mi-am zis: „Dacă nu am fost acasă ca să-ți spun *bună dimineața*, hai măcar să-ți zic *noapte bună*”.

– Bună seara, Dimitris.

Îl cercetez prudent. Nu-mi vine să cred că s-a cherchelit. Ce naiba se întâmplă?

– Bună seara, frumoaso, mormăi nazal. Ce citești?

Fără să aștepte răspunsul îmi smulse cartea din mâini.

– Oh, Sir Arthur Conan Doyle. Unul dintre preferații mamei. Romantic bărbat.

– Romantic? Ce îndrugi? Oare cât de romantic poate fi un bărbat care scrie romane polițiste, împletind enigme complexe pe care le poți descâlci doar cu o logică impecabilă? Nu prea

am întâlnit la el personaje oftând în apus de soare sau printre floricele.

– Adriana, ești incredibilă, se apropie de fotoliu și se trânti obosit în el. Te-ai gândit vreodată că și scriitorii sunt oameni? Mulți dintre ei au fost extrem de fragili și sensibili. Ca florile. Mă întreb, cum ai ajuns la vârsta ta să pui etichete pe oameni fără ca să-i cunoști?

Referința la vârsta mea începea să mă supere, dar nu era cazul să deschid o polemică.

– Presupun că tu l-ai cunoscut ca om pe Doyle?

– Cel puțin, îi cunosc biografia în cele mai mici detalii.

– Atunci, pentru că ai dat buzna cu reproșuri asupra mea, povestește-mi ceva despre „romanticul” Doyle!

– Numai dacă-mi faci loc lângă tine...

„Formidabil. Iată că am ajuns și la primul șantaj. Am ezitat totuși înainte de a-i trânti un *nu* în nas. Reuși să-mi piște pe viu curiozitatea. Am hotărât să trec cu vederea amănuntul. Eram odihnită, curioasă și dornică să ascult o poveste nouă”.

* * *

I-am făcut loc alături. Înainte de a se așeza, îmi înveli picioarele cu aer protector. Mă amuză gestul lui. Simțeam un răs pe drum, dar l-am înghițit. Mă privi tăcut și începu:

– Știu că vrei să scapi de mine, Adriana. Îți promit să nu lungesc vorba.

Se înșela, dar n-am vrut să-l contrazic. Începu pe un ton visător:

– Când mă gândesc la Doyle, doar o singură dorință îmi vine în minte. Să mor ca el! A murit frumos. Un încântător apus de om...

În liniștea serii, vorbele-i sunau ca o confesiune și ca un regret.

– Într-o dimineață de primăvară, a scris un bilețel din două cuvinte „Ești încântătoare”. Era pentru soția lui. S-a îmbrăcat și a ieșit în grădină. Când reveni în casă, se opri brusc și căzu mort la podea. Strângea în pumn un ghiocel pentru soția sa.

Rămaserăm amândoi tăcuți. Dimitris cu ochii pe mine și eu cu ochii fixați pe trandafirii pe care mi-i adusese dimineața. „Florile și bărbații...”

– Dimitris?

Tresări ușor, parcă smuls dintr-o reverie.

– Pentru cine cultivi flori? Pentru o femeie?

– Pentru mai multe, zâmbi. Douăzeci și trei de dame. Între 25 și 60 de ani.

– Scandalos! rostesc teatral și amuzant. Un harem întreg! Ai să-mi povestești despre ele?

– Da.

Am tăcut amândoi.

– Vrei să fii sinceră și tu cu mine?

– Aș putea să fac un efort.

– Ce mai știi să faci în afară de a judeca oamenii?

Mă provoca din nou. Încerc să mă stăpânesc.

– Ce știi eu să fac... îi repetam cuvintele privindu-l cu îndrăzneală drept în lumina ochilor.

– Da, reluă relaxat. Ce ai învățat să faci bine la vârsta ta? Ca o profesionistă.

– Mmmm. Sex!

Mă privi încremenit. Nu se aștepta la un astfel de răspuns. Replica mea îl trezi brusc, îl scutură ca o undă de șoc. Își strânse buzele ca să nu înceapă a râde și îmi prinse mâna. Apăsă cu buzele pe fiecare deget:

– Adriano dragă, rosti abia șoptit, nu-i prudent să declari asta unui bărbat așezat pe cearșaful tău.

Mi-am retras brusc mâna.

– Până mâine ai să uiți. Pleacă.

Se ridică. Oftă prelung, își duse două degete la un chipiu imaginat și rosti militărește:

– *À vos ordres !*

Făcu stânga-mprejur și ieși din odaie.

* * *

În următoarele zile, am discutat fără nicio aluzie la replica mea. A uitat. Sau nu dorea să aducă vorba. Cu atât mai bine. Eu, în schimb, m-am gândit toată noaptea la ieșirea mea idioată: „Ce m-a apucat să arunc în nasul puștanului un asemenea lucru? M-am tâmpit, zău. E o provocare curată! Hotărât, m-am purtat ca o puștoaică. Trebuie să recunosc cu mâhnire că prezența lui uneori îmi bruiază undele de luciditate.”

Brusc, un gând îmi răsări în minte. Se potrivea ca o piesă de puzzle. Am oftat ușurată. Dacă nu aduce vorba, înseamnă că are o femeie. Mă neliniștea însă un detaliu: de când stau aici, n-am simțit nicio prezență feminină; sau măcar zgomote caracteristice unui cuplu înfierbântat, revenit într-o seară târzie... Presupunând că ar fi fost de aceeași vârstă, duduia l-ar fi trădat. Femeile chicotesc aiurea, fac gălăgie, orice, numai să atragă atenția.

Capitolul 15

Nu mai am nicio grabă, nicio obligație, nicio responsabilitate, niciun termen de respectat. De câteva săptămâni, rutina mea începe cu zori trandafirii și se încheie cu amurguri liliachii. Începe să-mi placă această condiție de ostatică. Lumea nu s-a prăbușit o dată cu plecarea mea. Disparația mea din redacție poate că a stârnit întrebări doar în primele zile, apoi s-a instalat inevitabil rutina de birou: cafea, umbrele ude, ecrane aprinse, geamuri închise, rapoarte, adunări etc.

Știu că nimeni nu mă caută. Nici măcar în vis. Descopăr o senzație nouă: mă bucur că existența mea nu dă bătăi de cap nimănui. I-am eliberat pe toți de mine și prin asta m-am eliberat pe mine însămi.

Mă trezesc de la mângâierea tandră a primelor raze de soare. Lumina crudă mă aprinde din interior și ziua începe cu o energie nouă, nebănuită. Simt că-mi revine pofta de viață. O viață care poate fi trăită altfel.

Piciorul mă deranjează mai puțin. Am încercat deja să fac primii pași fără suport. Într-o dimineață, când încercam să mă deplasez fără cârje până la fereastra deschisă, un avion de hârtie ateriză la picioarele mele desculțe. Am zâmbit înduioșată. „Dumnezeule, de când nu mai văzusem așa copilării”. M-am aplecat să-l ridic. Pe o aripă purta un mesaj:

„Te-aș privi în fiecare dimineață cum dormi, dar tu nu mă lași. Pot să-ți vorbesc acum? Întoarce-mi avionul. Dimitris”.

Am sărit într-un picior spre secrete. Am dibuit un creion roșu și am scris pe cealaltă aripă: *„Tocmai puneam la cale o evadare. Am nevoie de complice. Adriana.”*

Am suflat în coada avionului, așa cum făceam când eram mică, și l-am expediat pe fereastră.

N-a trecut nici jumătate de minut, când am auzit pași grăbiți dincolo de ușă. Apoi un ciocănit nerăbdător. Era Dimitris.

L-am invitat înăuntru.

– Bună dimineața.

Îmi zâmbi luminos. Avea acel zâmbet în care clocotește tineretea, pofta de viață. Cu dinții săi albi, puternici, sănătoși, mușca din viață, precum ai mușca dintr-un măr mare, plin de sevă. „Am să comand neapărat un coș cu mere și am să-l rog să le mănânce pe toate în fața mea...”

– Adriana?

Tresar din reverie.

– Tocmai voiam să-și propun o plimbare până la mănăstire.

Îl privesc surprinsă.

– Dimitris, vrei să mă scoți din casă aproape goală? Nu am haine potrivite pentru mănăstire.

Mă privește din creștet până-n tălpi, apoi se hlizește parșiv:

– Hmm, pentru nimic în lume n-aș fi vrut să ratez o priveliște ca asta. Ce să-ți aduc?

– Am nevoie de lenjerie, de o rochie simplă și de sandale.

Se repezi spre ușă.

– Stai! Nu-mi cunoști mărimea!

– Mă subapreciezi, Adriana. Punem pariu că-ți aduc ținuta potrivită?

Am ezitat o clipă, apoi mă prind în joc. Îi fac un semn aprobator din cap.

– Pe ce pariem?

Reflectez o clipă. Dintr-odată simt că mi-e foame. Nu luasem încă micul dejun. Îmi veni pe loc ideea.

– Dacă îmi aduci hainele potrivite, mâine dimineață îți gătesc eu micul dejun. Dacă nu...

Ochii i se aprinseră. Zâmbi cu subînțeles:

– Eu îl pregătesc și ți-l aduc în pat?!

– Prefer la terasă!

Se repezi iar spre ușă.

– Dimitris!

Se opri cu mâna pe clanță:

– Altceva?

– Să alegi o rochie... cuminte, te rog.

– Cuminte? repetă în ecou. Îmi complici misiunea, dar fie! Mai ai vreo poruncă sau pot să plec?

– Ești liber!

* * *

M-am cuibărit în fotoliu. Îmi venea să râd. N-am crezut să trăiesc o pățanie ca asta. Să las un bărbat să-mi cumpere o rochie? Ce rochie poate să-mi aducă flăcăul ăsta, mânz neastâmpărat, lăsat să zburde de capul lui? Oare câte rochii a cumpărat în viața lui? E atât de sigur pe sine de parcă ar fi ținut un harem de muieri și pe toate le-ar fi îmbrăcat cu boarfe pe măsură.

Se auzi un ciocănit ușor la ușă. Era Despina. Aduse micul dejun pe o tavă albă, de lemn, cu pete de trandafiri minuscule. Pâine prăjită, unt, dulceață de smochine, un ou și o căniță de porțelan, plină ochi cu cafea. Mi-o lăasă pe noptieră și, după ce mă întrebă cum mă simt, îmi dori poftă bună.

„Dacă pierd pariul, tava asta va trebui să i-o duc lui Dimitris mâine la micul dejun.”

Nu zăbovi mai mult de o oră. Reveni în galop, cu trei pachete mari în mână. Le puse festiv pe pat și surâse:

– Nu ai nevoie de mine? Pot să te ajut să te îmbraci.

Tac o clipă. Îl privesc îngândurată.

– Dimitris, tu ai o femeie?

Tace.

– Atunci fii cuminte.

– Eu sunt.

– Dar emani un aer de aventurier exaltat.

– Eu numesc asta poftă de viață.

Râse și se îndreptă spre ușă.

– Te aștept în hol.

– Sper că am câștigat pariul! Sunt foarte exigentă, să știi.

– Mai exigentă decât mine?! Nu cred. Socoate că ai pierdut.

Notează-ți undeva: îmi plac clătitele cu brânză dulce și cafeaua amară. Nici fierbinte, nici rece. Bagă de seamă, să nu uiți, *mademoiselle*!

Închise ușa.

„Ce siguranță de sine mustește în flăcăul ăsta! Să verificăm dacă e justificată.”

Îmi prind expresia amuzată a feței în oglindă.

Îmi pare ciudat că puștiul mă irită tot mai puțin. Îngrijorător de puțin. În general, nu-mi plac bărbații plini de sine. Cei umflați pe dinafară, sunt, de regulă, goi pe dinăuntru. Îi dezumflu instant cu o replică acidă. Și pe Dimitris pot să-l înțep, dar târăgănez. Poate că îmi place jocul? Încă nu știu. Mă reține ceva. Deși e foarte tânăr, degajă un aer integru. Mi-ar plăcea să știu că așa este. Indiferent de ce ispite va întâlni în viața lui, să-și rămână fidel. Oamenilor le este mai ușor să rămână fideli cuiva, mai greu, lor înșiși. Încep să-l identific cu un personaj de poveste, și ideea îmi displace. Decorul de poveste mă predispune să visez, degeaba încerc să fiu trează și lucidă. Poate că sub ploile reci de la Bruxelles era să gândesc mai limpede. Aici, însă, pe o insulă pitorească, viața prinde culori optimiste, culori de basm. Simt că fac primii

pași pe o cărare care mă ispitește tot mai mult, dar nu știu încotro mă va aduce. Pentru prima oară în viață n-am chef să mă gândesc la destinație.

* * *

M-am repezit la pachete. În primul era rochia. Găsesc un bițel, ca o carte de vizită cu margini aurii. *Dacă totuși ai nevoie de mine, nu ezita. Am văzut deja mai mult decât poți vedea tu în oglindă.* Zâmbesc. O îndrăzneală de pirat. Avea dreptate Despina când spunea că e încăpățânat ca zece catări.

Cu mâini tremurânde de nerăbdare, am desfăcut hârtia suavă în care era împăturită cu grijă rochia de un albastru de noapte. Fără umeri, cu bretele fine, croială ajustată pe talie, lungimea până la genunchi. Nu era de mătase, dar când atingeai stofa delicată, aveai impresia că mângâi o felină.

– Hmm, această rochie cere o lenjerie impecabilă.

Și era. Ca în povestea cu fata care se prezintă la palat „nici îmbrăcată, nici dezbrăcată”, cu efect invizibil, senzual.

Sandalele la fel. Din piele fină, prelucrată bine, catifelată. Talpa, comodă, ridicată ușor în pantă spre călcâi, era de culoare bej. Călcâiul închis și legat de degetul mare prin câteva fire cu pietricele fine, de aceeași culoare cu rochia. Efectul *pas desculț*.

M-am privit în oglindă și am dat verdictul: „Un pic palidă, slăbită, dar încă fermecătoare”.

– Și totuși fără o consultantă feminină n-ar fi izbutit. Dar asta e un detaliu secundar. E clar. Am pierdut pariul!

Pentru întâia oară un eșec spectaculos îmi provoca o dispoziție excelentă.

* * *

Dimitris mă aștepta nerăbdător în hol. Îndată ce mă zări, îmbrăcată și șchiopătând elegant, zâmbi mulțumit și se repezi să mă ia la braț. Fără a-și ascunde aerul victorios, rosti apăsător, încântat de efect:

– Seara îți voi arăta unde se află tigaia pentru clătite, dar acum am nevoie de un răspuns. Cum vrei să te duc la mănăstire? Cu mașina, cu iahtul sau în brațe?

Îmi subțiez privirea și răspund răspicat:

– Măgar!

– Poftim?!

– Cu un măgar. E plină insula de măgari, nu-i așa?

– Este, dar tot nu înțeleg, rosti încurcat Dimitris, pierzându-și brusc aerul de învingător.

– De ce n-am putea să ne deplasăm călare pe măgari, ca localnicii de pe insulă? Nu găsești pitorească ideea mea?

– Ia zi, *my lady*, ai călărit vreodată un măgar?

– Am așteptat toată viața ocazia asta.

– Cred că încep să înțeleg. Cauți o ocazie nouă pentru a-ți rupe piciorul.

– Mă probozești ca un părinte.

Mă apucă blând de braț:

– Nu vreau să-ți stric pofta, Adriana. Încerc doar să-ți explic lucruri pe care tu încă nu le cunoști. Ai o idee cum se călărește un măgar?

– Nu, răspund sincer.

– Știi că trebuie să-i vorbești? Ca unui om.

– Glumești?

– Nu prea. Dacă nu-i știi năravul, riști să te arunce în lături. Nu-mi spune că vrei să mai stai imobilizată câteva săptămâni.

– Dimitris, chiar nu știi să vorbești unui măgar?

Îmi strânse mâna zâmbind:

– Adriana, pot să te plimb cu mașina, cu iahtul, să pilotez un jet, dacă-ți vine, dar să călăresc un măgar... nu. Încearcă să te împaci cu ideea.

M-am împăcat neașteptat de repede, pentru că, îndată ce am ieșit pe prag, am rămas încremenită locului. Abia acum vedeam vila din exterior. Era ca și cum pășeam într-o altă lume. Aveam în față o vilă încântătoare, departe de tot ce mi-aș fi putut închipui

vreodată. Îmi veni chiar o dorință – habar nu știu de unde se iscă – să-i fac o schiță și s-o iau cu mine, de frică să nu-i uit splendoarea. Un gând repezit mi-l aduse în minte pe Georges. „I-ar fi plăcut. Când vede o vilă cu aer vechi, *cu caracter*, vorba lui, poate să stea ore întregi, să cerceteze fiecare amănunt arhitectural, să-l identifice în epocă, să-l repertorieze și să caute semnătura arhitectului”. M-am gândit la Georges așa cum te gândești la un fost coleg de școală. Fără niciun fior aparte, doar cu o nostalgie cuminte, prăfuită de timp. Timp! Cât timp a trecut? Îmi pare că ne desparte o viață.

– Ți place din afară colivia ta? mă trezi din reverie vocea vioaie a lui Dimitris.

– E încântătoare! Deși nu mă pricep la arhitectură, îmi vine să jur că vila asta a fost proiectată de un om fericit. Numai când ești fericit, poți crea astfel de splendori.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea. Am continuat s-o cercetez atent, așa cum admiri din toate părțile o bijuterie. Marmura scărilor era de un alb absolut, galbenul umed al pereților și albastrul de levănțică al ferestrelor, năpădite de iasomie înflorită, compuneau un peisaj feeric.

– Vai! tresar și îmi duc mâna la ochi. Mă apropii încet de o ghirlandă de flori mărunte, albe.

– Deci iată iasomia care parfumează serile.

– E doar una din cele două sute de specii, Adriana. E *iasomia de noapte*. Mama o numea *regina-noptii*. Își deschide florile numai după asfințitul soarelui, și atunci nicio floare din grădină nu mai poate s-o egaleze. Răspândește o mireasmă împărătească până la revărsatul zorilor.

Îmi urmărea mirat încântarea. Nu se aștepta s-o exteriorizez cu atâta belșug. Mă luă de mână și mă duse lângă o scară laterală.

– Uite-o. Ziua își ține florile închise. Când o să revenim, seara târziu, ai să le vezi pe toate desfăcute ca stelutele pe cer.

Dintr-odată, mă privi lung. Prea lung și îngândurat. Îl întreb confuză:

– Ce se întâmplă, Dimitris?

– Ciudat.

Se îndepărtă brusc de mine, la câțiva pași, mă privi atent, apoi se apropie și mă luă de braț.

– În casă ești o femeie, iar afară cu totul alta. Aș spune că există două Adriane: Adriana de zi și Adriana de noapte.

Capitolul 16

*U*n Volkswagen Beetle Cabriolet negru opri lângă mănăstire.

Un preot bătrân, în straie negre, cobora agale pe o cărărușă tivită cu iarbă arsă de soare. Venea în întâmpinarea noastră. Vântul se juca în barba-i căruntă și m-am gândit o clipă că trebuie să-i fie sărată. Ne zâmbea de departe. Dimitris a ieșit din mașină. A făcut câțiva pași spre el, s-au îmbrățișat, apoi au schimbat câteva vorbe în greacă.

Așteptam nemișcată, cu centura încă prinsă. Mi-am mutat privirea spre cupola strălucitoare a bisericii. Era atât de luminoasă, ca un soare geamăn. Auzeam de departe cum marea își pleoscăia buza lacomă de stânci. Timpul părea ca s-a oprit de-o veșnicie. De când nu m-am întrebat cât e ceasul? La ce ar servi un ceas pe o insulă grecească? La ce bun să împarți în fragmente o pace infinită?

Mă trezi din reverie vocea lui Dimitris.

– Adriana, hai vino. Să mergem la biserica mănăstirii.

Am ieșit din mașină și m-am apropiat de ei. Dimitris făcu cu brațul spre părinte:

– Părintele Teodosie e starețul mănăstirii *Aghios Nikolaos*.

– Adică? întreb mirată. Sfântul Nicolae?

– Da.

– Patronul marinarilor?

– Exact, și patronul insulei Inousses. Ceea ce e firesc, pentru că ne aflăm pe insula pe care s-au născut cei mai faimoși armatori.

– Din Grecia?

– Din lume.

Părintele Teodosie mi-a strâns mâna, a zâmbit blând și a arătat spre poteca ce ducea spre biserică.

După un recital conștiincios, de vreo jumate de oră, își ceru iertare că trebuie să ne lase singuri. Avea de onorat o vizită și alte treburi care nu puteau fi amânate.

Dimitris mă duse lângă altar. Câteva făclii pâlpâiau în dosul candelor dantelate. Se opri și privi lung. În clarobscurul și liniștea bisericii părea că revede un film. Rosti cu voce răgușită.

– Aici s-au cununat părinții mei.

Privesc altarul cu icoane incrustate în dantelă de lemn, apoi îmi ridic ochii spre bolta înaltă.

– Aici am fost botezat, răsună, din nou, în ecou, vocea lui Dimitris.

Făcu câțiva pași pe mozaicul vechi. Zâmbi cu o mâhnire ciudată, apoi mă fixă cu privirea:

– Nu-mi vine să cred că spun asta unei femei care locuiește la 2300 de kilometri depărtare de mine. Oare ce-mi veni?

– Mi-ai promis ... să-mi spui unde îți sunt părinții.

Își întoarse capul spre mine. Simt că ezită, în sfârșit, se hotărăște. Mă apucă brusc de mână și mă trage cu forța după el.

– Hai. Hai să ți-i prezint! Și poate că, în sfârșit, te vei liniști.

* * *

Soarele își apropia fața de buza mării. Marea numai asta și aștepta. Se pitise, se liniștise și își ținea răsuflarea de emoție. Încă un pic și o atinge.

Mașina frână lângă niște porți înalte, de fier, deschise vraiște.

– Am ajuns la timp. Mai avem o oră. Să mergem.

Mă trase de mână după el.

– Dimitris, nu mă trage așa. Știi că mă doare piciorul.

Fără a rosti un cuvânt, mă ridică în brațe.

De la înălțimea lui, zării după gardul înalt, câteva movile și cruci de marmoră.

Am tresărit. Mă aduse la cimitir.

Mă purta în brațe printre îngeri cu fața tristă, printre cruci și cavouri de marmură albă. Mormintele, toate albe, urcau unul după altul în trepte, ca într-un amfiteatru grecesc.

Nu mi-a fost niciodată frică de cimitire, dimpotrivă, ori de câte ori am ocazia, caut să văd decorul veșnic în care se va muta un muritor ca mine. Acum însă îmi era frică de ceva ce nu trebuia să fie răscolită. E una să hoinărești printre morminte care n-au o legătură afectivă cu tine și alta e să fii adus. În brațe.

În sfârșit, am ajuns pe pisc. În cel mai înalt punct al cimitirului care se întindea spre largul mării într-o forma ciudată de terasă din marmură albă. Aveai impresia că a fost zămislit pentru cineva care vine des și rămâne ore întregi să privească marea de la înălțimea zeilor. Un loc unde privirea se pierde între albastrul mării și albastrul cerului.

Mă lăsă jos, tăcut. Domnea o liniște pe care n-am cunoscut-o niciodată până atunci. În niciun cimitir. Un vânt cu suflarea încălzită răsfira prudent ramurile unui lanț de brazi gigantici.

Dimitris făcu câțiva pași spre două morminte cu busturi sculptate în marmură albă, unite cu un lanț negru, greu.

– Fă cunoștință cu părinții mei, Adriana! Uite, aici e mama.

Mă trezesc fixată de privirea unui bust de femeie. Era femeia cu bucle blonde din poza găsită în carte. Eleganța ei fermecătoare izbutea să se manifeste chiar și într-un chip de marmură albă, scânteietoare.

– Iar alături e tata.

O față severă de bărbat, sculptată în marmură, privea undeva peste umerii mei. Părea că nu-l interesează deloc. Avea un aer sumbru, însă privirea trăda o blândețe tristă.

Am rămas neclintită și buimacă timp de câteva minute. În sfârșit, mi-am revenit și am rostit cu voce stinsă:

– Îmi pare rău, Dimitris.

Părea că nu mă aude. Era copleșit de alte gânduri.

– În seara în care am venit băut în odaia ta, de fapt, în odaia

mamei, s-au împlinit cinci ani de când i-am adus aici. Cinci ani de când încerc să mă împac cu un ridicol accident de avion.

– Ridicol? repet aproape în șoaptă.

– Absurd, dacă vrei. Toată viața lor au călătorit doar cu iahtul sau vaporul. Tata avea cele mai bune vase, a fost un armator cu renume, capul unei companii bine cunoscute în toată lumea, cu sediul la Londra și New York. De altfel, ca mulți armatori născuți pe insula asta.

Amuți pentru câteva clipe, apoi reluă cu același ton obosit:

– Au vrut să sărbătorească cea de-a douăzecea aniversare de mariaj și au plecat la Paris cu avionul. Ce fericiți erau în ajunul plecării! Tata făcuse rezervare la Ritz. Știa că mama visează să respire ambianța celui mai faimos hotel din Paris. Mama era o femeie frumoasă și încântătoare, dar în ziua ceea atingea apogeul eleganței. Un gust desăvârșit, tras pe culmile rafinamentului. Țin minte ca azi rochia ei. Albastr-maritim cu fir argintiu, o camelie albă, crescută de ea, prinsă la decolteu. Tata i-a ținut isonul: „Dragă, prinde-mi și mie o floare la butonieră. Vreau să rimez cu tine”. Era șmecher. Profita de apropierea ei, o prindea în brațe și o săruta pătimaș. Chiar dacă eram și eu în odaie. Pur și simplu uitau de mine. Erau transportați. Trăiau în lumea lor.

Au aterizat pe lumea cealaltă împreună. Sunt sigur că au fost fericiți până la ultima bătaie de inimă. Până la cel din urmă suspin.

Dimitris își mută privirea de pe morminte în largul mării, către o lume care nu mai exista decât în amintirile lui.

– Oamenii ca părinții mei nu trebuie să aibă copii. S-au iubit, e puțin spus, s-au adorat. O adorație ieșită din realitatea lumii pământești. Erau înnebuniți unul după altul. Insuportabil de inseparabili. Există iubiri mult prea mari. Care nu suportă niciun fel de intruziune. Nici măcar eu, copilul lor, nu mă încadram în tabloul desăvârșit al iubirii lor. M-am simțit mereu un element de prisos. Oare simțeau ei asta? Nu știu. Mă iubeau, mă alintau, dar mereu m-am simțit doar o anexă a lor. Acum sunt ca o piesă pierdută. Deseori vin aici, ca să găsesc un reper. Un sens. Dar desco-

păr o lume moartă, dispărută. Singurul fir care mă mai leagă de amintirea lor e afacerea tatei și pasiunea mamei pentru flori. În rest, liniște de cimitir.

Stăteam încremenită. Simțeam că mi-e recunoscător pentru mușenia mea. Cimitirul e un loc unde doar unul vorbește, iar ceilalți trebuie să asculte.

Tăceam și mă gândeam la viețile noastre care, toate, mai devreme sau mai târziu, se vor transforma în cruci de marmură, lemn, argilă. Câți fiori poate stârni o bucată de marmură... Câte povești, vieți, destine poate ascunde. Pagini inaccesibile pentru turiștii cu GPS și iPhone de ultimă generație. Undele lor n-o să le capteze niciodată. Încep să simt un ușor dispreț pentru turiști. Aici, în miezul acestei povești răscolitoare, superficialitatea lor mă înfioară.

* * *

Am făcut un popas la o tavernă aproape pustie. Dimitris m-a așezat pe un scaun albastru, cu fața spre apus.

– Ei îți voi turna vin roșu, Adriana, iar tu privește atent spectacolul amantilor eterni. Uite cum soarele sărută marea... În fiecare seară o sărută diferit. E amantul perfect.

Am privit. Când vezi marea atât de frumos întinsă în fața ta, atât de împăcată și de iubită, chiar dacă ești necredincios, începi să crezi într-un Creator al lumii. Numai un Creator, însuflețit de o dragoste nemărginită, ar fi putut crea și dăruia muritorilor o priveliște atât de fermecătoare. O promisiune de paradis pentru cei care știu să vadă frumosul.

Am sorbit în tăcere vin roșu, până când marea s-a răcit.

* * *

– A înflorit!

Tresar.

– Poftim?

– E ora în care începe să-și desfacă florile *regina-nopții*, spuse Dimitris. Mergem?

* * *

Tabloul era încântător. Mii de stelute albe își deschiseseră petalele, revărsând generos în albastrul cald al serii valuri de mi-reasmă dulce! M-am așezat amețită pe prag și am oftat de plăcere.

– Ce beție încântătoare! Cum să iau toată magia asta cu mine?

Dimitris se așeză lângă mine:

– Mă voi gândi la asta, Adriana!

A stat o vreme tăcut, apoi se ridică, își pipăi cheile de la mașină și plecă. Un zgomot de motor pornit și de mișcare de roți pe prundiș despică tăcerea ogrăzii. Claxonă de două ori și strigă amuzat din mers.

– Ne vedem mâine la micul dejun! Noapte bună, Adriana!

Stârni un nouraș de praf, care se așternea ușor pe pământ, ca un pumn de făină aruncat în aer.

Mi-am rupt o crenguță de *iasomie de noapte* și am luat-o cu mine în odaie.

„Noapte bună, Dimitris”.

Capitolul 17

A doua zi m-am trezit devreme. Nu voiam să mă prindă Despina cu platoul în pat. Mi-am făcut în grabă toaleta, mi-am aruncat capotul de baie pe umeri și am ieșit din odaie.

Era ora șapte. Despina nu se vedea nicăieri. Am deschis vraște ferestrele, apoi ușa care despărțea bucătăria de terasă. Încăperea se umplu cu aer proaspăt, plimbat toată noaptea de briza mării. Aveam sentimentul că plutesc pe o corabie, legănată de o mare liniștită, calmă, cu zări nemărginite.

Un fior ciudat puse stăpânire pe mine. Un fior de regăsire. Aici, în bucătăria asta străină, mă simțeam ca acasă. Am găsit ușor toate ingredientele și m-am apucat de clătite. Nu mai făcusem clătite de o veșnicie.

În scurt timp, bucătăria se umplu de miros de aluat dulce și cafea proaspătă. Valuri gustoase se revărsau în cascade spre tera-

sa acoperită cu ramuri de bougainvillea; ghirlande grele, năpădite de flori dese, cu petale de un roz transparent.

Când movila de clătite se prefăcu în pliculețe cu brânză dulce, am auzit pași coborând scara. Mai întâi, au apărut o pereche de picioare păroase și desculțe, apoi poalele unui capot vișiniu și, în cele din urmă, o barbă nerasă și un ciuf stropit cu apă. Dimitris se opri leneș pe scări, apoi mă fixă cu ochi somnoroși. Smuls din somn, părea și mai tânăr.

– Te-a trezit gălăgia mea?

– Nu, aroma de clătite. E capabilă să mă trezească din morți. Le ador.

Coborî ultimele trepte și se apropie de ceaun. Mută capacul și își băgă nasul în aburi. Închise ochii ca un copil. Suspină de plăcere și mă privi fericit.

– Așa le făcea mama!

* * *

Mâncam tăcuți pe terasa din fața bucătăriei. Cicadele gălăgioase ne țineau companie. Aerul sărat și cafeaua ne-au trezit de-a binelea. Am ajuns la ultima clătită. Dimitris o tăie în două. Mă amuză gestul lui copilăresc.

– Ți-o ofer, Dimitris.

– Nu, răspunse repede. Îmi face plăcere s-o împart cu tine.

– Știi ceva? încep pe un ton amuzat. N-am bănuir că tocmai un pariu pierdut mă va face să câștig ceva.

– Serios? zâmbi Dimitris, sunt curios să aflu ce.

– O revelație nouă. Descopăr că, în afară de mine, clătitele mele sunt pe gustul cuiva.

– Ai un fan, Adriana. Clătitele au fost divine. Mă gândesc să te provoc la un nou pariu.

Zâmbim. O tăcere de satisfacție se instalează între noi. Aveam ceva în comun: pofta de clătite.

Se lăsa visător pe speteaza scaunului, își trecu mâna prin păr, apoi începu vorba cu voce stranie:

– Aseară, când am plecat, eram prea grăbit ca să-ți explic...

Nu înțeleg unde vrea să ajungă. Aștept să-mi lămurească.

– În fine, am reușit să-ți găsesc o rochie.

– Rochie?

– Da. O rochie de nuntă.

Îl privesc năucită, cu o sprânceană cocoțată în sus.

– Seara mergem la nuntă, Adriana.

Rostesc apăsător:

– Eu nu merg la nicio nuntă, Dimitris.

– Cum vrei. M-am gândit că vei fi interesată. Nu vrei să vezi măgari? După tradiția insulei, mirii vor urca dealul până la bise-rică pe măgari. Pierzi ocazia să-i tragi de urechi.

Reflectez un pic și recunosc că e o ocazie rară.

– Bine, asta era interesul meu. Dar care e al tău?

– Al meu? Să duc la braț o femeie frumoasă, îmbrăcată în rochia pe care o aleg eu.

– Sună ca un contract amiabil.

– Poate. Eu cred însă că e bine când oamenii sunt sinceri din capul locului. Ești liberă să te retragi dacă nu-ți plac condițiile.

– Îmi convin, răspund absentă, cu gândul la măgari.

– Și mie, răspunde bucuros. Ador să te îmbrac.

Se ridică de la masă cu un surâs satisfăcut.

– Vei găsi pachetul cu rochia lângă ușă. N-am îndrăznit să intru în odaia ta, știind că nu ești acolo. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să mă suni. Numărul e în pachet. Mă întorc deseară să te iau.

Am rămas singură în fața ceștii de cafea. Aburii aromați s-au topit de mult în răcoarea dimineții. Peste un sfert de oră, Dimitris trecu pe lângă mine, îmbrăcat proaspăt, ras și parfumat. Îmi zâmbi în treacăt:

– Mulțumesc pentru clătite, Adriana! Simte-te ca acasă. Odihnește-te bine!

Capitolul 18

Ce bucuroasă eram că rămân singură acasă o zi întreagă, acum că puteam să mă deplasez fără cârje. De mică îmi place să fiu lăsată singură acasă. Mai ales, într-o casă străină. Nu mi-a fost frică niciodată ca altor copii. Dimensiunile casei nu contau, chiar și căsuța bătrânească cu două odăi și un cuptor îmi părea o împărăție gigantică pe care eu trebuia s-o descopăr. Gândul că vila era la dispoziția mea toată ziua mă făcu să uit chiar și de pachetul cu rochia. Acum ochii și mintea îmi erau cu totul în altă parte. Mă atrăgea ca un magnet grădina încadrată într-o fâșie de măslini, în mijlocul căreia răsărea o boltă gigantică de sticlă. Ce acoperea această boltă? O zărisem de la fereastră când stăteam imobilizată. De departe, părea o cupolă cu boruri verzi și ochiuri de sticlă strălucitoare, ca o piatră prețioasă, încastrată într-un inel. O piatră ce strălucea în nuanțe pastelate, pentru că dincolo de sticlă înfloreau pete de culori de toate soiurile.

* * *

Seara era caldă și senină. Dimitris nu-și lua ochii de la mine și nu ascundea asta. De fapt, nu-mi ascundea nicio emoție. Alesese, ca și data trecută, o rochie care cădea bine pe corpul meu. O croială simplă, clasică, pe o țesătură albă, cu imprimeu fin de danțelă. Am lăsat părul să-mi cadă pe umeri în cascade. De machiaj sau parfum nici nu era vorba, pentru că, lucru curios, de când mă aflam pe insulă, nu mai aveam nevoie nici măcar de cremă hidratantă. Firește, nu era nicio magie. Eram, pur și simplu, o femeie cu tenul aerisit și odihnit.

Dimitris îmi prinse o camelie roșie la piept. Fluviile delicioase începură să cocheteze cu nasul meu.

– Ce parfum fantastic!

– Îmi prind și eu una geamănă la sacou, Adriana. O să mirosim la fel. Te deranjează? surâse Dimitris.

* * *

Alaiul era gălăgios și nuntașii foarte atenți unii cu alții. Copiii, îmbrăcați în straie albe, purtau pe capete coronițe de flori de lămâiță. De atâta fugă și zbrenguială, unii își pierduseră coronițele, iar alții le purtau pe o ureche. Și astfel arătau și mai nostimi. Toată ceremonia avea un aer firesc. Nu părea să fie regizată. Contactul cu natura – marea cu unduri spumoase, măgarii cu flori la ureche, mersul cu pas domol până la biserică în lumina caldă a amurgului trandafirii – totul alcătuia un spectacol fascinant, într-o armonie splendidă cu natura.

– Adriana, îmi șopti Dimitris, atingându-mi palma. Aduni mai multe priviri decât mireasa. N-ar trebui să zăbovim mult aici. Propun să ne retragem după dansurile tradiționale.

Însera. Cavalerul meu mă conduse la o măsuță cu două scaune albastre. O rezervase din timp. Deși mică și cochetă, masa era aranjată solemn. Făclia unei lumânări mici se reflecta în sclipici pe tacâmuri, pahare și pe fața de masă de un alb imaculat. O boare de vânt mișcă frunzulițele de busuioc aromat, cocoțat într-un ghiveci mic, de satin alb, în mijlocul mesei. I-am atins creștetul cu vârful degetelor. Dimitris îmi prinse mâna în aer, îmi trase palma spre nasul și buzele lui. O mirosi lung, cu ochii închiși.

– Într-o zi, poate cineva va scoate pe piață un parfum nou: mirosul de femeie coaptă împletit cu aroma proaspătă de busuioc. Nu știu dacă va deveni fericit insul, dar milionar, la sigur.

* * *

Băutura neîncepută și aperitivul proaspăt ne așteptau. Câteva perechi de ochi ne fixau de la alte mese. Dimitris avea un aer calm și relaxat. Liniștea lui mi-o transmise și mie.

– Dorești *ouzo* sau șampanie, Adriana?

– Ouzo cu apă plată, spun hotărâtă.

Umplu două pahare. Îmi întinse unul. Când l-am atins, degetele-i au prins să tremure.

Mă aplec spre el întrebând nedumerită:

– De ce tremuri?

– ...ai auzit, Adriana? se opri cu mâna în aer. Ai prins primele acorduri de *bouzouki*?

Îmi ciulesc atent urechile.

– E un instrument care cântă pe strunele sufletelor. Ai să înțelegi îndată.

Ridică paharul și îl caută pe al meu. Le-am apropiat și le-am atins buzele, ca într-un sărut de adolescenți timizi.

– Pentru miri! rosti Dimitris.

– Pentru miri! îi răspund în ecou.

Câteva acorduri de *bouzouki* ne-au atras privirile spre o scenă, lângă care erau aranjate în turnuri farfurii și grămezi de camelii albe.

– În seara asta ai să descoperi multe lucruri ciudate din temperamentul grecilor.

– Dansul cu farfuriile? încerc să glumesc.

– Da, dansuri pe cioburi și flori.

– Oh, începe tragedia grecească...

O voce melancolică de bărbat începu să îngâne o melodie răvășitoare. Nuntașii și-au încetinit forfota, s-au așezat pe la locurile lor și au început să-l asculte cu priviri legănate.

– Despre iubire cântă, nu-i așa? întreb în șoaptă.

– Da. Mai întâi iubirea. Pe urmă restul. E un cântec foarte popular. Fiecare îl îngână în minte acum.

– Cum ar fi *iubire* în greacă?

– *Agapi*. Mai rosti o dată cuvântul fixându-mă cu ochii, apoi adăugă. *Agapi mou*.

– Poftim?

– Am spus „iubirea mea”.

Luă sticla de *ouzo* și umplu paharele.

– Pentru iubire!

– Pentru *agapi*!

Al doilea pahar și muzica cadențată ne-au făcut să batem rit-

mul cântecului pe fața de masă. Mai întâi rezervat și cuminte, apoi tot mai zgomotos și mai vioi. Când au pornit dansurile, m-am oprit ca vrăjită. Nu mă mai mișcam deloc.

– Adriana, vezi să nu uiți să respiri? Îmi zâmbi Dimitris amuzat.

– Cum se numește dansul?

– *Zeibekiko*.

Oftez încântată:

– Ce ritmicitate cuceritoare!

– E un dans pentru bărbați, dar uneori îl dansează și femeile.

– Tu poți dansa?

Dimitris tăcu o clipă, apoi răspunse.

– Pot.

– Ai să mă înveți și pe mine?

Zâmbi surprins, apoi explică:

– Adriana, dansul ăsta nu se învață. E o improvizare. E legătura dintre melodie, mișcări și spirit. Exprimi prin mișcări tot ce simți, tot ce ai pe suflet. Nimeni nu poate să te învețe așa ceva.

Tăcu o clipă și mă privi lung.

– Pricepi?

– Încerc.

Se ridică:

– Așteaptă-mă.

Am rămas singură la masă. Ambianța era veselă, odihnitoare și, curios, deși printre străini, care nu-și rupeau ochii de la masa noastră, mă simțeam confortabil. Cum de am ajuns să mă simt atât de bine și comod printre oameni care vorbesc, simt și iubesc în altă limbă? Chiar dacă aș ști că în spatele zâmbetelor mieroase mă bârfesc, tot nu m-aș indispune. Pur și simplu nu-mi pasă.

Contează doar că Dimitris e lângă mine... Lângă mine? Ce spun? De când a început să conteze prezența lui? Sau contează? Mă foiesc agitată pe scaun. Nu-mi place gândul, dar nu servește la nimic să mă amălesc. În seara asta prezența lui îmi face bine. Mă simt în siguranță cu el. Un sentiment nou pentru mine. Ci-

neva are grijă de mine. Până să pășesc pe insulă eram singura responsabilă de viața mea. Nimănui nu-i păsa de mine. De fapt, eu eram cea care respingea oamenii când încercau să facă parte din viața mea. Am făcut o virtute din independența mea. Pentru că eu pot totul singură, vedeți?! Nu am nevoie de nimeni. Sunt puternică, independentă și stăpână pe viața mea!

E prima dată când las lucrurile să decurgă de la sine. Nu mai vreau să le controlez. În seara asta sunt însoțită de un bărbat atent și prevenitor. Pe insula asta nu mai am chef să fiu puternică. Basta. Vreau să fiu doar o femeie cu părul despletit.

Am tresărit la un zgomot de farfurii sparte. Venea de pe ringul de dans. Pe cioburile proaspete pășea Dimitris cu pas ferm, ritmic.

Nuntașii l-au încercuit, lăsându-se pe un genunchi. Îl încurajau cu bătăi ritmice de palme și cu strigăte viguroase: *Ela, Dimitris!* Melodia ritmică, expresivă, curgea în *crescendo*. Corpul tânăr și vânos, cu un excelent simț al ritmului, începu să alterneze mișcări bruște cu undiri line. Se mișca ca un zeu! Cu gesturi hotărâte, ritmice, cu pași relaxați, fermi. N-am bănuir în el atâta vigoare plastică... Dintr-odată, privirile noastre s-au întâlnit.

Am înțeles. Bărbatul ăsta mă provoca, iar eu nu voiam să cedez, coborându-mi privirea. Dacă vrea să joace, să jucăm! Habar n-am de unde îmi veni îndârjirea. Poate de la cele două pahare de *ouzo* sau poate jocul în sine mă intriga. Ochii noștri s-au încleștat într-un duel. Eu rezemată de scaun, el dansând în fața nuntașilor. „Dumnezeule, ce greu îi suport privirea. N-o bănuiam atât de puternică, sfredelitoare”.

Bărbații spărgeau farfuriile la picioarele lui, fetele aruncau brațe de camelii albe. Închise ochii, apoi își întoarse brusc spatele, continuând să se miște cu gesturi de prădător. Am respirat ușurată, dar știam că va reveni, că nu-și va lăsa prada să se odihnească prea mult. Se va juca puțin cu publicul din spate și va reveni. Cu un gest neașteptat își scoase sacoul. Îl aruncă spre nuntași și își întoarse din nou privirea către măsuta noastră. Prinse a-și sufle-

ca mânecile albe, fără să mă scape din ochi. Își dezgolea brațele vânjoase, expunându-și grațios virilitatea. O virilitate aproape agresivă. Privirea lui necruțătoare mă tortura.

„Pricepi, Adriana?!”

Cedez.

„Pricep...”

Zâmbi victorios ca un diavol și se repezi spre masa noastră.

Mă înhăță de mână:

– Să mergem! Am atras destule priviri. Să lăsăm nunta asta străină!

Mă trase după el printre mese. Am prins în treacăt o privire asupra mea. Am întors capul spre un zid decorat cu luminițe multicolore. O fetișcană de vreo douăzeci de ani, cu flori albe în părul cârlionțat, nu-și rupea ochii de la noi. Era, probabil, singura, căreia nu-i păsa deloc de nuntă.

Capitolul 19

Când am pășit pe vârful stâncii, vântul bătea puternic. Sufla spre roșul de jărat al asfințitului, de parcă încerca să-l stingă ca pe o lumânare. Cerul rămase încremenit în aer ca o pânză de acuarelă sângerieu-liliachie. M-au năvălit primii fiori reci ale înserării. M-am zgribulit.

– Ți-e frig? mă întrebă cu mirare Dimitris.

– Întotdeauna am fost o friguroasă.

Trecu în spatele meu. Îmi cuprinse umerii. Căldura palmelor m-a înmuiat până la un suspin pe care mi l-am reprimat cu greu. Vântul îmi desfăcu pletele în șuvițe și îmi biciuia obrazii cu ele. Dimitris mă îmbrățișă tandru. O căldură de jărat mă înveli pe la spate ca într-un șal. Am rămas încreștați unul în altul pentru câteva clipe. Îl simțeam nemișcat ca o stâncă. Părea că nici nu respiră. Mi-am întors obrazul să-l privesc. Ținea ochii închiși, mirosind creștetul meu.

Valurile se zbăteau undeva departe la picioarele noastre. Era de ajuns un pas neatent ca să alunecam amândoi în prăpastie, ca doi bolovani încălziți.

Simțeam pe obraji amprenta ultimelor raze stinse ale apusului. Cu o mână fermă, Dimitris începu să-mi culeagă pletele în pumn. Le strânse cu mișcări tandre în coc, apoi mă trase brusc spre el. De frig sau de plăcere neașteptată, aproape că nu mai puteam respira. Pulsul îmi zvâcnea în buze. Șopti înfiorat:

– Dumnezeule, cât poți fi de frumoasă!

Am început să tremur din nou. De frig și de frica înălțimii. Mă întoarce spre el și mă ridică în brațe ca pe o mireasă. Cobora cu pași atenți de pe stâncă în liniștea binecuvântată a asfințitului. De undeva din vale, vântul aducea spre noi acorduri rătăcite de *bouzouki*, hohote de râs și zgomot de farfurii sparte.

Mă ducea grijuliu și legănat în brațe. Suflarea lui caldă, vântul sărat, ritmul valurilor sparte îmi umpleau pieptul de o senzație de abandon dulce. Era cât pe ce să adorm la pieptul lui.

– Încă un pic și ajungem.

Nu știam unde mă duce și nici nu-mi păsa. Ne apropiam din ce în ce mai mult de valurile care se spărgeau de țarm. Pășea prudent pe niște lespezi, încercând să-și mențină echilibrul. După câțiva pași se opri și îmi șopti.

– Adriana, deschide ochii.

Eram încă în brațele lui. Primul lucru pe care l-am văzut a fost cerul înstelat și luna.

– Cât de aproape sunt stelele! șoptesc amețită de magia cosmică.

– Putem să rămânem toată noaptea pe punte, să privim cerul, dacă vrei.

Abia când mă lăsă jos, am băgat de seamă că eram pe un iaht alb. Pe etrava luminată de o rază albastră de neon scria cu litere aurii în greacă *ΜΑΡΙΑ* ².

– Ia loc pe canapea. Îndată aduc păturile.

² MARIA.

Nu l-am ascultat. M-am apropiat de grila punții. Priveam valurile spărgându-se de bord. Globul plin al lunii desena pe apă o umbră sclipitoare, aurie.

Dimitris reveni cu o sticlă de vin roșu, două pahare, tartine și pâture.

I-am zâmbit surprinsă.

– Ești atât de prevenitor cu toate femeile pe care le aduci pe iaht?

– E rău?

– Nu. E firesc. Ești tânăr, chipeș... Trebuie să trăiești. Să profiți de viață.

– Și tu, Adriana? Tu profiți de viață? Îmi pun întrebarea asta de când te-am întâlnit.

Se apropie de mine și mă apucă prudent de mână.

– Nu vrei sau nu poți?

– De ce ți-ar păsa, Dimitris?

– Nu știu... Poate pentru că mi-e greu să te văd tristă. Ești tristă chiar și când zâmbești. Uneori îmi pare că ești un boboc de floare care s-a răzgândit să înflorească.

Îmi retrag mâna.

– Mi-e doar frig. Atât.

– Ți-e frică!

– Nu cumva de tine? ricanez.

– La început credeam că de mine, acum văd că, pur și simplu, ți-e frică. Ți-e frică să trăiești așa cum vrei tu. E cea mai periculoasă dintre toate fricile. Nu mai ești demult o copilă, de cine te temi? Cine are dreptul să te judece, dacă greșești? De ce îți interzici lucruri de care se bucură chiar și femeile simple, fără carieră, bani, casă?

„Doamne, ce prostii îndrugă copilul ăsta. Ce mi-am interzis până acum? Nu cumva își închipuie că mor de dorință să fac sex, dar mă tem? Că m-ar împiedica convulsiile de remușcări a doua zi? De fapt, oare de ce corpul meu tace suspect? Am în față un bărbat pe care, știu bine, și l-ar dori multe femei, de la virgină la

târfă, dar mie îmi stârnește doar o tandrețe nemărginită. M-am cuibărit în ea atât de bine, încât mi-am adormit instinctul. Ca să mi-l trezească, ar trebui să mă scuture bine...”

Îmi luă mâna din nou, o strânse puternic, apoi, cu cealaltă îmi atinse pieptul. Se opri cu degetul arătător între sâni mei.

– Uite aici stă cuibărită problema ta. E destul să apăs cu un deget și ai să țiți de durere.

Am țițat.

– Vezi? Tristețea ta întreagă e concentrată în piept. Ai acumulat-o ani de zile. Trebuie s-o lași să iasă, Adriana! E o tensiune nesănătoasă.

Îmi mângâie obrazul, apoi se încleștă în buzele mele. Avea o suflare caldă, gingașă, parfumată. Sângele mi-o ia razna. Simt că mă sufoc și mă smulg din sărutare.

– Nu pot!

Dimitris nu mă auzea. Mă ținea strâns în brațe și-mi căuta răsufierea cu buzele.

– Nu-ți rămâne decât să mă iei cu forța, domnule doctor!

Se opri. Mă privi pătrunzător. Broboane de sudoare cădeau pe cămașa albă, ochii erau aburiți de excitare. Cu un gest nervos și puternic, îmi rupse rochia până la brâu, apoi se oprit brusc. Făcu un pas înapoi.

– Iartă-mă.

Își scoase cămașa peste cap și sări de pe punte în apa rece.

M-am lăsat bleagă pe canapea, cu ochii spre cerul înstelat. Acum stelele tremurau de frig, dar eu ardeam toată. De șoc? De dorință? A fost cel mai penibil refuz de când mă știu. De ce l-am respins? Simt încă o rezistență inexplicabilă în mine. Dar e foarte slabă. Din ce în ce mai slabă. Mi-am acoperit fața cu palmele, am închis ochii și am slobozit un suspin.

O mână rece și umedă începu să-mi mângâie piciorul. Am tresărit. Răcoarea ei, pe pielea înfierbântată, îmi trezea fiori de plăcere. O ploaie de sărutări tandre urca asemeni furnicilor spre genunchi. Spre coapse. O invazie dulce, puternică, dementială puse

stăpânire pe mine. Corpul începu să răspundă lacom la mângâieri, să se cutremure în voluptate, să vibreze ritmic, în creștere, până când explodează în rafale de plăcere cu o putere dezlănțuită.

* * *

Îmi puse pe umeri o pătură și-mi întinse paharul cu vin.

– Mi-a părut întotdeauna că vinul roșu e cel mai potrivit după sex.

– E bine că joci cinstit. N-ai nevoie de vin ca să-ți amețești victima înainte de sex.

– Te consideri victimă?

– Nu, ești un amant excelent!

– Crezi c-am meritat lauri după o singură ședință? Mai pune-mă la încercare.

– Nu e vorba doar de tehnici. Ai vocație, Dimitris.

– Vocație de amant? Probabil. Păcat că am întârziat să fiu primul bărbat în viața ta. Dar pot fi ultimul.

Am izbucnit în râs. Hohote puternice îmi zguduiau umerii goi.

Dimitris mă privea tăcut. Nu știu la ce se gândea. Poate nici nu mai era alături de mine.

Briza răcoroasă a nopții mă ajută să mă potolesc, în sfârșit.

– Dimitris...

– Adriana...

– Până azi n-am pus niciunui bărbat întrebarea asta: Ești fericit? Ești fericit pe iahtul ăsta?

Ezită un timp, apoi rosti:

– Niciuna dintre femei nu mi-a pus întrebarea asta. Îți răspund: până a te întâlni pe tine, *nu*.

– Nu trebuie să fii drăguț cu mine. Spuneai că preferi să fim sinceri.

– Spuneam. Sunt sincer din prima clipă când te-am văzut. Sunt atât de sincer cu tine și cu mine, încât începe să-mi fie frică. M-ai văzut în ipostaze care mă descalifică în fața unei femei. De altfel, îmi pare rău că am fost dezagreabil. Sper că nu te-am speriat prea tare când ți-am despicat rochia.

– Nu. Nici chiar dacă m-aș fi trezit cu un pistol la tâmplă, nu m-ai fi speriat.

– Ești curajoasă.

– Fatalistă. Nu mă tem de nimeni, în afară de un singur om.

Mă privește întrebător. Îi arăt cu degetul spre mine.

Zâmbește îngândurat, apoi umple din nou paharele cu vin.

– De ce nu ești fericit aici, Dimitris? Îmi pare că ai totul pentru a fi.

– Pentru că tot ce am eu nu-mi aparține. A aparținut părinților mei. Nimic nu e ales de mine. Începând cu afacerea tatei. N-are cine s-o gestioneze, de aceea mă ocup de ea. Îmi aduce bani, dar nu-mi aduce bucurii. Pasiunea mea a rămas la Paris. Dar nu pot s-o reiau. Nu pot lăsa aici totul baltă. Nici afacerea, nici vila, nici iahtul. Iahtul e cadoul tatei pentru mama. E numele ei pe bord. Nu pot să-l vând, pentru că i-a fost foarte drag. Totul e ales după gustul și pofta ei. Totul respiră aici *a ea*. Când mi-e insuportabil de dor, vin aici. Respir aerul de aici și mă liniștesc.

Câteva vălurele se sparseră la picioarele noastre.

– N-am adus aici femeii niciodată. Până în seara asta.

– Seamănă cu mama ta, Dimitris?

Mă privi surprins.

– De asta m-ai adus aici?

Nu răspunse îndată. Reflectă un timp.

– Ai ceva din trăsăturile ei, din liniștea pe care o emani. Dar tu nu ești ca ea, Adriana. Tu ești altă femeie. Din fericire.

* * *

Am ajuns acasă în zori, când iasomia de noapte începea să se închidă. Ne-am oprit s-o mirosim:

– Adriana, tu ești ca *regina-nopții*. Îți desfaci petalele și parful, atunci când celelalte flori se închid, răsuflate.

Mă petrecu până în odaie, apoi îmi luă palmele în ale lui:

– Te las să dormi. Eu trebuie să plec. Revin pentru dejun. Voi trece prin port. Să-ți aduc pește proaspăt?

În răcoarea și obscurul odăii plutea același parfum de lămâiță și vanilie. Un pic trecut, dar încă simțitor. Am deschis ferestrele. O cascadă de aromă îmbietoare se revărsă în odaie. M-am întins pe pat, cu ochii ațintiți la cuiul pentru baldachin. Un fior de fericire deplină îmi inundă corpul. Am adormit îndată, păstrând, probabil, un zâmbet idiot pe față. În odaie domnea un singur parfum. De *regina-noptii*.

Capitolul 20

Pe la amiază, m-au trezit cicadele și un miros de pește prăjit. M-am întins leneș în pat cu ochii încă închiși. Am savurat cu voluptate lumina unei zile noi, apoi m-am sculat și m-am apropiat de fereastra ce dădea spre mare. De ce oare am impresia că mă trezesc într-o viață care nu-mi aparține? Trăiesc într-o lume în care parcă nici nu există fax, sateliți, telefoane, internet, tablete. Totul în jurul meu respiră a veșnicie, a împăcare, a liniște, a basm. Ca într-o dumbravă binecuvântată cu flori. Flori! Flori la tot pasul, ca un *bună ziua*; în mâinile oamenilor, pe acoperișuri, pe scări, în vază, pe masă, lângă icoane. Flori care cresc chiar și pe pietre. În afară de mare, unde locul lor a fost detronat de iahturi.

O briză jucăușă mișcă perdeaua de la fereastră. Mirosul ei sărat îmi aduse aminte de seara de ieri. Mi-am aruncat capotul pe umeri și am coborât.

– *Kalimera*, Adriana! rosti vioi Dimitris, zărindu-mă pe scară.

Mă așez somnoroasă pe ultimele trepte ale scării. Marmura albă îmi răcorește tălpile. În bucătărie plutea un nouraș de șfârleată, dar aroma de pește tot străbătea, delicioasă. Îl privesc amuzată, cu un obraz sprijinit în mână.

– Ai nevoie de ajutor, Dimitris?

– Da. Mor de dorință să te îmbrățișez, dar mâinile îmi sunt ocupate. Vii tu la mine?

Mă apropii de el și îl cuprind pe la spate. Îmi lipesc obrazul de

pielea lui bronzată. Îi aud respirația și bătăile inimii. Ne legănăm prostește sub zgomotul uleiului încins în tigaie.

- Vrei să punem muzică?
- Da, șoptesc cu ochii închiși.
- Atunci caută în spatele ferigii butonul verde.

După plantă, remarc o instalație discretă, fixată pe perete. O placă albă cu un șir de butoane divers colorate. Apăs pe butonul verde.

- Bravo, ai pornit-o.
- Dar nu aud nimic.
- Ai s-o auzi îndată. Încă n-am trecut în sala în care ne așteaptă dejunul. Boxele se află acolo. Ești gata?

Îmi zâmbește misterios. Îl întreb:

- Nu mâncăm pe terasă?
- Azi nu.

Dimitris ia tigaia și îmi face semn să-l urmez. Se îndreaptă spre o ușă albă. Una care era mereu încuiată, o încercasem în ziua când rămăsesem singură acasă.

- Vrei să mi-o deschizi?
- Am încercat-o într-o zi. Era încuiată.

Dimitris îmi zâmbește ca unui copil.

– E bine că ai încercat, zice îngăduitor. Dar de ce nu ai descuiat-o?

- De unde să iau cheia?

Se oprește și mă privește lung cu tigaia în mână. Are un aer nostim.

– Adriana, ai în față o măsuță, chiar lângă ușă. Pe măsuță un ceas cu pendul mic. Oare unde poate fi cheia?

- Hm, poate în sertar?
- Vezi?! E simplu. Ce fricoasă ești!

O cheiță mică cu urechi decorative stătea pe fundul sertărușului.

- De ce încui ușa? Ai ceva prețios în odaie?
- Și da, și nu. Ai să vezi singură.

Am descuiat ușa albă și am pășit într-un tunel lung de sticlă. Fiecare pas ne apropia de o melodie lentă, fredonată în greacă. Cu cât înaintam, cu atât se făcea mai auzită. În sfârșit, am trecut pragul unui salon luminos cu pereți transparenți și acoperiș de sticlă.

– Vai! exclam surprinsă. Deci cupola transparentă pe care o puteam zări de la fereastră e, de fapt, o seră?

– După cum vezi...

În mijlocul serei, o măsuță cochetă, acoperită cu o față de masă albă, dantelată, ne aștepta plină cu bucate grecești. Dimitris puse tigaia pe un suport de lemn.

– Cine îngrijește de paradisul ăsta de flori?

– Eu.

Îl privesc lung și suspect.

– E clar, Adriana, îți imagineai altfel un bărbat care cultivă flori, nu? Vrei să mi-l descrii?

Izbucnesc în hohote.

– Ai să te superi, Dimitris.

– Dacă ești sinceră, nu.

– Bine, ia aminte: mic, gras, transpirat, ars de soare și cu pământ sub unghii.

Își acoperă zâmbetul cu palmele. Umerii bronzăți tresar sub un râs înăbușit. Niciodată n-ai fi spus că degetele lui îngrijite și frumoase ating spini, frunze moarte, îngurășămintă.

Peste codrii de flori răsună o voce melancolică de bărbat: *Mono agapi...*

Mi-am ciulit urechile și l-am privit întrebător.

– Cântă Yannis Parios. E cântecul *Doar dragostea*, cel mai fredonat pe insula noastră. Imnul armatorilor născuți aici.

– De ce acest cântec?

– Pentru că tocmai oamenii bogați înțeleg mai repede că nu poți cumpăra totul. Banii îi câștigi mai ușor ca iubirea. Nu crezi?

– Cred că mi-e foame!

Deschide sticla de vin alb și umple paharele.

– Pentru dragoste, Adriana!

– Pentru flori, Dimitris!

O melodie lină rățăcește printre flori; un decor excelent pentru orice femeie visătoare...

– Pentru cine cultivi florile, Dimitris?

– Pentru femei. În fiecare vineri umplu mașina cu flori și le distribui.

Îl privesc neîncrezătoare.

– Glumești.

– Nu.

– Azi e vineri.

– Vrei să vezi cu ochii tăi?

– Da!

– Atunci ai să mă ajuți să fac douăsprezece buchete diferite, alese special pentru fiecare femeie. N-aș vrea să le jignesc oferindu-le flori identice.

* * *

Peste două ore am înțeles că nu glumea. A cules cu multă grijă flori de soiuri și culori diferite pentru douăsprezece buchete splendide. L-am ajutat să le facă loc în mașină. Pornise deja motorul. Mă privi lung:

– Dacă vrei, poți veni cu mine.

Am ezitat o clipă:

– Ești sigur că prezența mea nu va strica ritualul?

– Mi-ai spus cândva că nu-ți plac copiii, de asta ezit. Dacă e o problemă pentru tine, poți să aștepti în mașină.

– Vin cu tine!

Capitolul 21

Eram mult mai curioasă decât lăsam să se vadă. Aveam multe întrebări, dar, de ce le-aș fi pus? Cine eram noi unul pentru altul? Nu era oare mai înțelept să profit de călătorie, fără a-mi băga nasul într-o viață străină? La urma urmei, nu eram decât o simplă turistă pe o insulă grecească.

După-amiaza era caldă, senină și liniștită. Totul părea împăcat pe lumea asta, în afară de mare. Se zbătea nebună în dreapta noastră.

– E nervoasă marea...

– Da, rosti îngândurat Dimitris, îmi place s-o privesc cum se agită. E ca o femeie.

– Ești misterios.

– Dar nu îndeajuns pentru tine.

– De ce spui asta?

– Pentru că nu reușesc să te trezesc, să te tulbur, să te agit. Să freameți și tu ca marea.

– Lasă copilăriile, Dimitris. Pentru asta ar fi trebuit să fim un cuplu. Iar noi suntem doi oameni străini care au făcut sex într-o seară frumoasă. Atât.

Tăcu. Nu mai scoase o vorbă tot drumul.

* * *

Mașina se opri în fața unei porți de fier. Dincolo, puteai ghici un edificiu de stat, lung, cu multe ferestre standard și uși vopsite în albastru. Peste tot doar alb și albastru.

Doi copii de vreo șase ani, îndată cum au zărit mașina, s-au repezit spre porți să le deschidă.

– Poate trebuia să le aducem bomboane, Dimitris?

– Ei n-au nevoie de dulciuri, ci de atenție și dragoste. Vii cu mine?

Dimitris le făcu bucuros cu mâna și ieși din mașină. Copiii au tăbărit peste el cu bucurie și cu o droaie de întrebări pe care nu

le înțelegeam. După ce a răspuns cu răbdare la toate, își îndreptă privirea spre mine și îmi explică:

– Mă întreabă când le mai aduc teatrul ambulant. Sunt înnebuniți după spectacole.

Le zâmbi blând, apoi îi luă pe ambii de mână și îi aduse spre mine. Două perechi de ochi mă ținteau cu interes:

– Faceți cunoștință, băieți! Ea e Adriana.

– Adriana, mi se adresează Dimitris, în dreapta e Yannis. Visează să devină actor. În stânga, Georges. Încă nu s-a hotărât cu meseria. Băieți, să aveți grijă de ea cât mă ocup eu de flori.

M-am trezit escortată de ambele mâini. Două mânuțe fine și calde s-au agățat ferm de palmele mele. O căldură proaspătă, spontană, moale îmi învăluia inima. Dimitris chicoti, apoi îmi șopti la ureche:

– N-ai să scapi degrabă de ei. Dacă le place omul, se agață ca lipitorile.

– Văd că și la tine trag. Aș spune că te adoră.

– Poate pentru că sunt orfan ca ei. Ne înțelegem din priviri. Bine ai venit la orfelinat, Adriana!

Am încremenit, înghițind în sec.

– Nu te speria. E o lume diferită, dar frumoasă. Aici sunt aduși copiii orfani din toată țara. Casa a fost construită de un armator grec, scandalos de bogat. Și-a lăsat toată averea pentru acești copii abandonați. Ei au totul, în afară de părinți și iubire. Din păcate, nici cel mai bogat om din lume n-a putut să le-o cumpere.

– Pentru copii ai adus florile?

– Nu. Pentru cele douăsprezece femei care încearcă să le ofere în fiecare zi ceea ce nu pot cumpăra nici zeii. Dragoste și grijă. Uite-le, au ieșit deja în prag!

Câteva femei de vârstă înaintată ne zâmbeau de departe și ne fluturau din mâini. Îl așteptau pe Dimitris. Ca în toate zilele de vineri, probabil. Ne-am apropiat de ele și Dimitris mă prezentă. M-am strâns toată de emoție. Nu știam la ce să mă aștept, credeam c-or să-mi sară în cap. Dar ele m-au primit așa cum pri-

mești în casă un copil orfan. Fără întrebări, cu brațe larg deschise. Ne-au întrebat dacă nu eram însetați sau înfometați de pe drum, apoi fiecare și-a primit buchețelul, cu bucurie și recunoștință.

Au început să discute despre vreme, sănătate, copii și despre tot felul de lucruri neînsemnate, care devin atât de importante când le discuți cu oameni dragi. Mă simțeam un copil ajuns pe mâini bune. Un sentiment de siguranță mă învălui din nou și gândul acesta îmi stârni câteva lacrimi, pe care mi le-am reprimat îndată. Cât de acasă poți să te simți printre străini și cât de străin poți să te simți acasă.

Ca să scap de gândurile care au început să-mi picure tristețe în suflet, l-am întrebat pe Dimitris unde sunt copiii? Zărisem doar câțiva pe terenul de joacă.

– Acum e ora când sunt în atelierelor de creație. Fiecare își alege ocupația preferată: pictură, broderie, lectură, scriere, grădărit. Unii, pur și simplu, fac sport sau își petrec timpul pe terenul de joacă.

Una dintre educatoare s-a oferit să-mi arate atelierul de pictură, de unde tocmai ieșiseră copiii. Într-o odaie luminoasă și spațioasă, încărcată cu tablouri, rame, palete, tuburi de culori în acrilic sau ulei, mai zăbovea o fetiță de vreo zece ani. Scundă, palidă, cu rămășițe de culori pe obraji.

– *Kalimera*, ne salută fetița și își continuă lucrul.

– E Maria. Singura care nu vrea să părăsească atelierul, nici după ore, îmi explică Dimitris. E atât de pasionată și talentată, încât profesoara se gândește să organizeze o expoziție doar cu lucrările ei. Îi place, mai ales, să picteze icoane. O dată pe săptămână ne roagă s-o ducem la mănăstire ca să studieze mozaicul și picturile murale vechi. E capabilă să stea ore întregi, plină de încântare, în fața pereților pictați. Ce vede ea în icoanele celea? Un mister.

Comentez impresionată:

– Cine știe, poate e o viitoare Michelangelo.

Educatoarea și Dimitris zâmbesc.

– Când mă gândesc că într-o zi ne vor părăsi, mi se rupe inima. Copiii ăștia sunt tot ce avem mai scump pe insulă, spuse educatoarea și slobozi o lacrimă. Apoi o șterse repede ca să n-o zărim și noi.

Dimitris îi îmbrățișă tandru umerii:

– Nu fi tristă, Ekatherini, toți copiii pleacă. Important e să plece fericiți de aici și plini de speranțe, nu-i așa?

Ne-am întors la mașină cu pași vioi. O energie nouă și inexplicabilă își revărsa cascadele în mine. O bucurie și un soi de împăcare apărută ca din senin. Poate copiii au capacitatea să-ți dea forțe noi? Nu pot spune, n-am mai trăit o asemenea experiență. Ceva însă s-a mișcat în mine.

După ce ne-am prins centurile, Dimitris mă întrebă dacă nu mi-era cald. Îmi era.

– Vrei să facem o baie, Adriana?! Uite acolo, întinse mâna spre mare, stă cuibărită printre stânci o plajă cu nisip alb. Apa e întotdeauna limpede și caldă.

– N-am... costum de baie.

– N-ai îndrăznit niciodată să intri goală în mare, nu-i așa?

– Dacă ne vede lumea?

– Doar zeii! zâmbește și pornește motorul.

* * *

El sări îndată în apă. Eu mai zăboveam la mal. Mă strigă nerăbdător:

– *Ela*, Adriana, *ela*! E caldă, hai vino!

Marea îmi gădila genunchii, îmi cuprinse coapsele, mă înghiți până la sâni. M-am abandonat în brațele ei răcoroase.

– Întinde-te pe spate!

– Poftim?

– Întinde-te pe spate și hai să facem exerciții pentru picior. Eu te voi sprijini, iar tu încearcă să miști genunchii.

I-am urmat cuminte indicațiile.

– Acum deschide brațele și lasă-te în voia valurilor.

Am închis ochii. Mi-am lăsat corpul legănat de undele lor. Apele interioare au început să se legene în ritmul mării. Respirația îmi devenise egală, relaxată. O liniște caldă puse stăpânire pe corpul meu. Am tresărit ușor când i-am simțit atingerea buzelor pe gât. Mai întâi timid, apoi mai apăsător și mai hotărât. Un fior de voluptate porni de la pânțele în sus, accelerându-mi respirația. I-am tras capul spre mine și ne-am încleștat într-un sărut umed și sărat. Marea legăna corpurile noastre încinse și umede, soarele își arunca bronzul de asfințit peste capetele noastre pierdute. Totul dispăruse în jur, mistuit de valurile mării și ale plăcerii.

* * *

Ne-am bălăcit în apă încă vreo oră, apoi Dimitris a ieșit din mare și mi-a adus un prosop.

– Știu că ți-e frig.

– Mereu.

– Și ți-e foame?

Îmi scurg pletele de apă și mă zgribulesc în prosop.

– Grozav de foame.

– Voi aprinde un foc și-ți voi organiza o cină cu pește.

– Nu cumva ai să pescuiești?

– Da, răspunse firesc, fără a-mi simți ironia. Trebuie să-mi hrănesc femeia.

Peste o oră, peștele se frigea la foc. Seara se revărsa în valuri calde și parfumate. Peste mare, peste stânci.

– Am văzut doar în film bărbați care pescuiesc. Pot să te mai pipăi o dată, ca să mă conving că ești real?

– Poți să-mi tragi și vreo două palme, ca să simt și eu că seara asta nu e doar un vis. Mi-e frică, să știi.

Mă lipesc de torsul lui sărat și fierbinte.

– Ai și tu temeri?

– De când ești pe insulă, am. Iar tu nu vrei să mă scapi de ele.

– Vreau. Hai să mâncăm cu picioarele în mare!

Ne-am așezat unul lângă altul pe-o stâncă lată. Ciuguleam

peștele de pe bețe și priveam în zare. Focul se reflecta în apa mării, valurile își izbeau spuma de picioarele noastre. Mirosea a pește prăjit, a mare, a viață.

- E cea mai gustoasă cină din ultimii zece ani, spun visător.
- Și din toată viața mea, Adriana.

* * *

Înainte de a pleca, Dimitris mai făcu o baie. Obișnuia să înoate în fiecare seară, ceea ce explica fermitatea corpului său, minunat sculptat de mare. Ieși la mal zâmbind, cu palma îndreptată spre mine.

- Uite ce am găsit?

Îmi întinse un inel în formă de verighetă împletită. L-am luat în palmă și l-am studiat curioasă.

- Ce degete mici avea femeia care l-a pierdut.

– Ca ale tale. Îmi luă palma și o sărută cu buzele umede și sărate. Păstrează-l, dacă îți place.

Am ezitat. Nu-mi plac bijuteriile găsite, dar l-am luat pentru că Dimitris l-a scos din mare anume în seara asta. Poate că îmi doream să am o dovadă că trăisem această zi. Inelul era o împletitură simplă din două metale: alb și auriu. Îmi venea bine pe degetul mijlociu. L-am scos și l-am cercetat atent pe dinăuntru.

- Are o inscripție în greacă. Ce înseamnă?

- Μαζί înseamnă „împreună”.

- Ce tristă trebuia să fi fost femeia care l-a pierdut.

Mă privește derutat, apoi zâmbește blând.

– Ce nostimă ești. Te prinde bine aerul de femeie sentimentală. Dimineața aș fi spus că nu crezi în iubire.

- Cred. În iubiri străine.

Când se întunecă de-a binelea, am stins focul și am plecat. Marea ne sufla cald în spate. Ca în pânzele a două corăbii care poate că n-ar fi dorit să se întoarcă la țarm niciodată.

Capitolul 22

– De ce vrei să pleci atât de repede? mă întrebă în dimineața următoare Dimitris, după ce puse pe masă două cești de cafea.

– De ce-aș mai rămâne?

– Să trăiești lângă mine. Să bem cafea dimineața, să luam cina seara, să facem dragoste noaptea.

– Ești un amant fantastic, știi! îi surâd cu înțeles.

– Oi fi! Dar nu sunt bărbatul *tău*, așa e?

– Dumnezeu! exclam amuzată. Am eu aerul unei femei care își caută bărbatul *său*?

– Din păcate, nu. Mă întreb: de ce?

– Pentru că în afară de sex nu pot oferi nimic. Eu nu știu să iubesc, Dimitris.

– Adriana, tu deja iubești.

– Dimitris...

– Da?

– Eu nu te iubesc.

Își coborî nervos ochii în cafea. O amesteca cu gesturi repezite. O amesteca fără încetare. Brusc, se opri și începu să-mi vorbească pe tonul unui om care tocmai a avut un *déjà-vu*:

– Când eram adolescent, deseori venea la noi în oșpeție un unchi de care aveam o frică nebună. Nu eram un băiat timid, toată lumea o știa, dar când venea unchiul Stelios în vizită, pur și simplu, amuțeam și îl evitam cât de des puteam. Mă temeam de privirea lui, mă enerva, pentru că el era persoana care avea darul să descopere în oameni ceea ce ei nu-și imaginau și de care poate fugeau. El te vedea mai bine decât te puteai vedea tu. Și, pe urmă, te vedea cu zece ani mai bătrân. Adică, peste ani. Azi mă simt în pielea lui. Pot să-ți spun unde ai să fii tu peste zece ani.

– Unde? întreb nedumerită.

– Lângă mine.

– Ești prea încrezut.

– E enervant, nu-i așa?

* * *

În ajunul plecării, Dimitris veni în odaia mea. Nu aveam valize de făcut, așa că stăteam la fereastră, cu ochii închiși, respirând aerul sărat al mării pentru ultima oară. Se opri în spatele meu și spuse:

– Mi-ar face plăcere să ieși cu mine în seara asta. Am rezervat o masă la restaurant. Avem prilej de dublă sărbătoare.

– Plecarea mea și mai ce?

– Ziua mea de naștere.

M-am întors spre el și l-am privit surprinsă:

– La mulți ani, Dimitris! Trebuie să fiu elegantă?

– Cum vrei tu. Dar alături de mine.

Am privit din nou prin geam. Ramurile de măslin se clătinau încetișor.

– Știi, Dimitris... aș vrea să port în seara asta o rochie neagră, de seară, un șirag de perle și ruj roșu.

– Avem timp să găsim toate astea.

M-a luat de mână și am ieșit grăbiți din odaie.

Capitolul 23

*Î*n localul mic și elegant, asfințitul mirosea a sare și trandafir. Sala era aproape goală, doar un cuplu retras se sușotea într-un colț. Pentru ei, ceilalți nu existau, cum nu existau nici pentru noi. Am traversat două terase cu vedere spre mare. Una cu pereți transparenți de sticlă și alta deschisă în briza sărată a mării. Dimitris mă întrebă care îmi place mai mult. Am ales terasa descoperită. Când voi mai avea ocazia să simt pe obraz pletele răvășite de briza mării? Aveam spatele gol, părul despletit, purtam o rochie neagră, lungă, țesută dintr-un soi de satin atât de fin, încât aveam impresia că nu am nimic pe mine. Doar un șirag de perle și rujul de buze. Îmi veni să râd din senin.

– Îmi place când zâmbești, zise Dimitris, după ce mă ajută să mă așez.

- Mă amuză rochia asta. Îmi dă senzația că nu port nimic.
- Te prinde foarte bine. Și rochia, și senzația.
- Dar o spui cu tristețe.
- Încerc să mă stăpânesc. Iartă-mă.

Schiță un gest către ospătar.

Acela asta și aștepta. Peste un minut reveni cu șampania rece. O deschise, turnă elegant în pahare și ne lăsă singuri:

- La mulți ani, Dimitris!
- Mulțumesc, Adriana!

Băutura îmi păru neașteptat de bună. Niciodată nu mi-a plăcut șampania, dar în seara asta era savuroasă. Am golit cupa. Dimitris la fel. Ospătarul aduse capșune și ciocolată topită. O boare de parfum de femeie îmi ajunsese la nas. O mireasmă cunoscută. Oare unde am mai întâlnit-o? Am întors capul. O domnișoară în alb stătea așezată singură la o masă dosită. Avea în față o cafea grecească și o felie de baclava. Părea că stă pe gânduri. O față foarte cunoscută, dar încă nedeslușită. Ah, da. E fata ciudată pe care am întâlnit-o în ziua când am pus piciorul pe insulă.

- Ți place localul?

Voiam să-i răspund că-mi place oriunde mă duce, dar am spus doar:

- L-ai ales bine.

Dimitris îmi prinse mâna stângă peste masă. Mi-o ținea așa, prizonieră, în timp ce eu, cu cealaltă mână, țineam cupa de șampanie, sorbind cu înghițituri mici din ea.

- Sper că ți-a plăcut sejurul pe insulă.
- Începutul nu prea, chicotesc cu buzele umezite de șampanie.
- În schimb, sărbătorim frumos sfârșitul.

Îi zâmbesc aprobator.

– A fost un sejur pe care nu-l voi uita degrabă. Ești un bărbat adorabil, preventiv, atent. Într-un cuvânt, bărbatul la care visează multe femei. Uite, de exemplu, domnișoara care stă singură la masa din colț.

Întoarse intrigat capul spre fată, apoi reveni cu o privire plictisită:

– Crezi că mi-ar plăcea o femeie care mă pândește atât de stângaci dintr-un colț de sală?

* * *

Vântul calduț îmi învăluie umerii și spatele. Era o seară fermecătoare. Aveam în față un bărbat care-mi plăcea. Poate că șampania îmi sporise simțurile, dar îmi plăcea ceea ce trăiam.

– Adriana, suntem împreună de câteva săptămâni. Am dormit sub același acoperiș și n-ai încercat o singură dată să mă seduci. Încep să-mi spun că farmecul meu, de care pomenești atât, e supradimensionat. La ce-mi servește dacă nu costă nimic în fața femeii pe care o plac?

– Aștepti să te seduc în seara asta? îi zâmbesc surprinsă.

Tace. Poate că îi e frică să mă descurajeze.

– Măcar în glumă, Adriana.

– Dimitris, fac o pauză ca să-i prind bine privirea, îmi spuneai pe iaht că ți-ai fi dorit să fii primul meu bărbat. Să știi că există încă multe momente în viața unei femei când un bărbat poate fi primul în viața ei. Tu ai știut să trezești în mine femeia gingașă și răbdătoare, dând la o parte femeia care se supune doar instinctului sexual. Îngăduie-mi să fiu în seara asta femeia tandră și senzuală. Cea pe care am ratat-o cu mulți ani în urmă.

Capitolul 24

A doua cupă de șampanie îmi înfierbântă sângele și regretam că nu suntem doar noi doi în sală, ca să-mi pot scoate rochia cu un simplu gest. Nu purtam nimic sub ea și acest amănunt mă aprindea și mai tare. Orchestra însăia acorduri dulci, înfiorate ca o șoaptă de dragoste.

– O să avem muzică bună în seara asta, anunță Dimitris. Ai vrea să dansăm?

– Cu mare plăcere! Știi să dansezi tangou?

– Da!

M-am întristat și am răspuns:

– Eu, nu.

– Previzibil.

– De ce?

– Pentru că în tangou trebuie să te lași condusă de bărbat. Femeile moderne preferă alte genuri de dans. Se tem să se lase conduse.

– Eu nu mă tem. În seara asta nu mă tem de nimic.

Dimitris zâmbi.

– Imprevizibil. Atunci te învăț eu, surâse larg. Uită-te la noi, Adriana, își desfăcu brațele, suntem îmbrăcați ca pentru tangou. Scoase, cu gest teatral, o garoafă din vaza de pe masă și și-o agăță la butonieră.

– Ți-aș prinde și ție una la piept, dar tu însăși ești o floare.

* * *

– Unde ai învățat să dansezi, Dimitris?

– La Paris.

Tac.

– Mai ai întrebări?

– Nu.

– Atunci am eu. Cu ce asociezi tangoul, Adriana?

– Cu pasiunea, desigur.

– Nu. Țsta ar fi un tangou banal. Dar unul adevărat?

Reflectez. Duc instinctiv mâna la gât, îmi ating șiragul cu perle. Încep să le mișc una câte una, ca pe niște gânduri separate.

– O trăire puternică...

– Da, așa ca ... durerea. Un tangou autentic poate exprima prin mișcări și respirație durerea unei despărțiri. E agonia unui vis terminat și revenirea la realitate. Clipa în care înțelegi că tot ce posezi, tot ce ții în mâini: iubirea, femeia, sexul, dorința, pasiunea, libertatea, nebunia, totul va exista doar până la sfârșitul dansului. Ultimul acord pune capăt la toate. Rămâne doar un nor de praf la picioare.

Mă apucă strâns de mână și mă trage spre el.

– Să mergem.

L-am urmat fără niciun cuvânt. Sala începea să se umple de cupluri în straie elegante. Dimitris schimbă o vorbă cu șeful orchestrei. Au răsunat primele acorduri.

– Adriana, încearcă să repeți după mine mișcările de bază, apoi să mă urmezi întocmai. Trebuie să ai încredere în mine. Într-un tangou trebuie să crezi în partener.

Își încheștă mâinile într-ale mele, apoi ma chemă spre el.

– Vino, nu te teme.

Cu pași mici și timizi avansam spre el.

– Mai apăsât și mai hotărât!

Îl urmam cu pași fermi, aproape agresivi.

– Excelent! Te miști superb. Acum lasă-mă să te conduc înapoi.

L-am urmat docilă și încrezătoare. Pentru prima oară, mă lăsam condusă de un bărbat. Ne priveam fix, în lumina ochilor, drepti, încheștați. Apoi mi-am coborât privirea:

– Nu e voie să te uiți la picioare. Nu încerca să fugi.

– Eu nu fug, îi răspund amuzată. Poate că încep să te seduc?

Mă strânse la piept și îmi șopti în dreptul obrazului.

– *Agapi mou...*

* * *

Tacâmurile erau deja schimbate. Ne aștepta o nouă sticlă de șampanie și bucate cu miros ademenitor. Dimitris mă ajută să iau loc:

– Ai obosit?

– Nu. Sunt gata să dansez toata noaptea.

– Te miști alarmant de bine. Cu o mișcare de coapsă, ești în stare să bagi în draci o oaste de bărbați!

– Mă încurajezi?

– Doar pentru mine.

Îmi umplu cupa cu șampanie. Mi-am lipit buzele roșii de cupa transparentă și mi-am fixat privirea pe buzele lui. Simțeam cum

spuma dulce se sparge de zâmbetul meu și gădilatul ei începea să-mi dea idei.

– Buzele tale...

Nu-și continuă fraza pentru că-l întrerupse un zgomot. Căzu cuțitul meu. Se repezi să-l ridice. L-am prins cu vârful escarpelui sub masă și l-am târât sub scaun. Se aplecă spre picioarele mele. Mi-am desfăcut coapsele și am trecut cu o mișcare lascivă perlele colierului prin locul unde trebuia să fie lenjeria intimă.

De departe, aveai impresia că stau singură la masă și zâmbesc visător unui gând. Calmă, senină, cu paharul de șampanie în mână. Un grec bătrân, în costum negru, răsări ca din pământ și mă invită la dans.

Până se ridică cavalerul meu de sub masă, eu am răspuns „da” și am plecat fără ca să privesc în urmă.

Necunoscutul mă prinse într-un dans cu mișcări lente. Bărbatul nu știa încă dacă îi permit să mă conducă sau ba. Făcu câteva mișcări de probă și după ce văzu că-l urmez cuminte, începu să mă ghideze ferm. Uneori o lua în viteză și îmi simțeam pletele căzându-mi pe umeri, pe obraji, pe decolteul rămas fără perle. M-a întrebat ceva în greacă. I-am răspuns în franceză. Mă privi surprins și continuă bucuros discuția în franceză. Vorbea o franceză demodată, elegantă, ca în romanele clasice. Simțai în fiecare cuvânt o melancolie dulce, scoasă de la naftalină. Îi făcea mai multă plăcere să vorbească decât să danseze. Îl ascultam distrată și absentă. Uneori, simțeam pe spate un roi de furnicături fierbinți. Probabil că acolo se înfipseaseră ochii lui Dimitris. L-am căutat cu privirea prin sală. Stătea neclintit și ne urmărea.

Dansul părea că nu mai sfârșește. La fel ca vorbăria partenerului meu mult prea excitat. Brusc, cineva mă trage de mână și mă scoate din binom. E Dimitris. Îi suflă scurt câteva vorbe greului și mă conduce la masă.

Mă privește lung, apoi rostește apăsător:

– Promite-mi că seara asta va fi numai a noastră!

Pot promite orice, pentru că mă simt afurisit de bine.

* * *

Îmi prinse mâna în palma lui. O ținea strâns. Părea că are de gând s-o țină așa toată seara. O ținea prizonieră chiar și când mâncam. Ca un copil. Îmi reveni în minte imaginea de la orfelinat. Căldura mânuțelor înfipse în palma mea. Nu voiam să mi-o retrag. Curios, așa mă simțeam și eu mai în siguranță. Curgea între noi o căldură plăcută. Firește, ne-a încălzit șampania, dar... Nu cred că era doar asta. Că de altfel, toate cuplurile din sală care sorbeau șampanie erau să se țină de mână ca noi.

Se întunecase de-a binelea. Eu mai aveam chef să dansez.

– Ai dansat vreodată sub stele, Adriana?

– Nu.

– Vino!

Făcu semn ospătarului, îi explică ceva, probabil să păstreze masa intactă.

Mă conduse pe o alee de coniferi pitici. Pe coroanele lor ascuțite erau suspendate becuțe multicolore, ca să lumineze calea trecătorilor. Era ca un pod magic. Ca o trecere în altă lume.

Mergeam fără ca să ne spunem o vorbă. Auzeam doar respirația, pulsul și vântul. Aleea s-a sfârșit și Dimitris o luă în dreapta, printre ramuri de măslin. Mă lăsă să merg înainte, ca să descopăr singură locul:

– Uite, aici o să dansăm.

În fața noastră se întindea o poieniță cu iarbă proaspăt și uniform tăiată. Razele lunii o lumina din belșug, ca pe un ring de dans. Se auzea muzica restaurantului. Tocmai începu un tangou vechi, franțuzesc.

– Îmi îngăduiți să vă invit la dans, *mademoiselle*?

– Cu plăcere, *monsieur*. Lăsați-mi doar o clipă să-mi scot es-carpenii.

I-am aruncat în iarbă, lângă tulpina unui măslin pitic.

– Ești atât de mică, Adriana.

– Par fragilă?

Începuserăm primii pași de tangou. Pași mici, piept la piept, mână în mână.

– Uneori da, mă tem să nu-ți fac rău. Mă opresc ca un taur înfierbântat în ultimul moment.

I-am scos garoafa de la piept și mi-am pus-o în păr. Chicotim amândoi în ritmul dansului.

Iarba catifelată îmi răcorește tălpile, vântul mi se joacă în plete. Căldura lui Dimitris se concentrează în palme și se scurge în pântece.

– Ce spuneai de buzele mele la masă?

– Buzele tale... se apropie și mai tare de obrazul meu, dar sunt prea joasă. Pot să te ridic, Adriana?

Fără să mai răspund, îi sar în brațe și îmi încolăcesc picioarele în jurul brâului. Îmi sprijină fesele cu palmele, iar eu încep să-i sărut buzele în ritm de tangou. Miroase a valuri de șampanie, a valuri de mare. Ne-am înfipt într-un sărut lung, ca o cădere fără capăt.

Era cald și umed. Muzica a încetat. Ne-am oprit și noi, să ne recăpătăm suflul. Dimitris și-a scos vesta. Se înfierbântase.

– Pune-o jos, îi spun. O sa avem nevoie de ea.

* * *

Răsăritul trandafiriu a prins a desfira ramurile măslinilor sub care noi, tolăniți unul lângă altul, încă mai discutam în șoaptă despre ultimul tangou. De ce în șoaptă? Nu știu. Poate ne temeam de ceva sau poate glasurile noastre scăzute sporeau intimitatea, doar a noastră, pe care nu doream s-o împărțim cu nimeni, nu doream să atragem urechi sau ochi străini. Când doi oameni nu se mai satură unul de altul, orice altă persoană de pe lumea asta e de prisos.

Nu ne era somn. Nu eram obosiți. Eram ca doi zei tolăniți sub ramuri de măslin. Dimitris continua să-mi mângâie pletele ciufulte. Îmi atingea obrazul, repetând întruna: vorbește, vorbește, nu te opri.

Trebuia să plec. Trebuia să mă desprind prima din brațele lui. Mi-am întins brațele ca după un somn lung și am atins o crenguță

de măslin. Era răcoroasă, cu urme de rouă, la fel ca rochia mea cu urme albe, amprentele unei nopți voluptoase. Dimitris mă prinse de piciorul desculț și își trecu palma de-a lungul piciorului, până la coapse. Zărise petele albe pe satinul negru și mă întrebă:

– Vrei să te schimbi înainte de a te urca pe navă?

– Nu. Vreau să plec așa.

Zâmbi surprins de replică. Am adăugat înainte să mai zică el ceva:

– Și nici duș nu voi face. Voi păstra urmele mângâierilor tale până când aterizez în lumea mea. Vreau să am dovezi că n-am visat.

– Adriana...

– Taci!

* * *

Nu am vrut să urc în odaie. L-am rugat să-mi aducă rucsacul și pașaportul. Îl așteptam în mașină cu centura prinsă. Stăruia o dimineată asurzitor de liniștită. Florile se deschiseseră toate. Toate, în afară de una. Regina-nopții. Numai ea își închidea, una câte una, steluțele. Tot parfumul ei suav îl dăruise nopții.

Am pornit spre port. Drumul se așternea lucios și supus la picioarele noastre. Totul plutea într-o ceață albastră: cerul, marea, drumul. Tăceam amândoi. Eu nu aveam ce să spun. Dimitris avea, dar eu nu-i dădeam voie.

Înainte de a urca pe punte, m-a privit lung, apoi îmi puse pe umeri un șal de satin negru.

– În lumea ta civilizată e frig. Iar ție ți-e frig tot timpul.

Mi-am scos de la gât șiragul de perle. L-am prins pe Dimitris de mână și i-am așezat una câte una toate perlele în palmă.

– Îți mulțumesc. Pentru tot.

Își strânse puternic pumnul și auzii un scrâșnet de perle.

– Fugi, Adriana! Fugi! rosti violent Dimitris, de parcă își înăbușea un strigăt.

– De ce spui asta?

– Acum aş fi în stare de orice, numai să rămâi lângă mine. Fugi, Adriana!

* * *

Pe vas erau puțini pasageri. Am pășit ultima pe punte. Singură și desculță. Într-o mână îmi țineam încălțăminte, în alta pletele, pe care vântul mi le arunca în toate părțile. Puntea începu să mi se clatine sub picioare. Vaporul își porni motoarele. Începu să se îndepărteze lent de țărm.

O singură persoană mai era pe mal. De parcă a stat întotdeauna acolo. Un bărbat în cămașă albă, pe care vântul o trăgea puternic în toate părțile. Stătea nemișcat ca o statuie. O statuie mare, apoi mai mică, tot mai mică...

M-am așezat pe un scaun de lemn, vopsit în albastru. Am privit pentru ultima oară punctul alb de pe țărm. Mi-am ridicat genunchii spre față, apoi mi-am acoperit capul cu șalul de satin negru. Probabil că arătam ca o corabie cu pânză neagră, pe care vântul o mută dintr-o lume în alta, după placul său.

PARTEA A II-A

Capitolul 25

Bruxelles-ul m-a întâmpinat cu nori grei, lumina stinsă și aer umed. M-am zgribulit în șal și i-am spus sleit șoferului de taxi:

– La cimitirul Ixelles, vă rog!

Taxiul plutea lin pe autostradă în ritmuri de *Carmen*. Remarcasem nu o dată obsesia taximetriștilor bruxellezi pentru muzica clasică. Niciodată însă n-am îndrăznit să întreb dacă respectă un regulament sau e vorba de propria opțiune. Câteva lacrimi de ploaie se sparseră pe parbriz.

– Arătați foarte bine, madame! Se vede că v-a priit vacanța! Sper că ați profitat de soare, căci la noi, după câte vedeți, ploaia întruna!

– Mie mi-a lipsit.

– Poftim?

– Mi-a lipsit ploaia.

– Oh, făcu mirat omul. Dintre toți pe care i-am dus azi, sunteți singura care spune asta.

– Nu sunt convingătoare?

– Mă scuzați, madame. Nu prea.

Iată și primii ploi de lângă cimitirul Ixelles. Am deschis geanta să pregătesc plata pentru călătorie. Dau de o cutiuță roșie pe care scria cu litere aurii *Regina Nopții*. O deschid cu mâini tremurânde. Era o sticlă de parfum, ceva mai mare decât un degetar, fabricată la comandă. Salonul taxiului se umplu cu o aromă ușoară de iasomie de noapte. Găsesc un mesaj scris de mâna lui Dimitris: „*Adriana, am încercat să te opresc, dar n-am putut. Dacă nu poți reține o femeie cu dragostea, n-o mai poți reține cu nimic. În schimb, măcar am izbutit să-ți îndeplinesc o poftă. Dacă mi-a reușit sau nu, poate că nu voi afla niciodată. Însă me-*

reu și indiferent de toată lumea care ne desparte, tu vei rămâne pentru totdeauna Regina mea. Dimitris”.

Ploaia își izbea cu ciudă lacrimile de geamul taxiului. Plângea în șiroaie, împreună cu mine.

Porțile cimitirului mai erau deschise. Nu aveam valiză și nici nu mă aștepta nimeni acasă. Am hotărât să fac o plimbare pe aleile întunecate ale cimitirului. Totul era inundat într-un verde stins și mustos, doar pe alocuri, câte o frunzuliță începea să se îngălbenească în prag de toamnă, ca primele fire cărunte în pragul unei bătrâneți precocă. Deși eram în luna august, priveliștea sugera sfârșitul unei vieți mici.

Liniștea cimitirului de la Ixelles era aproape geamănă cu cea de la Inousses. Lipsea doar albastrul, aerul sărat și vocea lui Dimitris. De ce am senzația că e și el la cimitir acum? Singur pe lumea asta, asemeni mie.

* * *

De ușa de la intrare era prins un mesaj de la Laetitia: „Adriana, caută-mă îndată ce revii. Te implor! Letitia”. L-am mototolit între degete și am descuiat ușa. Un val de aer stătut mă izbi în față. Am deschis larg ferestrele și am lăsat ploaia să schimbe aerul. M-am oprit în fața ceasului cu pendul. Era mort. Timpul se opri în odaia asta, așa cum se opri și în odaia de pe insulă. I-am mișcat greutatea aurii și am împuns cu arătătorul pendulul adormit. Începu din nou să foarfece timpul în bucățele mici, cu un susur monoton. Înviasă.

Am făcut un duș și, fără ca să mă șterg, m-am băgat în pat. Picăturile de apă nu mai erau sărate. Nu mai miroseau a mare.

Oboseala de drum se cuibărise de mult în mine. Era timpul s-o las să iasă. Am adormit buștean.

* * *

M-au trezit clopotele catedralei *St. Adrien*. Dangătele lor greoaie răzbăteau prin ferestrele deschise. Mi-am făcut o cafea și m-am așezat pe pervaz, cu ochii spre catedrală, un imobil gigan-

tic, cu pereți de cărămidă. O culoare de caramel ars, veșnic stropit de ploile de la Bruxelles. Era o duminică întunecoasă de august. Domnea o liniște de vacanță într-un oraș cu ulițele aproape pustii. În casă încă mai mirosea a cafea și a ploaie. Pe unul din scaune era agățată rochia mea de satin negru. Era singurul obiect din toată odaia care degaja un miros străin. Am atins-o cu vârful degetelor, apoi am dus-o la nas. Mirosea a noapte grecească și a drum lung. Am pliat-o cu grijă și am pus-o în sertarul în care ascunsesem acum câteva săptămâni telefonul și tableta. Am închis cu gest ferm sertarul și m-am conectat la lumea civilizată.

M-am pomenit sub o avalanșă de mesaje și apeluri ratate. Am sunat-o doar pe Letiția. Mă luă la rost de la prima silabă. Am lăsat-o să se descarce de emoții, apoi am cedat invitației de a ieși:

– Chiar în seara asta, auzi? Vreau să te văd. Am o noutate pentru tine. Țin mult să ți-o comunic personal! Pe deseară, Adriana!

Până seara mai aveam câteva ore și mi-am pus în gând să stau lungită pe canapea. Ploaia iar își începu arpegiul trist la geam. Cerul se întunecă și odaia deveni sumbră, de parcă cineva trase perdeaua. Am aprins veioza roșie și am pus un CD de Chopin în surdina. Vibrații line începură să mă legene duios. Am dormit până după-amiază.

Capitolul 26

Ne-am întâlnit cu Letitia la restaurantul *Métropole*. Rezervase o măsuță cu vedere spre terasa pe lângă care, din când în când, rățăcea câte un turist încărcat cu cutii de ciocolată belgiană. Ploaia nu înceta și în local era întunecos. Pe măsuța noastră pâlpâia o făclie slabă. Laetitia arăta superb. Se schimbase ceva în viața ei.

- Arăți bine, frumoaso!
- Toți îmi spun asta, zise stânjenit Laetitia.
- Există o explicație, da?

Laeti zâmbi misterios și comandă două pahare de vin roșu.

– Mă mărit, Adriana!

– Să fii fericită!

– Nu mă întrebi când?

Ospătarul ne puse în față paharele cu vin.

– Când?

– Peste o lună.

Am ciocnit paharele.

– Mă bucur pentru tine, Laeti! Să fie într-un ceas bun!

Mă privește bănuitor și lung. Apoi întreabă:

– Nu mă întrebi cu cine, Adriana?

Mă surprinse întrebarea, dar i-am făcut pe plac:

– Cu cine?

Laetitia ezită un pic, de parcă se pregătea să se arunce în gol, apoi rosti:

– Sper că n-ai să te superi, Adriana.

M-am trezit pe o clipă din visarea mea, pe care încercam s-o disimulez din răspuțeri. De ce ar fi trebuit să mă supăr? Nu am vreun bărbat ca să mi-l sufli. M-am gândit fără să vreau la Dimitris: Oare m-ar tulbura dacă aş afla că se însoară?

– Adriana!!! Unde ești?

– Mă scuzi, ziceai că...

– Mă mărit cu Georges!

– Care Georges?

Mă privi descumpănită.

– Cu atât mai bine că l-ai uitat!

M-am dezmeticit.

– Aaah, Georges! Iartă-mă, Laeti! Felicitări!

În sfârșit, îmi zâmbi.

– Tu ești nebună, Adriana! Chiar l-ai uitat așa de repede?

Tăcu o clipă, apoi schiță un zâmbet șiret:

– Cred că e rândul tău să-mi povestești despre bărbatul pe care-l ai în cap.

I-am povestit, fără tragere de inimă, despre accident, apoi am trecut la peisajele Greciei.

– Lasă apusul, Adriana, povestește-mi despre el!

Am mai făcut câteva încercări zgârcite, târăgănite, până m-a întrerupt, salvator, telefonul ei. Laeti trebuia să plece. A zbughit-o de lângă mine la primul apel de telefon:

– E croitoreasa mea, Adriana, mă roagă să trec imediat pe la ea. Locuiește peste drum, cică i-a adus cineva dantela care crede că-i potrivită pentru rochie. Vrea să aibă acordul meu. Îmi rămâne atât de puțin timp până la nuntă și am încă atât de multe de pus la punct. Iartă-mă, Adriana! Fuuuuug!

A fugit. Asta e. Toată lumea fuge. Am revenit în orașul în care toți fug.

Ploaia s-a oprit. Am achitat consumația și mi-am căutat umbrela în bacul de lângă ușă. Am ieșit pe o străduța pavată. Un miros iute de ciocolată fierbinte se plimba prin centrul orașului.

Nu aveam o idee precisă unde să mă duc. M-am oprit în fața unui afiș de operă. Era *Carmen* de Georges Bizet, la Teatrul Regal. Fata de pe afiș, tânără, superbă, cu evidente trăsături mediteraneene, arunca trecătorilor o privire pasională. Un gând, ca un nerv atins, îmi trecu prin cuget: „Ăsta e genul de femeie care i s-ar potrivi lui Dimitris”.

Dimitris se cuibărise în gândurile mele. Uneori izbuteam să-l alung, alteori nu. Bărbatul ăsta a făcut parte din viața mea. Nu pot să deconectez cu un *click* amintirile cu el. Le lăsam să mai mocnească, în speranța că se vor stinge de la sine. Făceam totuși un efort să nu-mi închipui cumva continuarea poveștii. Există gânduri pe care nu trebuie să le alimentezi, pentru că te îndepărtează de realitate. Or, eu întotdeauna am avut nevoie să simt pământul dur sub picioare, ca să nu mă rățăcesc. Unii oameni, ca să nu-și iasă din minți, preferă să se refugieze în visări, eu, dimpotrivă, am nevoie de sprijin real, ca să nu alunec și să cad în abis. Îmi caut singurică repere pământești: cruci, pavaj, ziduri, garduri năpădite de iederă. Caut liniște de mormânt, departe de forfota orașului. Iată de ce îmi place să merg la cimitir. Doar acolo mai pot să-mi aud gândurile zvâcnind în mine ca un puls slab. Semn că încă mai trăiesc.

* * *

La întoarcere, am găsit un aviz în cutia poștală. Proprietara apartamentului în care stau mă invita legal să-mi caut alt adăpost, pe motiv că-i vine o nepoată dragă, „mai apropiată ca o fiică” (dacă era s-o aibă). În octombrie începeau studiile la Universitatea Liberă din Bruxelles. Eram în august, mai aveam timp, dar mi-am zis să încep căutările chiar în dimineața următoare. E un cartier în care găsești chirie în orice anotimp. Trebuie doar să știi ce cauți. Eu deja știam că nu mai am nevoie de un apartament spațios, cu terasă gigantică și luminoasă spre catedrală și cu o cameră destinată doar încălțărilor și boarfelor. A venit timpul să-mi revăd partea materială a existenței mele, s-o reduc la confortul primar. Aveam de gând să mă descotorosesc de lucruri pentru care am muncit nopți întregi și care nu mi-au servit la nimic, decât ca *spam* și deșeu pentru a-mi acoperi niște goluri și pofte care nici măcar nu erau ale mele. Exact așa cum făceam și eu la revista pentru femei. Cream pofte artificiale și provocam cititoarele să cumpere tot feluri de tâmpenii colorate, ademenindu-le cu articole strategice. E un imperiu la a cărui edificare am contribuit și eu. Abia acum mă retrag cu pierderi mari și cu un enorm regret: am înțeles prea târziu în ce mă băgasem.

Mă desprind senină de o lume artificială în care viața mea avea un sens și fac primii pași într-o lume reală în care viața mea nu prea are sens. Sunt decisă însă să mi-o trăiesc așa cum este, chiar și fără o cale precisă, numai să nu mai fiu complice la *spamul* tirajat în milioane, parazitând viața altor femei, care încă mai fug, fug, fug. Fug de esența lor. Fug să fie cele mai frumoase, fug să fie cele mai sexy, fug să fie promovate, să fie băgate în seamă, să se mărite cu fast. Fug după o viață deșartă pe care trebuie s-o umple cu ceva. Le-am cunoscut pe multe dintre ele în intimitate. Decalajul dintre realitate și copertă e dramatic. Singura lor soluție e resemnarea. „Așa e viața, dragelor”, spun ele. Eu nu vreau să fiu a suta mie resemnată. Fac primul pas pe propria mea cărare. Modestă, dar a mea.

Capitolul 27

Am văzut cinci apartamente într-o săptămână. Îmi rămănea încă unul, luat la nimereală, situat în zona dintre universitate și cimitir. Era o reședință veche, cu caracter și nume. Reședința „Belladonna”. Apartamentul se afla la ultimul din cele patru etaje, cu mențiune în roșu „urgent pentru chirie”. Prețul era incredibil de atractiv și, deși nu juca niciun rol în criteriile mele de alegere, m-a prins în capcana curiozității. Misterele și intențiile neordnate ale oamenilor m-au intrigat întotdeauna. Iar eu, când sunt stărnită, merg până în pânzele albe.

La ora convenită am sunat la parter. Mi-a răspuns o voce tânără de femeie: „Urcați la patru, vă rog”.

Mi-a deschis ușa o femeie de vreo treizeci de ani, cu un prunc mucos în brațe. Emană un aer obosit și iritat, dar a avut decența să-mi schițeze un zâmbet:

– Pofțiți, vă rog!

Am înțeles încă de la intrare că nu locuia acolo. Vârsta și felul ei modern de a se purta nu rimau deloc cu ambianța apartamentului. În casă plutea un aer din secolul trecut. Dar, curios, nu mirosea a vechi, ca în casele bătrânilor, ci a parfum *à la belle époque* (un amestec de lavandă, mac și paciuli). Chiar în primele clipe eram hotărâtă să-l iau, dar n-am putut să mă abțin să nu întreb:

– Mă scuzați dacă vă pare cam stranie întrebarea mea. De ce chiria e atât de mică?

Femeia oftă demonstrativ și-mi făcu semn cu mâna.

– O să înțelegeți îndată. Veniți în salon, doamnă.

M-a condus cu pas legănat și greoi într-o cameră nici prea mare, nici prea mică. Comodă, intimă, îngrijită. O canapea de piele, un pendul, un secreter vizavi de un șemineu încărcat cu poze.

– Tot nu înțeleg.

– Aproiați-vă de fereastră.

Am ales una dintre ferestrele din salon. Toate trei, mari, deschideau o priveliște spectaculoasă spre... cimitir.

Am rămas câteva clipe surprinsă, apoi m-am întors la ea zâmbind:

– Într-adevăr e pitorească vederea. Dar nu mă sperie.

– Îmi face plăcere să aud, rosti ușurată fata. Sunteți prima care o spune.

– Cine a locuit aici?

– Mama.

– A plecat?

– Da, zice sec fata. S-a mutat.

Mă îndeamnă cu un gest spre fereastră.

– Vedeți mormântul acoperit cu margarete albe? Acolo s-a mutat.

La capătul unei alei, lângă o răscruce, zăresc un mormânt proaspăt. Ziceai că a nins peste el.

– Îmi pare foarte rău. Mă scuzați.

– Vă dați seama că n-aș putea dormi o noapte aici.

Vorbea pe un ton calm, fără emoții.

– Încă nu m-am decis dacă îl vând sau ba, continuă femeia obosit. Până mă coc pentru decizia finală, îl dau în chirie.

Îmi arată tot apartamentul. Bucătăria și dormitorul dădeau în curte.

– Ce ziceți?

– Îl iau. De când e disponibil?

– Vă puteți muta chiar acum. Scoase o trusă de chei din buzunar.

Ezit un moment înainte să întreb:

– Văd că mai sunt obiecte de-ale răposatei în salon. Le lăsați?

– Da, răspunse sec. Dacă vă deranjează, puteți să le aruncați.

A reușit să mă surprindă a doua oară. N-o făcea intenționat, o simțeam bine. Și mai simțeam în ea un foc mocnit la care nu aveam acces, pentru că eram om străin în viața ei. O femeie oarecare.

Dintr-odată, am tresărit. Pendulul bătu de cinci ori.

– Vă deranjează? Pot să-l opresc.

– Nu, nu, lăsați-l. Dimpotrivă. Poate că nu mă voi simți singură.

– Și mama spunea așa. Locuia singură.

Mă interesez delicat:

– Bănuiesc că a răpus-o vreo boală.

Degeaba am făcut efortul. Fata părea insensibilă față de subiect.

– Nu, spuse vioi. Avea o sănătate de invidiat pentru vârsta ei, până la... A făcut o călătorie solitară la început de an, în Spania. Dar s-a întâmplat un lucru ciudat la întoarcere. S-a schimbat brusc. A început să tânjească și, încet-încet, s-a stins.

– Ce vârstă avea?

– Ar fi împlinit cincizeci, în septembrie.

* * *

Aveam trusa de chei în buzunar și un contract semnat pentru un an. Nu-mi rămânea decât să-mi pregătesc cutiile pentru mutare. Înțelegi câte lucruri inutile ai adunat în casă numai când ajungi să-ți schimbi adresa. Mi-a luat o săptămână trierea lucrurilor și aranjarea în cutii. Într-una din zile, am plasat un anunț pe un site de distribuire gratuită. Anunțam data și ora când aștept oamenii în fața casei ca să le dau cutiile pe care le-au rezervat online. Cărți, reviste, bibelouri, încălțăminte, haine, cosmetice, bijuterii de fantezie, ustensile de bucătărie, pături, perne, flori în ghivece. Pe 28 august, la unsprezece, nu-mi rămaseră decât o singură cutie la picioare și o floare în ghiveci. Cutia cu ustensile de bucătărie (Cine mai gătește azi? Nici măcar eu.) și o orhidee albă, care crescuse strâmb. Înflorise cu tija întinsă într-o parte. Nimeni nu voia să ia o floare culcată pe-o parte. Nici măcar gratuit.

M-a însoțit în apartamentul în care urma să iernez.

Lucrurile cu care mă mutam încăpeau toate într-o singură valiză. Așa am și intrat în noua mea casă. Ținând în mâini o valiză

și un ghiveci. O liniște adâncă mă înghiți chiar din prag. Doar sunetul pendulului de salon își anunța prezența la fiecare sfert de oră și nu lăsa infinitul să-mi țiuie în urechi.

Era o dimineață cu soare. Am deschis vraște toate ferestrele. Deși niciunul dintre obiectele care erau în casă nu-mi aparținea, am simțit din prima clipă o complicitate specială cu ele. Eu cred că există un soi de afinitate între un om și obiecte. Fiecare lucru din apartament era ales cu mult gust, cu grijă și meticulozitate. Femeia care a trăit printre ele le alesese după vibrațiile sufletului ei. Surprinzător, dar toate își găseau ecou imediat și în sufletul meu. Multe dintre lucruri erau demodate, găsite ocazional prin anticariate, așa ca sfeșnicele sau cadrele în argint pentru fotografii, aranjate într-o ordine strategică pe șemineu, dar chiar și acestea îmi trezeau admirația.

Voiam să aflu cât mai mult despre locatara dinaintea mea. Lucrurile care i-au aparținut și care mă încântă și pe mine azi, ar putea să-mi povestească multe despre ea.

Patul din dormitor era confortabil și elegant, dar pentru o singură persoană. Probabil că femeia nu a avut ambiții matrimoniale. Poate nu a avut noroc în viață, poate și-a pierdut speranța sau poate că avea un alt motiv, cine știe, însă mărimea patului spunea lesne că era hotărâtă să rămână singură în intimitatea ei. Pe noptiera din lemn alb se prăfuia o ilustrată din Spania. Litoralul din Valencia. Sprijinită de piciorușul fin al lămpii de noapte, avea un aer abandonat. Am cercetat-o îndeaproape. Pe verso nu scria nimic. Nu o primise de la nimeni prin poștă. Probabil că o adusese cu ea ca *souvenir* din Spania. Cine știe câte gânduri erau înșirate pe fâșia albă de pe verso, dar nu au fost traduse în cuvinte. Spunea cândva un autor celebru că lucrurile pe care nu le scriem nu există.

Am deschis sertarul de la noptieră. Pânțelele său păstra un evantai dantelat, un șal înflorat de mătase și o mănușă albă. Un suav parfum cu note de paciuli pluti lejer pe lângă nasul meu curios. Am închis sertărașul fără să le ating. „Ce să fac cu ele?”

Nu erau multe lucruri personale, așa că le-am pus într-un cu-făraș de lemn de trandafir pe care l-am lăsat în cămăruța întune-cată pentru provizii. Peste o zi, am și uitat de el.

Deasupra șemineului de marmură albă erau aranjate cu grijă, de aceeași mână elegantă, o serie de opere din literatura clasică, scoase de editură în copertă de piele albă cu litere aurii. M-am bucurat ca voi avea de citit pentru o iarnă întreagă, în liniștea și în trosnetul molcom de lemn încins în gura căminului.

Prima săptămână zburase ușor. Mă trezeam târziu. Ploua întruna. Cerul era greu, aerul umed. Era atât de sumbru, încât chiar și în amiaza mare trebuia să aprind lumina. Mă așezam pe pervazul ferestrei din dormitorul ce dădea în curte și ascultam arpegiul ploii de la începutul toamnei. Din când în când, câte o pisică prudentă pășea strategic pe oalele umede de pe zidurile grădinilor. Se oprea leneș și începea să-și spele labele. Tresărea la vreun croncănit de cioară, își revenea, apoi își vedea de drumul său. Într-o zi, număraseram vreo zece pisici.

Într-una din diminețile târzii, am coborât, după obișnuința veche, la parter, cu o pralină Lady Noir în mână, ca să verific poș-ta. Băgasem de seamă că numele meu încă nu era trecut pe cu-tia poștală, așa cum îmi promisese proprietara. Pe cutia pe care trebuia să-mi pun numele era încă scris numele decedatei, Julie Amrani. Am dibuit-o ușurel. Se deschise fără cheie. O scrisoare singuratică aștepta într-un colț prăfuit. Nu era o factură. Adre-sa și numele Julie Amrani erau scrise de mână și, fapt cu totul curios, în cerneală violet. Am luat-o cu mine. I-am făcut loc pe scrinul de la intrare.

Istoria s-a repetat și a doua zi, și a treia, și a patra. Scrisorile nu erau semnate. Când am adunat cinci răvașe grele, scrise de mână, adresate lui Julie Amrani, am decis s-o sun pe fiica ei.

– Din păcate, nu pot schimba acum numele pe cutie, mă anunța cu regret fiica lui Julie la receptor. Am fost nevoită să plec urgent din țară. Vă rog să mă scuzați. Dacă așteptați corespon-dență, lipiți numele dumneavoastră peste numele mamei.

Nu așteptam de la nimeni nicio scrisoare. Facturile urmau să vină, cel mult, peste o lună-două. Nu aveam de gând să lipesc nimic.

– Ziceți că primiți scrisori pe numele mamei? Nu sunt facturi? Scrise de mână? Aruncați-le!

– Sunteți sigură?

– Da!

Țineam în mână cinci scrisori care urmau să fie expediate la gunoi. „Oare cine mai are azi timp să scrie epistole de mână? Personajul sau e ținut rău, sau e depășit de realitate. Ceea ce tot ținut înseamnă.” Îmi imaginam un moșnegel, proaspăt pensionat, cu eternitatea în față, plictisit, scriind scrisori la o masă veche din lemn de cireș, în fața unei ferestre deschise...

Mă prinse un fior rece din spate. Se însera. O ploaie rece și vi-tregă începu să bată din nou la fereastră. Am pus scrisorile între două sfeșnice și am aprins lumânările cu un gest înfrigurat. Era prea devreme să mă bag în pat și am hotărât să aprind focul în cămin.

O limbă de jărată începu să rumege lemnele în ritm repezit de Vivaldi. În odaie mirosea a toamnă, a foc, a singurătate. Și a nicio speranță. Nu știam cum să definesc sentimentul trist care-și făcea loc în sufletul meu. Poate că scrisorile care își așteptau nepu-tincioase sfârșitul destinului, pe marmura încă rece a căminului, degajau o disperare ca în *Toamna* lui Vivaldi.

N-am deschis niciodată o scrisoare străină. De fapt, dacă stau și mă gândesc, nici măcar n-am avut ocazia, de când lucrez, să țin în mână o scrisoare personală, semnată de mână. Doar facturi, facturi, facturi.

Niciodată n-am ars scrisori. Chiar și plicurile rămase de la facturi le bagam la reciclare. Un scris de mână e o parte din persoana expeditorului. Îmi pare nefiresc să fie aruncate pe foc. Am aranjat scrisorile în formă de cerc pe parchetul vechi din fața șemineului, apoi m-am așezat în mijlocul lor privindu-le una câte una, în sensul acelor de ceasornic.

Am luat prima scrisoare și am dus-o la nas. E un gest instinctiv. Așa fac cu toate revistele și cărțile. Mirosea a parfum bărbătesc, cu note lemnoase și de cidru, abia perceptibile. O umbră roșie dansa pe plic în ritm melancolic de Debussy. Literele valsau și ele cumiști, parcă invitându-mă să le urmăresc, să le citesc, să le descopăr cărărușa fermecată. Cu un gest hotărât, am deschis plicul și am început să citesc.

Draga mea Julie,

Poate că tu... n-ai să citești această scrisoare. Și nici sutele pe care ți le voi trimite.

(Doamne, și sunt abia la prima.)

Știi că risc mult ca aceste răvașe să nimerească în mâini străine, m-am gândit la asta. Dar nimic, înțelegi, NIMIC nu mă mai poate reține să nu o fac. Eu te-am pierdut, Julie. Dar ce e lumea fără tine? Ce să fac cu ea? Ce să fac cu marea? Ce să fac cu diminețile senine pe plajă? Cu răsăriturile și apusurile edenice? Să mă împac cu pierderea? Să mă sinucid? Asta fac! Mă sinucid lent, cu fiecare scrisoare. Mă voi omorî scriindu-ți cuvinte, mă voi distruge și desființa până la ultimul cuvânt, silabă, literă, virgulă, punct. Fii răbdătoare. Ajută-mă să mor, dacă nu mă poți iubi. A iubi e tot un fel de a muri. Diferența e în timp.

Julie, tu știi că aș fi putut să te hărțuiesc cu prezența mea, dar aleg să-ți scriu, deși tot sângele meu mediteranean se opune și clocotește. E împotriva firii mele de bărbat să stau într-o parte, indiferent și laș, când iubesc nebunește. Îmi strâng rămășițele de taur rănit și îmi zic că dacă eu sufăr cumplit, măcar să nu te fac pe tine să suferi. Fă ce vrei cu scrisorile astea. Poți să le arzi, să le calci în picioare, să le distrugi cum îți place ție și, crede-mă, cu asta mă ajuti și mă alini cum nimeni în lumea asta nu mai poate s-o facă.

În fiecare seară adorm cu cuvintele tale: „Luis, o să-ți treacă, ai să vezi. Ai să mă uiți în mai puțin de o săptămână. Nu crezi? Hai să așteptăm șase luni. Dacă nu-ți trece, atunci să-mi scrii”

Iubita mea! Au trecut șase luni, o zi, trei ore și două sferturi din

clipa în care ți-am sărutat palma, ultima oară. De atâta amar de timp n-am mai putut să te ating, să-ți respir aerul, să te privesc și să-ți mângâi obrazul.

Nu știu ce schimbări au avut loc în viața ta în tot acest răstimp, pentru mine însă nu s-a schimbat nimic. De fapt, s-a schimbat. De șase luni viața mea nu mai are sens. Unde să-l găsec? În ce colț de pământ sau mare?

Știi că la aceste rânduri vei zâmbi și îmi vei reproșa că n-am făcut destule eforturi ca să te uit. Că mă port ca un băiețandru cu coșuri pe față. Am făcut, crede-mă. Am cutreierat o jumate de lume, am întâlnit femei, am admirat cupluri, dar tot m-am întors cu sufletul răvășit în odaia care mai păstrează și azi mirosul tău. Știi ce-am descoperit? Că atunci când doi amanți se separă, cel mai greu îi vine celui care rămâne. Cel care rămâne în patul care încă mai miroase a celălalt. Nu există o tortură mai iscusită decât asta. I-am ordonat slujnicei să nu se atingă de nimic în odaia ta. Dacă într-o zi vei hotărî să te întorci...

(M-am îndepărtat de șemineu cu scrisoarea în mână și m-am oprit, respirând precipitat, lângă fereastra care dă spre cimitir.)

...Dacă într-o zi, iubita mea, vei hotărî să revii în odaia noastră, te vei convinge că nu s-a schimbat nimic. Fiecare obiect de care te-ai atins, care-ți mai păstrează amprente, mângâierea și mirosul, te așteaptă.

Până atunci, încerc să supraviețuiesc murind! Încerc prin aceste scrisori. De-ai ști cât de recunoscător îți sunt că mi-ai lăsat măcar adresa. E singura nădejde și singurul fir care mă leagă de tine. Dacă-l rup, mă arunc în flăcările infernului, care deja mă ard, mă mistuie, mă înnebunesc.

Îți sărut degetele, care sper să atingă aceste rânduri zbuciumate.

Al tău, Luis.

Am rămas împietrită lângă pervazul rece. Un vânt iute scutura crengile castanilor din cimitir. Câteva frunze desprinse de pe ram au căzut pe mormântul cu crizanteme ofilite.

„Ce poveste incredibilă. Cine m-a pus să desfac scrisoarea? Nu am avut dreptul. Nu e istoria mea. Dar a cui? A cui e acum? E ca un copil străin, orfan, abandonat pe marginea drumului. Ce să fac cu el? De ce a trebuit să ajungă pe mâinile mele?”

Mi-am făcut o cafea tare în care am turnat un degetar de coniac. Am ezitat mult înainte să citesc celelalte scrisori. Era trecut de miezul nopții când le-am terminat pe toate. Fiecare scrisoare dezvăluia capitole noi ale unei iubiri cu destin ciudat. O iubire înfiripată în timpul unei călătorii, pe o coastă senină din Spania. O întâlnire între doi oameni de origini diferite, din țări diferite, care a zdruncinat cursurile a două destine previzibile ca ale unui fluviu liniștit. O femeie și un bărbat s-au iubit șapte zile și s-au despărțit. Nu se știe din ce cauză, femeia a hotărât să pună punct unei pasiuni pe care o considera doar o aventură de sezon.

„Eu sunt o călătoare, Luis, înțelegi? Patul tău nu e punctul meu de destinație.”

„Care e destinația ta, Julie? Oare nu e iubirea? Noi am găsit-o, Julie. De ce trebuie să ne despărțim?”

„Tu nu știi nimic despre mine, Luis.”

„Ce trebuie să știu despre tine, Julie? Poți să fii de trei ori măritată, să ai opt copii și șase pisici, nimic nu va schimba iubirea mea față de tine.”

„Ești prea candid și înflăcărat. Vorbește în tine tinerețea și lipsa de experiență. Ai să te dezamăgești repede, îndată ce îți va trece primul val de nebunie. El trece, Luis, crede-mă, trece. Prefer să plec înainte de a vedea dezastrul cu propriii mei ochi. Pentru o femeie ca mine poate fi fatal.”

Tinerețea n-a putut s-o convingă. Rămânea doar dragostea. Sentimentul cela pe cât de parșiv cu unii, pe atât de generos cu alții. Pe unii îi desființează și-i umilește, pe alții îi înnobilează și înalță. Niciodată n-am înțeles pricina acestei nedreptăți.

Focul se stinsese de mult. Frigul puse din nou gheara pe mine. M-am cuibărit în pat și m-am prăbușit într-un somn profund. Profund ca disperarea lui Luis.

La trezire, istoria din ajun îmi păru un vis straniu. Numai când am pășit desculță pe parchet și am atins cu piciorul colțul unei scrisori citite, m-am convins că n-am scăpat decât temporar dintr-o poveste care, prin ironia destinului, îmi traversase calea. Ce rol aveam să joc eu în ea?

Scrisorile continuau să vină. Câte una în fiecare după-masă. Îndată ce pendulul termina de bătut primul sfert de oră trecut de doisprezece, poștașul lăsa o scrisoare în cutia poștală. Cu aceiași miros de lemn și de cidru.

Trebuia s-o arunc la gunoi sau s-o ard, sau s-o distrug. De ce mă opuneam? De ce aveam impresia că dintre două infracțiuni, distrugerea sau lectura unei scrisori străine, cea din urmă era mai umană? Nu puteam spune că trăiam deliciul martorului care urmărește desfășurarea unei povești de iubire dramatică. Nu. Dimpotrivă, mă tulbura și mă necăjea. M-am băgat într-o poveste în care eram un martor mut și invizibil. Un spectator rătăcit, clandestin. Un intrus, în fond. Și totuși îmi părea mai omeneste ca iubirea asta ieșită din comun să nu sfârșească într-o gunoiște banală.

Îmi părea monstruos de nedrept că bărbatul acesta încă nu știe că tot ce-l mai ține în viață putrezește deja în mormânt. Va simți oare într-o zi că Julie n-a ținut în mână nicio scrisoare? Când o să sfârșească povestea asta? Cum?

Iubita mea,

Spunea cineva că „une lettre parfaite est une lettre qui ne contient qu'une idée”. Ei bine, fiecare dintre scrisorile mele, dincolo de avalanșa de cuvinte, nu conține decât o idee: te iubesc! Ți-am spus-o după prima noastră noapte, îți amintești? Ai tresărit și mi-ai răspuns răspicat: „Nimeni nu mi-a spus-o atât de degrabă. Cum ți-a trecut prin minte să pronunți cu atâta ușurință aceste cuvinte? Le spui de fiecare dată când te culci cu o femeie?”

Am jurat că ești prima căreia i le spun. Mi-ai zâmbit trist: „Ai să mai rostești aceste cuvinte de sute de ori în viața ta, la vârste diferite, și poate că, de fiecare dată, în fața unei femei diferite,

dar, te rog, nu mie. Hai să profităm unul de altul, fără a pronunța cuvinte mărețe!”

M-am speriat că te supăr și ți-am promis să nu le mai rostesc, dacă nu vrei să le auzi. Și din ziua aceea am descoperit una dintre cele mai mari suplicii în viața unui bărbat îndrăgostit: să nu poată pronunța, ori de câte ori simte, „te iubesc” în fața femeii fără de care nu poate trăi.

Te iubesc, Julie. Și de fiecare dată îți voi cere iertare că ți-o scriu, așa cum mi-aș cere iertare pentru fiecare gură de aer necesară pentru a mai respira. Numai de-aș mai putea respira, în viața asta, măcar de câteva ori, aerul de lângă tine.

L.

Capitolul 28

Am început o colaborare cu o editură. Sunt traducătoare de meserie, dar n-am muncit o zi ca traducătoare. La editură lucra o colegă, am fost cele mai bune studente de la facultate. Ori de câte ori ne întâlneam după absolvire, chiar înainte de „bună ziua”, mă certa și îmi spunea că îi vine să mă omoare. „Dacă există doar un singur talent la o sută de scriitori, Adriana, apoi la traducători proporția e de unul la o mie. Tu nu știi să-ți folosești talentul. E o crimă, fato! E injust, la urma urmei. Când ți-or mai veni mințile la cap, sună-mă. Oricând, auzi, oricând!” Violeta exagera, desigur. Poți avea talent, dar trebuie să-l lustruiești. Un traducător are nevoie de exercițiu regulat.

Într-o seară însă, când mai că-mi părea că îmi ies din minți cu scrisorile și trebuia neapărat să-mi schimb gândurile, am cedat, am sunat-o pe Violeta și, după o discuție ca între colege, apoi ca între femei, și iar ca între colege, i-am spus că am timp să fac traducere. Dar vreau câteva texte mici, „să începem cu câteva nuvele”.

– Excelent!

– Stai un pic. Zic să încerc dacă mai pot.

– Asta și facem. Începem cu o testare. Dar îmi pun mari speranțe în tine, Adriana. N-ai să mă crezi, m-ai salva chiar, fato. Tocmai am primit comenzi peste comenzi din Germania. Un volum de lucru cu care nu m-aș fi descurcat nicidecum, dacă nu m-ai fi sunat. Te implor, fă un efort și-ți voi fi recunoscătoare.

Mi-a trimis a doua zi nu una sau două nuvele, după cum mă așteptam, ci douăzeci. „Și-a ieșit din minți, săraca. Sau e disperată rău. Norocul ei că m-au înnebunit scrisorile astea și că am timp”. Până seara tradusesem cinci nuvele, fiecare câte patru pagini. I le-am trimis să verifice calitatea traducerii.

– Continuă, Adriana! Te pup de o sută de ori.

Traducerile mi-au deturnat temporar atenția de la corespondență, dar scrisorile continuau să vină. Mă obișnuisem să le primesc. Făceau parte din rutina mea și chiar le așteptam. Într-o zi, însă, n-am mai primit nimic. Nici a doua, nici a treia zi. Am exclamat ușurată: cu atât mai bine pentru el. S-a terminat povestea!

* * *

Și totuși...

Și totuși, după o săptămână de pauză, îmi stăruia tot mai mult în cap ideea că ceva nu era corect în istoria asta. Poate a simțit? Sau poate... a întâlnit, în cele din urmă, o altă femeie?

A mai trecut o săptămână. Nimic.

Gata? S-a terminat? Atât de ușor? Degeaba îmi făceam griji. Păi, cu atât mai bine. Julie a avut dreptate. I-a trecut valul. A oboșit să tot scrie. Cât poți umbla după o femeie care nu dă semne de viață? Dar ce se întâmplă cu mine, Dumnezeuule? Nu cumva sunt geloasă? Cu ce drept? De când m-am băgat în pielea lui Julie? De ce îmi permit să simt ceea ce-ar fi simțit ea?

Toate întrebările astea izvorau în întunericul odăii în care doar pendulul se auzea despicând ritmic timpul și liniștea. Eram obosită. Traducerea câtorva nuvele mediocre mă epuizase cumplit. Am aprins veioza și m-am uitat la ceas. 17:05. Mai am o oră până la închiderea cimitirului. Reușesc să-mi aerisesc plămânii și capul. Am nevoie de aer.

Coborând treptele, gândurile mi-au zburat în galop spre Dimitris. Mi-ar fi plăcut să știu că e bine. Mi-aș fi dorit să-i arăt cimitirul, ținându-l de braț... Pentru prima oară nu voiam să merg singură la cimitir. M-am prins de câteva ori la gândul că vorbesc cu el. Îi simt atât de bine prezența, încât dialogurile mele interioare par cât se poate de firești. Eu întreb, el răspunde, eu îl privesc, el mă trage de mână după el. Eu tac, el îmi spune: vorbește, vorbește, Adriana... Și eu îi vorbesc. Mereu îi vorbesc, deși nu mai e lângă mine.

Amurgul încă n-a apucat să stingă cerul, dar felinarele se aprindeau deja, unul câte unul, pe aleile cimitirului. Ce posomorât era pentru o seară de septembrie. Mormântul lui Julie era bine luminat. M-am așezat pe scaunul din față.

– Așadar, Julie, am două vești pentru tine. Prima: scrisorile au încetat să vină, poți să te odihnești în pace. A doua: cred că ai avut dreptate. Nu arunci cuvinte precum „te iubesc” nici după prima noapte, nici după șase luni. Tu ai știut, mai bine ca mulți, că trăim cu toții într-o lume superficială. Cât durează un sentiment profund în zilele noastre? Cui îi folosește parada asta de cuvinte frumoase, jurăminte de dragoste? Femeilor romantice, singure, naive.

Mă ierți că, fără să te cunosc, îți devin complice. Măine seară am de gând să fac focul în cămin. În sfârșit pot să ard toate scrisorile cu inima împăcată. Gata! Totul s-a sfârșit. Toate iubirile dispar într-o zi. Și cele de vară, și cele de iarnă. Și cele declarate înflăcărat, și cele tainice. Odihnește-te în pace!

M-am ridicat de pe scaun și mi-am agățat privirea de cer. O coadă gigantică de fulger despică cerul în zigzaguri aprinse. A urmat o bubuitură înfundată. Primele picături de ploaie mi-au căzut pe creștet. Privirea mi s-a oprit la fereastra unui imobil cu patru etaje. Lăsasem veioza aprinsă. Fereastra părea că pâlpâie într-o lumină roșie. Ce ironie! Știa oare femeia asta că de la fereastră putea să vadă locul în care va putrezi pe veci?

Mi-am deschis umbrela roșie și am pornit spre ieșire. Sub

ploaia torențială, pânza umedă a umbrelei părea o floare de mac cu petalele pleoștite.

* * *

Nu puteam să adorm. Îmi veni un chef să citesc. Am luat la nimereală una din cărțile de pe șemineu. A doua din stânga. Coperta era albă, ca a celorlalte. Abia pe prima pagină puteai desluși exact titlul operei pe care ai ales-o, așa, ca la loto. Am zâmbit amuzată. Oare ce-am ales?

Cartea nu avea titlu. Ciudat. Am răsfoit-o precipitat și am rămas năucă. Era un jurnal personal. Pe prima pagină se întindea o frază cu cerneală violetă. „Nu știi niciodată ce lași în urma ta”, Julie Amrani. Un scris caligrafic, îngrijit, cumpătat. Jurnalul data din martie 2013.

Pe paginile albe, de calitate impecabilă, se rostogoleau litere, cuvinte și fraze care te făceau să-ți dai seama că descriau o lume ce nu mai are nimic cu cea de dincolo de fereastră.

30/03/13, Bruxelles, 18:03

Iată că s-a terminat prima și ultima mea călătorie în Europa. Am lăsat valiza la intrare și m-am apucat îndată să scriu. Am atâtea lucruri să pun pe hârtie, să le recitesc, apoi să încerc să înțeleg unde am mers drept și unde am greșit, încât mă apuc de scris fără să amân.

E prima dată când mi-am luat frica în dinți și am ieșit din casă. Mi-am spus că trebuie să trăiesc frumos măcar pe ultima sută de metri. De fapt, de ce mă laud? Nu e meritul meu. Eu am fost întotdeauna o fricoasă. Am făcut asta pentru că i-am promis lui Amélie, pe patul de moarte. Pauvre fille, cum să mori la numai 45 de ani? Ce blestem e cancerul ăsta, Dumnezeuule. N-o să mă poată consola nimeni, niciodată. Singura, buna și excepționala mea prietenă m-a lăsat orfană pe lumea asta. Și cu o promisiune. Să plec din oraș îndată ce închide ea ochii.

– Julie, promite-mi că n-ai să te temi să începi să trăiești!

Tac și plâng.

– Julie! E singurul lucru pe care te rog să-l faci. Să nu rămâi să putrezești în lacrimi și amintiri dureroase, ci să trăiești, să fii risipitoare și să te bucuri de fiecare zi!

– Promit, mă smiorcăi în batistă și în aceeași seară îmi fac rezervare la tren.

Mi-e frică de avioane. Ele fac parte din toate celelalte lucruri moderne care scurtează timpul. De fapt, se zice că-ți economisește timpul, dar e fals. Ți-l economisește pentru ce? Ca să alergi mai departe, să faci și mai multe lucruri decât poți, în aceeași zi, să te simți obligat să le faci, să fii mereu în cursă, primul, mereu câștigătorul. Obosit, dar victorios. „Vai, am luat micul dejun la Milano, prânzul la Bratislava și cina la Budapesta”. Dacă întrebi ce a mâncat, la cine s-a gândit cu drag, ce voce avea ospătarul, n-o să-ți spună. Pentru că trăiește într-o lume virtuală, unde totul e decor schimbător, insignifiant. Ceea ce contează, domnilor, e că am alergat și am ajuns la capătul zilei în „termenii cei mai utili”.

Trenul e ca pendulul. Tuc-tucul și tic-tacul se mișcă încet, regulat. Poți simți pulsul zilei, de dimineată până seara. Deși luna martie e încă răcoroasă pentru călătorii, totuși are un mare avantaj, gările sunt aproape vide. Poți respira larg și privi lung. Amélie, cred, ar fi râs în hohote dacă m-ar fi văzut cum m-am dichisit pentru călătorie. Întotdeauna mi-a spus că sunt o demodată incurabilă. Mi-am scos de la naftalină paltonul de fată mare, verde-malahit cu guler de astrahan artificial, scurt până la genunchi, fusta creion din lână fină, pantofi cu toc bebe și mănuși albe. Bref, arătam a doamnă un pic țicnită, care încurcase epoca și gara. Țineam într-o mână itinerarul gata creionat de compania de calatorii „Connections” – Gare du Midi Bruxelles-Nancy-Florența-Monaco-Valencia-Lisabona – și în alta, o valiză mică, din piele bej. Clasa întâi pe toată linia, dus-întors. După o săptămână de călătorie, începusem să resimt oboseala drumului. Am decis să mă opresc la Monaco pentru câteva zile, ca să-mi revin. Marea și liniștea splendidă de pe Coasta de Azur mi-a făcut mult

bine, dar am reușit să răcesc. Am luat trenul spre Valencia cu nasul sensibil și gâtul umflat. Intrasem în gară la 06:05. Pe peron așteptau câțiva pasageri.

Somnoroasă, m-am încheiat la toți nasturii de palton, mi-am pus mânușile albe și am coborât din compartiment. Un aer limpede, rece, curat mă izbi în față. Mi-am pus valiza jos ca să-mi scot harta din buzunar. Am tresărit brusc când trenul a pufnit de două ori. Un nor de praf țâșni de sub roți. Mi-am simțit îndată nărilor iritate, apoi un strănut puternic îmi zgâlțâi umerii. Mi-am dus mânușa la nas și am constatat cu oroare ca nu am batistă. Încercam cu o mână să deschid valiza, cu alta îmi țineam nasul.

– Asta căutați, doamnă?

Reperez în față o batistă albă cu margini dantelate, oferită de o mână de bărbat. Nu mă uit mai sus, continui să cotrobăiesc mai departe.

– Luați-o, vă implor, mă îndeamnă o voce tânără de bărbat. O batistă servește și la suflarea nasului.

Nu mă mai las rugată a doua oară. O iau și îmi suflu zgomotos mucii în ea. Cu o oarecare strângere de inimă totuși. Mă ridic din genunchi cu batista mototolită la nas.

– Vă mulțumesc, îi spun bărbatului care mă privește cu vădit interes și o fărâmitură de zâmbet în colțul buzelor. Înalt, tânăr, îmbrăcat impecabil și, cu totul neașteptat! cu pălărie și mănuși perfect asortate.

Nu răspunde. Continuă să mă cerceteze cu ochi atent, dar discret.

– Păcat că n-ați avut o batistă de unică folosință, îi spun cu o notă de regret în voce.

– Nu port așa ceva, răspunde scurt. Detest să arunc lucruri.

– Dar... îi întind batista. Îmi pare atât de rău că v-o întorc în halul ăsta.

Îmi întinde mâna (cât mă bucur că poartă mănuși). I-o pun în palmă. O împăturește și o bagă în buzunar.

Zâmbesc ca o idioată. Pun mâna pe valiză și plec.

De ce oare omul nu are antene speciale ca să simtă, de la un moment încolo, că degeaba merge mai departe? Că a ajuns la destinație. Restul e o fugă fără sens și o pierdere de timp. N-aveam cum să știu că bărbatul de care mă îndepărtam, cu o valiză (și el) la picioare, cu un bilet de călătorie, Valencia-Santa Pola, și o batistă cu micii mei, ajunsese ca și mine la destinație. Ambii am ajuns, fără să știm.

Înainte de a prinde un taxi, am hotărât să beau o cafea și să verific adresa hotelului rezervat. Am găsit cu ușurință o mașină, iar când am dat să urc, pe banca din spate, am revăzut fața bărbatului cu batista.

– Vă rog să urcați, doamnă.

Leși din mașină și puse mâna pe valiza mea.

– Îmi îngăduiți? Cum se numește hotelul la care trageți?

– Meridian.

Zâmbi ciudat, apoi îmi deschise portiera. M-am așezat fără să spun un cuvânt și mașina demară.

– Credeam că plecați, domnule!

– Și eu așa credeam.

Mă privi în tăcere apoi îmi întinse palma:

– Mă numesc Luis Alvar.

– Julie Amrani.

Îmi ia mâna în mânășă și o atinge cu vârful buzelor:

– Bine ați venit în Valencia!

01.04.13, Ixelles, 23:24

Când te trezești dimineața într-un tren, nu poți ști niciodată în ce pat ajungi să adormi seara. Eu credeam că la hotel, dar nu a fost.

Taxiul s-a oprit în fața hotelului. Era închis.

Nu-mi veni să cred:

– Nu înțeleg, am făcut rezervare, rostesc stânjenită și scot rezervarea din poșetă.

– Știți, la noi se întâmplă des ca hotelurile să amâne rezervă-

...rile în luna martie. Dacă nu sunt destui clienți... Nu v-au anunțat?

– Nu știu, răspund obosită. Sunt pe drum de două săptămâni.

– Nu aveți telefon mobil?

– Nu, și n-am de gând să-mi iau, spun pe un ton iritat.

Bărbatul zâmbi încântat:

– Adorabil și surprinzător. Sunteți prima femeie de la care aud asta.

Bref, îmi făcu o invitație spontană de cazare. Galantă și convingătoare. Și, deși puteam fără nicio ezitare să-mi găsesc orice alt hotel, indiferent de preț, totuși, într-un fel neașteptat pentru mine, am acceptat. E un lucru pe care nu-l mai făcusem niciodată în viața mea. Pentru prima oară nu m-am gândit cu oroare: vai, ce-o să creadă bărbatul ăsta galant despre mine! Sunt departe de viața mea de altădată. Decorul nou îmi permite s-o uit pentru un timp. Ce-o să fie dacă mă aventurez să trăiesc una nouă? Să fac tot ce-mi trece prin minte. Fără a ezita o singură clipă. Ce putea să fie mai rău decât coșmarul pe care îl trăisem în ultimele luni la căpătâiul lui Amélie? Frica mea își pierduse din elocință. Nu mă mai convingea.

Uneori credem o viață întreagă că trăim corect și îi deplângem pe cei care joacă roluri străine. Apoi, din pură întâmplare, ajungem să acceptăm temporar un rol care ni se pare străin, care nu are de a face cu ființa noastră și... oh! mirare! descoperim cu stupeoare că ni se potrivește ca o mânășă. E comod, natural, spontan. Și dacă... nu e un rol? Dacă e tocmai ceea ce suntem noi cu adevărat, cei ascunși prea adânc în noi? Ceva ce poate să nu iasă niciodată la suprafață, să moară înainte de a se naște. În fiecare dintre noi. Pentru că ne-a fost frică, n-am întâlnit persoana potrivită sau n-am îndrăznit să ne abatem de la drumul care, de fapt, nu era al nostru.

N-am să neg că acceptasem propunerea și pentru că îmi plăcuse bărbatul. Degaja un mister și un paradox care mă intrigă: deși foarte tânăr, avea un aer strident demodat. Oare împlinise

măcar 35 de ani? În ciuda vârstei, zici că trăia într-o lume înghețată în secolul trecut. Prin felul lui de a se îmbrăca, de a vorbi, de a privi lucrurile, părea că neagă sau sfidează realitatea care îi impune alt stil de viață. Nu-i păsa că pe lume există telefon mobil, fax, internet, sateliți, televizor. Era să mă conving că am dreptate când am pășit pragul casei.

Locuia într-o vilă, pe care o poți întâlni deseori în descrierile din romanele Agathe Christie. Genul de căsuță elegantă, inundată în iederă, cu flori în fața casei și pe terasă, îngrijite de o mână pricepută de grădinar. Ne întâlni în prag o slujnică purtând un șorțuleț brodat. Făcu ochii rotunjiți de surpriză:

– Nu ați plecat, domnule Alvar?

Luis îi porunci politicos să pregătească odaia pentru oaspeți. În salon mirosea a portocală și cafea.

– Doamnă Amrani, pentru că vom petrece împreună următoarele zile, îmi îngăduiți să vă spun Julie?

Mușisem în fața tupeului, dar mă amuza în același timp. Intuiam că după aerul său de mascul cu inițiativă feroce se ascundea o față pe care voi avea destul timp s-o descopăr. Zâmbesc intrigată:

– Nu văd de ce m-aș opune, domnule...

– Luis. Spuneți-mi Luis. Vom urca îndată la etaj să vă arăt odaia și vă las în pace să vă odihniți câteva ore. Maria! se adresa slujnicei. Doamna Amrani e răcită. Aduceți-i în odaie un ceai cu miere!

04.04.13, Ixelles, 09:45

Încântarea mea nu avu margini când am zărit peste fereastră, printre frunzele mășcate de iederă, largul azuriu al mării. Odaia curată, aerisită, cu perne dantelate și perdele cu broderie albă fină. O încântare! Sub pernă am găsit o batistă exact ca cea în care îmi suflasem nasul dimineața. Am izbucnit în râs.

Am devenit amanți chiar din prima seară. Nu eram amețiți de băutură, nici de atmosferă, nici de orice altceva care ar ajuta doi

oameni străini să se cupleze spontan. Paradoxul nostru era fermecător: doi demodați, neadaptati și stranii pentru lumea exterioară, au devenit intimi îndată, fără întrebări-răspunsuri, fără ezitări. Totul s-a întâmplat natural, la fel ca asfințitul sângeriului soarelui care ne picta corpurile dezgolite, înfundate în straturi de dantelă fină.

De mult nu adormisem într-un pat dublu.

05.04.13, Ixelles, 05:15

Aseară a trecut fică-mea pe la mine. A rămas uluită când m-a văzut: „Mamă, parcă nu în călătorie ai fost, ci la un salon de frumusețe. Arăți splendid! Nu te-am văzut așa nicicând ”.

După plecarea ei, m-am cercetat în oglindă. Am constatat că într-adevăr cu greu te-ai fi gândit că sunt bunică. Dar înțelegem că bucuria e de scurtă durată. Toată lumea știe că orice trandafir înflorit, oricât de splendid ar fi, dacă e tăiat de la sursă, moare în câteva zile. Or, eu am fost tăiată. Singură m-am tăiat, cu propria-mi mână. Așteptam sfârșitul. Și nu doar al frumuseții mele, descoperită prea târziu.

06.04.13, Ixelles, 08:34

Cu toate că fică-mea m-a supus unui interogatoriu drastic: „Mamă, te-ai îndrăgostit? Spune sincer! La cine te gândești întruna? Tu nu ești cu noi”, n-am spus un cuvânt despre Luis. În definitiv, ce era să-i spun? Că mă încurcasem cu un bărbat de-o vârstă cu ginerele meu? Povestea s-a terminat, gata! Să revenim cu picioarele pe dalele ude ale Bruxelles-ului.

Am avut o noapte grea. Ca o presimțire chinuitoare.

06.04.13, Ixelles, 09:45

Începe primăvara la Bruxelles. Zilele se lungesc, dar ale mele se micșorează. Primăvara mea n-o să se transforme niciodată în vară. A mea a înghețat și se pregătește de albul etern. De când m-am întors, mi-e frig, frig, frig. Nu ies din casă cu zilele. Stau cu

ochii în focul din cămin și parcă revăd filmul călătoriei. Ce nedrept și prostesc e că oamenii se hotărăsc să trăiască un pic pentru sine numai după ce au suferit o criză, o dezamăgire cumplită, o durere sau, mai rău, numai după ce au lucrat o viață întreagă și au ajuns bătrâni, sleiți de puteri și de sănătate. Ce-am făcut eu până la cincizeci de ani? Am învățat, am lucrat, am economisit bani, am crescut fata. Am investit într-o viață banală, fără însemnătate, fără sclipire. Nici măcar o vacanță după placul meu n-am îndrăznit să-mi permit. Prea scump, prea șic, oare merită banii?

Moartea lui Amélie m-a trezit, m-a scos brutal din circuitul meu închis, din destinul meu mediocru de femeie banală.

M-am amuzat grozav când Luis mi-a spus prima dată că sunt o femeie specială! Bărbat generos în cuvinte, ce să zic. Rămășițe din secolul trecut sau temperament mediteranean? Mi-am zis că o să obosească să-și închipuie naiba știe ce. Dar nu obosea. Îmi vorbea întruna despre frumusețea mea, despre felul meu de a păși, de a vorbi, de a privi lucrurile, de a gândi. Găsea totul fermecător la mine. Nu înțelegea de ce nu reacționez la fascinația lui. Răbdarea mi-a crăpat când mi-a declarat că mă iubește. Nu mă mai amuza deloc. M-am răstit la el și a încetat.

Dar cu toată nemulțumirea mea, începeam să bănuiesc și eu că sunt specială. Țicnită. Orice femeie ar visa să i se cante serenade la ureche, dar eu ce fac? Bag pumnul în gură. Oare să mă fi sălbăticit chiar în halul ăsta? Când a murit definitiv femeia visătoare din mine? Când s-a născut fricoasa și lașa?

Luis a încetat să vorbească, dar nu și să-mi comunice cu ochii, cu mâinile, cu corpul toată afecțiunea și admirația pe care i-o stârneam. Când un bărbat vrea să-ți transmită un mesaj, nu are nevoie de cuvinte. A învățat și lecția asta amară de dragul meu. Era atent, prevenitor, grijuliu și matur. Uneori, după judecățile pe care le emitea, îmi părea mult mai copt la minte decât mine. Mă amuza amănuntul, dar mă și întrista. Mă întrista, mai ales, în pat.

08.04.13, Ixelles, 09:45

În prima seară nu am dat importanță faptului că e iscusit în cearșafuri de dantelă. Am pus pe seama tinereții, sângelui fierbinte. Pur și simplu, am profitat de ceva de care mă lipsisem un timp în intimitatea mea de femeie. Așa cum ai sorbi lacom un pahar de nectar până la fund. Pentru că erai însetată. Atât. Simplu, natural, firesc.

Abia după a doua sau a treia noapte am simțit că încep o altă călătorie. Călătoria în propriul meu corp de femeie. Fără să-mi dau seama, m-am lăsat ghidată de Luis. Nu știu dacă o făcea premeditat, nu știu dacă o făcea prima oară în viața lui, dar o făcea cu atâta îndemânare, dăruire de sine și patimă, încât îmi spuneam că așa ceva nu există. E prea perfect și ireal. E fantezia nerealizată a multor femei din generația mea: un bărbat viril și puternic în lume, dar tandru și senzual în alcov. Uneori aveam impresia că nu mai dețin controlul asupra corpului meu, din momentul în care mă lua în brațe și până când adormeam epuizată de extaz în brațele lui.

Simțeam cu fiecare oră ce trecea că încep să cad în dependență. Ce drog dulce e privirea unui bărbat care te dorește, care freamătă de dorință la atingerea ta. Corpurile noastre, îndată cum se atingeau, prindeau a vibra într-o compatibilitate absolut ieșită din comun. Se transformau într-o nebunie dulce, necontrolată.

La prima vedere, eram un cuplu rezervat, decent, demodat. Însă la orice atingere întâmplătoare din timpul zilei, în restaurant, pe plajă, în mașină, tresăream ambii, străfulgerați de o undă de excitare spontană. Dar nu săream unul peste altul. De parca ne înțelesesem. Prelungeam deliberat momentele de anticipare dulce până la căderea nopții. Și doar în momentul când intram în odaie și ușa se închidea după noi cu un click tainic, nebunia noastră ieșea din albie cu prima mânășă scoasă, aruncată dezinvolt la podele. Fără grabă, cu o cumpătare aproape perversă, cu o senzualitate ridicată pe culmile rafinamentului...

Delirul nu putea dura. Mai devreme sau mai târziu, trebuia să-i punem capăt. Mai bine mai devreme, îmi ziceam. Mai târziu putea fi fatal. Mai ales, pentru mine. Dar greșeam. Eram condamnată. Nu mai aveam nicio scăpare.

Există descoperiri cruciale în viața unei femei, chiar și a celei mai banale femei, descoperiri care îi schimbă viața. Ireversibil. Când trezești un corp de femeie, ceva moare în ea și se naște în același timp. În mine a murit speranța că pot trăi ca înainte și s-a născut cel mai teribil sentiment pământesc: simțul zădărniceii. De ce am descoperit deliciile corpului abia la cincizeci de ani? La ce îmi servesc? Cum să revin la viața mea normală după schimbarea asta tulburătoare? Eu nu sunt genul de femeie curajoasă care la cincizeci de ani face din viața ei sexuală prioritatea numărul unu. E umilitor. E degradant. E imposibil!

09.04.13, Ixelles, 08:15

– De ce să pleci, Julie? De ce? îmi șoptește reținut Luis, dar simt cum urlă din interior.

– Pentru că trebuie să mă întorc în lumea mea.

– Ești mai fericită acolo, Julie? Fii sinceră cu tine! Ești?

– Trebuie să plec, acolo e casa mea, fata mea, nepoții.

Am rostit apăsător ultimul cuvânt, ca să-l trezesc, ca să-l fac să-și dea seama că se legase cu o babă. O babă specială, și?

– Deci a fost doar o aventură de alcov pentru tine, asta e?

Tresar.

– Nu!

– Dar ce e, Julie? izbucnește Luis. Pentru mine e totul! Și pentru tine nimic? Nimic! Nici măcar o aventură jalnică n-a fost pentru tine.

I-am spus că dramatizează. Că o să mă uite curând și să nu facă dintr-o istorie banală subiect de melodramă.

Tăcu. Apoi își lua capul în mâini. Știa că vorbele nu înseamnă nimic pentru mine.

– Ce mai pot face, Julie, ca să înțelegi cât de mult însemni pentru mine?

– Să mă lași să plec.

09.04.13, Ixelles, 23:45

Da, m-am speriat. De corpul meu și de iubirea năvalnică a lui Luis. Mi-e frică să cred în dragostea lui Luis. Nu sunt obișnuită cu bărbați hotărâți și dârji. Mi-e frică să trăiesc cum vreau. Sunt o lașă.

Se fac deja zece zile de când Luis nu s-a mai atins de corpul meu. Mă doare tot trupul. Mi-e rău, mi-e greață, n-am poftă de mâncare. Am pe față toate simptomele dependenței.

De era să-mi spună cineva, chiar și un savant cu grad științific, că există dependență de corpuri, foarte rară, dar există, era să-i rânjesc parșiv în față. De felul meu, sunt sceptică. Am fost...

Se mai întâmplă ceva cu mine. Nu cred că mă îndrăgostesc post-factum de Luis, dar îmi lipsește grozav. Nu numai corpul, mirosul, privirea, ci și discuțiile, gândurile, grija lui spontană și autentică față de mine. Da, autentică, acum sunt sigură. Ce-ar fi avut de câștigat dacă se prefăcea? Mă simțea. Uneori îmi citea gândurile, era mereu prevenitor, înțelegător. Un bărbat nu poate inventa un comportament din cărți, dacă nu e interesat cu adevărat de o femeie. Refuz însă să cred că-l iubesc. Mi-a fost simpatic de la bun început, m-am simțit bine tot timpul lângă el, cred că m-am îndrăgostit de grija lui față de mine. Nimeni nu a mai avut atâta grijă de mine. Dar asta încă nu e iubire. N'est-ce pas, Julie?

N'est-ce pas, Adriana?

Am blocat pagina cu un deget și am închis ochii.

Pendulul bătu ora trei. Noapte, frig, singurătate. Îmi veni să plâng din senin.

15.04.13, Ixelles, 03:05

N-am scris câteva zile. Mă simt rău. Rău. RĂU.

I-am interzis fetei să cheme medicul. „Lăsați-mă în pace, medicul e ultima persoană de care aş avea nevoie. Nu vreau să văd pe nimeni.” Nu m-a ascultat. Când cazi la pat, nimeni nu te mai ascultă. Nici măcar propriii copii. Mai ales cei mari. Se cred atotștiutori și atotputernici. Ei știu mai bine ce e de făcut. Nu am puteri să mă opun. Încep să mă resemnez la toate, ca un pește nenorocit, aruncat de val la mal.

– Nu aveți nimic, madame, mă anunță mulțumit medicul. E o noutate bună, nu-i așa? Trebuie doar să vă odihniți!

– Dar tocmai a revenit din vacanță, doctore! sare fiică-mea la el nedumerită.

– Serios? rosti mormăit, depășit de realitate. Straniu.

– Lăsați-mă, vă rog.

S-au sușotit câteva clipe în antreu.

Îmi cunosc bine diagnosticul: Viața la care am revenit nu mă mai interesează. Amin.

20.04.13, Ixelles, 13:04

Plouă, plouă, plouă. Presimt că va fi o vară ploioasă. Ultima...

05.05.13, Ixelles, 11:03

Azi am stat la fereastră toată ziua. Din fotoliu pot vedea jumătate de cer și jumătate de stradă din fața cimitirului. Într-o oră am petrecut patru funeralii. Ce trist e să mori în luna mai, când totul înflorește, miroase, caută iubire și viață.

Am remarcat un lucru curios în ultimele zile. În anumite ore, mă simt neașteptat de bine. Și atunci gândul îmi zboară la Luis. Trebuie să existe o legătură mai specială între doi oameni, în afara de telefon și scrisori. Atunci când doi oameni se iubesc și încep să se gândească unul la altul în același timp, ei trăiesc o stare de fericire neînțeleasă, chiar și la mare distanță. Poate e adevărat,

cine știe. Îmi aduc aminte cum pornisem un joc cu primul meu iubit. În perioadele când eram separați, ne înțelegeam să privim luna la o anumită oră. El, dintr-un capăt de țară, și eu, din altul. Ne gândeam unul la celălalt privind fața lunii. Luna ne unea dorurile ca pe niște fire de aur și le împletea într-unul singur. Părea mai rotundă, mai împlinită și mai strălucitoare. Era complicea noastră și ne făcea atât de fericiți.

20.05.13, Ixelles, 13:35

Inutil să mă mai opun.

Îl iubesc.

O iubire cu efect întârziat... Ce tristețe.

Jurnalul ăsta e singurul meu martor.

25.05.13, Ixelles, 02:06

Ce proști ne face frica.

Ce dramă trăiește o femeie când nu-i iubită ani la rând. Ce dezastru poate provoca ea însăși când e iubită din nou, dar nu mai crede în iubire! În niciun fel de iubire. Darămite în una ca în povești.

E prea târziu. Dureros de târziu.

Nu mi-am permis nicio clipă să fiu fericită întreaga viață.

Un regret pustiu.

* * *

Asta a fost ultima însemnare din jurnal.

Am adormit când orașul începea să se trezească.

Capitolul 29

Grilul zbuciumat al soneriei răsună de trei ori. M-am dus somnoroasă să deschid. Era vecinul de la doi. Îl zărisem în mai multe rânduri, bându-mi cafeaua lângă fereastră. Un student coșuros cu nas lung. Mă privi aiurit, de parcă eu îl trezisem din somn, și nu el pe mine. Se aștepta s-o vadă pe fica lui Julie, probabil. Ținea în mână un coș de crizanteme albe.

– *Bonjour, madame*. Mă numesc Pierre Dubois. Îmi zâmbește stânjenit și îmi întinde florile.

Îl privesc nedumerită.

– Le-am găsit în fața casei, știți, în ploaie... Mă întorceam de la ore. *Bref*, Margueritte, fica lui Julie, și dumneavoastră, sunteți singurele femei de pe scara noastră. Trebuie să fie pentru una dintre voi.

– Nu are o carte de vizită?

Își îndreaptă ochelarii pe nas și mai cercetează o dată.

– Nu, *madame*. Nu are.

Iau pierdută coșul, îi mulțumesc și închid ușa.

Aroma florilor inundă antreul. Umezeala de afară le-a sporit mirosul. Le-am dus la balcon să le scutur de apă. După prima cutremurare, îmi căzu la picioare un cartonaș alb cu margini aurii. L-am ridicat curioasă. „*Bon anniversaire, Julie. Je t'aime. L. A.*”

Simt cum îmi pierd echilibrul. Mă sprijin de perete. Ochii cad pe calendarul de pe perete. E 22 septembrie.

* * *

Crizantemele nu aveau de gând să se ofilească nici după o săptămână. Arătau tot atât de proaspete ca în prima zi. Încercam să mă resemnez la situația absurdă pe care o trăiam. Traduceam texte până la extenuare. Încetul cu încetul, îmi părea că mă desprind de povestea asta, până într-o miercuri, când, după obicei, verificând poșta, am dat la intrare de încă un coș de crizanteme, lăsat pentru Julie Amrani.

Locul scrisorilor le luaseră coșurile de crizanteme albe. O dată pe săptămână, miercuri dimineața, căram în casă câte un coș de crizanteme albe. Apartamentul începea să semene a cavou. Ambianța devenea apăsătoare.

Trebuia să pun capăt livrărilor și întregii povești. Dar cum?

Într-o dimineață de miercuri, m-am așezat de pândă lângă ușă. Când am auzit primele foșnete discrete, hop! deschid ușa din interior și dau cu ochii de un bărbat tânăr și înalt. Îl fixez cu o privire suspicioasă:

– Buna ziua, domnule! Sunteți Luis?

– Da, doamnă.

– De ce lăsați florile pe prag?

– Așa mi-a poruncit clientul.

– Stați că nu mai înțeleg nimic. Care client? Nu sunteți Luis Alvar, cel care a trimis scrisorile și florile?

– Nu, doamnă. Eu fac doar livrarea de flori. Atât.

Am oftat încurcată:

– Stați! Spuneți-i lui Luis, clientului dumneavoastră, că îl aștept mâine la ora 15:00. Transmiteți-i că e urgent și că trebuie să-i vorbesc despre Julie.

* * *

Cu o oră înainte de închiderea cimitirului, am cărat toate crizantemele la mormântul lui Julie. Paznicul mă cunoaște mai bine decât pe fiica lui Julie. De fiecare dată îmi zâmbeste. Îi zâmbesc și eu. Azi mă justific prosteste:

– Îi plăceau crizantemele albe, domnule.

– Dar cui nu-i plac, domnișoară?

– Mie. Mie îmi plac doar cele roșii.

A dat din cap, hlizindu-se. Avea chef de vorbă. M-am gândit să profit.

– Domnule, aș dori să vă întreb ceva.

– Spuneți, domnișoară, căci de asta îngheț aici.

Într-adevăr, toamna din anul ăsta e deosebit de umedă și vân-toasă.

– Mai vine cineva în afară de mine la mormântul lui Julie Amrani? Poate ați văzut vreun domn? Nu pot să vi-l descriu, nu l-am văzut niciodată, doar mă întreb dacă...

– Nu! mă întrerupe blând, dar categoric. Lângă mormântul ei am văzut o singură persoană: pe dumneavoastră.

* * *

Bineînțeles că aveam emoții. Dacă nu era să cunosc povestea lor de iubire, mă prezentam și vorbeam altfel. Rece și neutru, ca o străină. Eu însă știam prea multe. Împotriva voinței mele, trebuia să joc rolul de intermediar. Nici dacă eram o actriță bună, nu cred că era să izbutesc să-mi stăpânesc emoțiile față de un personaj pe care îl întâlnești numai în romane.

Pendulul bătu ora 15:00. O figură de bărbat apărură în fața ușii de la intrare. Îl urmăream de la fereastră. Nu suna. Zăbovea. Îl reținea ceva? Emoția reîntâlnirii cu Julie? Când o să se termine povestea asta, Dumnezeuule! Nu mai suport! E prea dur rolul pe care mi-l asum.

Pendulul bătu un sfert trecut de 15.00. În sfârșit, aud soneria.

– Urcați la patru, vă rog, strig în interfon. Uit să mă salut.

Din ascensor iese, ca din altă epocă, un bărbat, care nu are nimic de a face cu lumea de afară. Cu o distincție și o eleganță pe care le mai poți întâlni doar în filmele din secolul trecut. Înalt, bine făcut, îmbrăcat în costum gri, cu pălărie. Mă privește senin, blând și curios.

– Bună ziua, doamnă. Își scoate pălăria. Mă numesc Luis Alvar.

Mă fixează cu o privire calmă. Buza de jos, un pic răsfrântă, îi dă un aer senzual. Zâmbește tremurat.

Îi întind mâna.

– Încântată, domnule Alvar. Mă numesc Adriana. Sunteți așa cum mi-am închipuit. În fine, nu atât de tânăr, dar... Începeam să vorbesc în dodii de emoție.

Îmi atinge mâna cu vârful buzelor.

– Se pare că mă cunoașteți bine, deși... Julie nu mi-a vorbit niciodată de dumneavoastră.

Îl invit în casă și încui ușa. În aerul din antreu plutește un par-fum bărbătesc pe care îl cunosc atât de bine. De luni de zile.

– Julie nu m-a cunoscut. Nici eu n-am întâlnit-o vreodată. E o poveste lungă. Sper că aveți timp s-o ascultați.

Îl invit în salon și îi propun un pahar de tărie.

Acceptă, apoi mă privește lung, cercetător. De emoție, începuse să mi se zbată tâmpla dreaptă. Nu cumva simțise primul nouriș deasupra capului?

Îmi vorbi câteva clipe de Julie. Vorbea la prezent. Vorbea emoționat, parcă așteptând din clipă în clipă să-i anunț sosirea ei. Stăteam lângă fereastră și-l ascultam atent. Din când în când, trăgeam cu ochiul spre mormântul acoperit cu crizanteme. Îmi alegeam cuvintele. Mă simțeam în pielea unui demon care, din clipă în clipă, trebuie să-i aplice lovitura fatală. Ce blestem. Cum să-i spun adevărul fără să-l abat? Cum?

– Domnule Alvar!

Mă privește atent.

– Julie nu a primit nici scrisorile, nici crizantemele.

– Înțeleg, zice calm. S-a mutat. V-aș fi recunoscător dacă mi-ați da adresa ei nouă. Vă implor chiar.

– Nu trebuie.

Mă apropii de fotoliul în care e așezat și îi propun încă o porție de whisky.

Începe să priceapă că discuția ia o întorsătură întunecată.

– Eu sunt ultima persoană din lume care ar fi acceptat să vă aducă vestea, dar nu am de ales.

* * *

Ochii i s-au stins. Două tuneluri fără lumină. Pe frunte i se înghesuiau, una lângă alta, picături de transpirație rece. Măinile îi rămâneau imobile, ca niște aripi moarte. Cu un efort gigantic, a mișcat una și a dus-o spre buzunar. Scoase o batistă cu margini

de dantelă fină. O duse la frunte, tamponă, o băgă din nou în buzunar. Apoi își acoperi fața cu palmele.

– Îmi pare atât de rău, domnule Alvar!

Nu știam ce să mai spun, ce să fac, cu ce să-l ajut. Mi-am turnat un pahar de whisky, deși nu-l suport. O fierbințeală, ca un roi de furnici, îmi traversă corpul.

– Cum e posibil așa ceva? șopti bărbatul. Ce absurd și fără sens e totul!

Se ridică moale și se îndreptă spre ușă.

– Mai stați un pic, vă implor. Nu puteți ieși în halul ăsta de la mine.

Mă privi absent, ca prin ceață.

– Nu vă deranjați, vă rog. În halul ăsta voi rămâne până închid ochii. Trebuie s-o văd. Nu pot să plec fără s-o văd.

– Dar...

Rămân încurcată. Ce înseamnă asta?

– Mă duc s-o caut la cimitir.

– Stați!

Își opri corpul cu reacții încetinite. Părea că nu mai are control asupra lui.

– Trebuie să vă dau ceva.

Trag o fugă în cămară și-i aduc cufărașul din lemn de trandafir.

– Dacă nu-l luați dumneavoastră, riscă să ajungă la gunoi. Păstrați-l, vă rog.

Mă privi suspect. Luă cutia și o deschise. Ochii i se aprinseră din nou pentru o clipă. Atinse ușor evantaiul și mănua albă. Apoi își duse mâna la piept. Scoase din buzunărașul lateral o mănuașă identică. Zâmbi sfâșietor unui gând.

– Ce târziu și-a regăsit perechea. Fatal de târziu.

O strânse la piept și ieși.

* * *

M-am repezit spre fereastră. Ieșise îmbătrânit. Un moșneag palid, înalt, cu pas încetinit, gata-gata să cadă pe trotuarul din fața casei.

Trebuie să-l însoțesc!

Am zbughit-o pe ușă. N-am mai așteptat ascensorul. Alergam pe scări, în jos, de era să-mi rup capul.

M-a privit mirat, nu s-a opus. L-am luat de braț și ne-am îndreptat spre cimitir.

* * *

L-am însoțit în tăcere până la mormânt. Nu am stat mult. Luis părea că reflectează adânc. Sau poate că nu se gândea la nimic. Ziceai că s-a prăbușit în hibernare.

Era o după-amiază de toamnă neașteptat de caldă. La ieșirea din cimitir, i-am propus să bem o cafea de adio. Terasile de lângă cimitir erau aproape goale. Studenții încă nu reveniseră din vacanță.

Se încheia o poveste de iubire sub ochii mei. O poveste sfâșietoare și amară precum cafeaua pe care o sorbeam din ceașca cu buză aurie.

– Nu înțeleg, Adriana, începu cu voce stinsă Louis. Avea obraji palizi, căzuți. Pe tine nu te cunosc decât o oră, dar nu pot înțelege un lucru: de ce când te privesc pe tine, o revăd pe Julie?

Tresar și mă bâlbâi în fața acestei revelații atât de neașteptate.

– Seamănă atât de mult cu ea?

– Nu, nu, zise precipitat, nu e vorba de înfățișare, ci de felul de a fi. N-aș putea să explic. E la nivel de simțuri. Ești atât de calmă, încât pari resemnată. Mă îngrijorează liniștea ta vădită.

Surâd obosit.

– E doar o impresie. N-am cunoscut-o pe Julie. Sunt o străină care locuiește temporar în casa în care... v-a iubit.

Luis mă privește blând.

– Știi că m-a iubit.

– Atunci... ezit: să mă bag sau nu, dar curiozitatea e mai puternică decât mine. De ce n-ai oprit-o? Poate că mai trăia acum.

Mă privi surprins. Împinse ceașca de cafea din fața lui cu gest ușor.

– Dacă pe o femeie n-o poți reține cu dragostea, atunci n-o mai poți reține cu nimic.

Am tresărit. Mai auzisem vorbele astea.

– Acum nu mai pot schimba nimic, Adriana. Chiar dacă îmi trag un glonte în cap.

Îmi vorbea Luis, dar îl auzeam pe Dimitris.

* * *

– Adriana?

Tresar din nou, smulsă dintr-o lume în care n-aș vrea să las pe nimeni.

– Da. Mă scuzați.

– Înainte să ies cu totul din viața ta, îngăduie-mi să-ți spun un lucru.

– Vă rog. Dacă asta ar putea să vă aline durerea.

– Să lăsăm durerea mea, Adriana. Îți sunt recunoscător pentru tot ce ai făcut. Putea să nu-ți pese. Tocmai pentru asta mă simt îndatorat față de tine. Aș vrea să știu că ești o femeie fericită.

Făcu o pauză, apoi mă învăluie într-o privire caldă. Era atât de reală căldura lui, încât mi-am simțit obrajii luând foc.

– Adriana, să nu-ți fie frică să iubești. Nu fiecare are a doua șansă în iubire.

Se ridică în picioare, se aplecă să-mi sărute mâna. Își săltă ușor pălăria și plecă.

Am privit în urma lui cu inima strânsă.

Capitolul 30

M-am întors nervoasă acasă. Demult nu mai trăisem acest sentiment. Vorbele lui Luis m-au răscolit într-un fel ciudat. Eram liberă să le uit, dar nu puteam. M-au prins ca într-un păienjeniș. Vorbele scoase dintr-o inimă îndurerată se lipesc de suflet ca picăturile de mastic pe tulpina copacului.

Trecuseră câteva luni de când am evadat din lumea lui Dimitris, și eu încă nu-mi puteam găsi loc în lumea mea. Nici răvășitoarea istorie de iubire dintre Julie și Luis n-a putut să-mi scoată din minte chipul lui Dimitris și mirosul serilor noastre. Mirosul? Îmi lipsește atât de mult. M-am repezit spre gentuță. Parfumul era acolo. I-am săltat căpăcelul auriu. O aromă suavă se răspândi în odaie. Inima începu să-mi bată iute.

Deși apusul își retrăgea lumina din odaie, avui pentru o clipă senzația că a venit primăvara. E toamnă afară, dar la mine în salon a înflorit *iasomia de noapte*, briza mării mișca perdelele, iar apusul promitea un nou răsărit...

* * *

Azi, după o toamnă umedă, amară și rece, ca toate cafelele pe care le beau în singurătate, ce-aș mai putea schimba în povestea asta care nu e doar a mea, dar căreia eu mi-am luat libertatea să-î tai aripile și finalul? Am rămas doar cu parfumul ei...

Acum doar un miracol poate schimba lucrurile. Dar eu nu sunt genul de femeie care crede în miracole.

Capitolul 31

Se apropia Crăciunul. Odată cu serile lungi de iarnă, care începeau îndată după prânz, străzile prinseră a străluci în luminițe vesele. Chiar și peretele exterior al cimitirului era decorat cu ghirlande multicolore. E o sărbătoare pentru toți. Morți și vii. Amărâți și veseli. Cupluri și celibatari.

Era o seară rece de decembrie ce aducea primii fulgi. Mă înforceam de la o plimbare. Zăbovisem mult sub felinarele cu lumină portocalie. Zborul haotic al fulgilor mă calma și mă umplea cu unduiri de împăcare tandră.

În ascensor, am dat nas în nas cu vecinul de la doi, studentul coșuros cu crizantemele. Avea un aer trist. I-am zâmbit. Îmi întoarse zâmbetul înapoi.

– Ați vrea să mergeți la operă cu mine?
– Nu ai cu cine merge, Pierre? îi răspund amuzată.
– N-am. Recunosc. Fug fetele de mine ca dracul de colivă. Ironia e că ne-au distribuit câte două bilete la universitate, ca în bătaie de joc. Și eu iar mă duc singur.

Apăsă cu arătătorul ochelarii spre rădăcina nasului.

– Ia spune, Pierre, nu cumva e o strategie de agățat femei?
– Nu, vă asigur, se grăbește să-mi curme bănuiala. M-ați văzut vreodată cu o fată?

Ușile ascensorului se deschiseră la etajul doi. Zăbovesc.

– Ce spectacol?

– *Traviata*.

– Ai noroc. Merg!

Flăcăul mă privi neîncrezător. Ținea cu spatele ușile care încercau să se închidă.

– N-aș spune că ești încântat.

– Pun pariu că în ultima oră o să vă răzgândiți. Am pățit-o de trei ori cu femeile!

– Ai cuvântul meu.

Tresări de bucurie. În ochi i se aprinseră două scânteii.

Ușile ascensorului s-au închis, în sfârșit.

Lăsăm în urma mea un chiuit victorios.

Capitolul 32

Nu era rea ideea cu ieșitul la operă. Singurul bemol era că nu aveam cu ce să mă îmbrac. Și nu fac mofturi de damă. Realmente nu aveam ce pune pe mine. În afară de... rochia de seară pe care o aveam de la Dimitris.

Aprind lumina și mă apropiu de oglindă cu rochia întinsă la piept. Îmi pare atât de nefiresc s-o port fără Dimitris. Mă străfulgeră un gând: „Nu merg nicăieri!”

Dar în următoarea clipă mă trântesc nervos în fotoliu și gem disperată: „Am promis”.

Dumnezeule, de când n-am mai ieșit în oraș. M-am întins după gentuță, dar la jumate de drum o scap jos. Un clinchet de metal căzut pe parchet îmi atrase privirea. Era inelușul pe care îl găsi Dimitris în mare. L-am pus în palmă și l-am mirosit. Marea era departe, cerul era departe, totul era departe de inscripția *Împreună*.

* * *

Biletele de student, fiind gratuite, ne ofereau locuri la balcon. Fotoliile laterale erau atât de aproape de scenă, încât, pentru cei de la parter făceam aproape parte din decorul scenei. Ne vedeau ca în palmă.

– Pierre, știi ce gusturi avea Margareta? Îmi tachinez studentul, care stătea cu gura deschisă de admirație din clipa când mă văzuse.

– Păi, toată lumea știe, se hlizi idioțește și își potrivi ochelarii pe rădăcina nasului. Purta camelii albe în piept, arătă cu bărbia spre decolteul meu, apoi își coborî ochii stânjenit.

– Dar știi ce fel de bomboane ronțăia în timpul spectacolului? Studentul clipi nedumerit:

– Mânca bomboane?

Puștiul mă amuza strașnic.

– Dumnezeule, ce-aș mai mânca și eu niște struguri glasați.

– Sunt buni?

– Nu știu. N-am gustat niciodată.

Lumina scânteietoare a candelabrelor se topi în întuneric. Sala se scufundă în beznă, ca o corabie pe fundul unui ocean. O liniște tainică umplu scena. Dar nu pe mult timp. Subit, o mare de aplauze prinseră a încuraja începutul. În josul scenei se aprinse un rând de luminițe slabe, ca o cărare de licurici. Orchestra din fața scenei își potrivea notele și instrumentele. S-a auzit un ciocănit discret de baghetă, apoi, la a treia unduire a dirijorului, viorile au prins viață. După ele a intrat în *crescendo* întregul cortegiu de instrumente.

Sufletul îmi prinse a fremăta în întunericul legănat de melodia suavă, dominată de viori. Viorile mă fac să plâng. Stârnesc în mine o sensibilitate pe care încerc s-o țin mereu în frâu. În seara asta nu mai vreau s-o înfrâng. De cine m-aș ascunde? De studentul de lângă mine? Am zâmbit scurt și m-am lăsat din nou pradă melancoliei și monologului dezlănțuit în întuneric. Toată lumea cunoaște personajele din operă și sfârșitul acestei povești de iubire, dar revine în sala asta ca s-o mai trăiască măcar o dată pe an. Cu toată splendoarea și tragedia ei...

O tristețe sfâșietoare începe să-mi picure amar în inimă: oare toate iubirile mari au un final chinuitor? Sau poate că tocmai sfârșitul lor tragic le înalță în ochii oamenilor?

Intro-ul luă sfârșit și o explozie de aplauze izbucni în sală. Orchestra bubui din nou și cortina se ridică brusc, deschizând spectatorilor priveliștea unui bal luxos, organizat într-un *patio* gigantic, ce compunea o atmosferă cu ritmicitate veselă, cu râsete ascunse în dantela evantaielor și hohote distincte de bărbați în fracuri croite impecabil și mănuși de un alb imaculat.

Lumina de pe scenă se revărsa în sală, juca pe fețele spectatorilor fascinați de rânduielile vieții de cândva. Cu greu puteai bănuî că printre ei se afla vreun director sever, care doar cu un sfert de oră în urmă a ieșit enervat dintr-o videoconferință, sau vreun om de afaceri obosit, care tocmai a ieșit de la negocieri, sau vreo fashionistă, care a cutreierat cele mai bune magazine ca să-și găsească o ținută potrivită pentru seara asta, și încă mulți alții care și-au închis telefoanele și au făcut o pauză în viața lor calculată din secolul XXI, ca să se refugieze și să trăiască feeria unei povești romantice, senzuale și tragice.

Câți dintre oamenii ăștia sunt avizi de iubire? De ce au venit s-o caute în întunericul acestei săli? De ce nu o caută în viața reală? Câte dintre femeile din sală își închipuie că sunt *Marguerite Gautier*? Câți dintre studenții de la balcon, politicienii sau oamenii de afaceri de la parter își închipuie că sunt *Armand Duval*, capabili să stârnească în amanta decăzută marele dar de a iubi pur și necondiționat...

Priveam fețele, una câte una, rînd pe rînd. Lumina de pe scenă parcă se juca pe ele; fețe visătoare, blînde, aspre, atente, absente. Dintr-odată, am tresărit. Privirea mi se opri pe un profil cunoscut. Georges? Da! El e. Cine oare a izbutit să-l scoată la operă?

Capitolul 33

Georges nu era singur. În dreapta lui am mai recunoscut un profil. De femeie. Laetitia! S-a schimbat ceva în aerul ei? Mîna dreaptă a lui Georges se ridică și se așează pe burta rotunjită. Cum am putut să uit? Laetitia mi-a spus ca se mărită, eu însă eram cu gândul în altă parte. Acum așteaptă un copil. Ambii aveau un aer împlinit și fericit. E bine, așa trebuie să fie toata lumea în ajun de Crăciun.

Am oftat adînc și am tras cu coada ochiului la studentul „meu”. Stătea neclintit și asculta atent replicile de pe scenă, abia dacă mai respira. Ce ironie! Studentul ăsta străin de lângă mine, de care fug fetele „ca dracul de colivă”, și cuplul de la parter, sunt singurele personaje din viața mea.

Se spune că viața oricărei femei e un roman. Izbucnesc într-un hohot interior: ce roman sărac e viața mea! Nu adună nici măcar trei personaje pe aceeași pagină.

M-am uitat încă o dată la singurul cuplu fericit din romanul vieții mele. Laetitia emana o lumină nouă, îi pâlپایau obrajii de emoție și tandrețe. Poate că reacționa la replicile de pe scenă sau poate la prezența lui Georges, cine știe. Păcat că nu poate să se vadă dintr-o parte. I-ar fi plăcut. Orice femeie trebuie să strălucească ca o rază lângă bărbatul iubit. Dintr-o dată, Laetitia se aplecă spre bărbatul din dreapta ei și îi șopti ceva la ureche. Nu era Georges. Cine era bărbatul? N-am reușit să-i zăresc bine obrazul. Când Laetitia se mai aplecă o dată și bărbatul își mișcă profilul, am putut să-i văd toată fața. Brusc, am simțit că mă

prind amețelile. Nu cred! Hotărât, nu! Nu poate fi el! Ce să facă Dimitris la Bruxelles? Lângă Laetitia și Georges? Poate e doar un bărbat care seamănă cu el? Poate sunt obsedată și îl văd pe Dimitris peste tot. Nu puteam să-mi găsesc locul. Din momentul acesta, spectacolul de pe scenă s-a încheiat pentru mine.

– Pierre, îi șoptesc studentului, poți să mă ajuți?

Își întoarce întrebător fața spre mine.

– Îmbătrânesc, înțelegi? Nu mai văd bine la distanță. Am nevoie de ochii tăi tineri.

Mă privește descumpănit. Își potrivește demonstrativ ochelarii pe nas.

– Mă scuzi. Nu era o aluzie la vederea ta.

– Poftim?

– Ești miop?

– Da.

– Deci vezi bine cu ochelari. Te rog să privești atent la rândul cinci de la parter, îi arăt cu mâna. Lângă dama cu bucle blonde, stă un bărbat, așa?

– Este. Chiar mai mulți.

– Caută-l pe cel din dreapta.

– E clar, oftează studentul neașteptat.

– Ce ți-e clar, băiete?

– Vă prăpădiți după bărbați cu profil mediteranean. N-am nici o șansă.

Nu-l mai auzeam.

El e. Dimitris.

Inima a prins să-mi bată sălbatic. Îmi duc instinctiv mâna la gât. Simt pulsul năvalnic zbătându-se sub șiragul de perle.

Ce face la operă? Cum a ajuns lângă Letitia și Georges?

Îl priveam lung, fără încetare. Avea obrazul îngândurat, părea că visează.

Brusc, își mișcă capul, parcă trezit dintr-o reverie. Privi în dreapta sa, apoi în stânga. Își întoarse înapoi privirea spre scenă. Urmări câteva clipe acțiunea, apoi își ridică ochii spre balcon. Se

uită absent și iar își mută privirea pe scenă. Dintr-odată, tresări și reveni cu ochii spre mine.

Ne priveam încremeniți. Niciunul din noi nu credea în ceea ce vede.

M-am ridicat în picioare, fără să-mi rup privirea de la el.

S-a ridicat și el.

Eram deciși.

Două umbre se retrăgeau din sală, lăsând în urma lor un ecou din muzica lui Verdi. Alergam unul spre altul. Foaierul de marmură răsună sub pașii noștri repeziți. Fugeam pentru prima oară de lumea întreagă, și nu de noi. Fugeam de sfârșitul dramatic care se juca pe scenă. Fugeam unul spre altul. În povestea noastră.

– Adriana!!!

– Dimitris!!

I-am sărit în brațe. Mă strângea la piept cu o nebunie disperată.

– De-ai ști cât te-am căutat, femeie! Unde... Unde te-ai ascuns? Începeam să-mi ies din minți.

Aș fi vrut să rămân cuibărită toată viața în brațele acestea. De ce mi-a luat atâta timp ca să înțeleg? Laetitia a avut dreptate. Mi-au trebuit luni întregi de preludiu ca să simt ceea ce simt acum.

– N-am ieșit din casă câteva luni, Dimitris. Noroc de un student căruia nu-i merge la fete. El m-a scos azi din casă.

Nu cred că mă auzea. Mă sorbea din priviri, îmi respira aerul, mă strângea la piept, apoi șopti în sfârșit:

– De-ai ști cât de mult te iubesc!

* * *

În cafenea e liniște și cald. Miroase a vin fiert cu scortişoară. Ploaia își aruncă primele picături peste geamul de lângă măsuta noastră decorată în spiritul sărbătorilor de Crăciun.

– Știi, Adriana, de când te caut, am îndrăgit ploile de la Bruxelles?

– Puțini spun asta. Mai ales, în ziua de Crăciun.

– Când stăteam la fereastră, seri întregi, privind ploaia, îmi spuneam că și tu ești la o fereastră și o privești, ca mine, și numai la gândul ăsta îmi devenea mai dragă ploaia. Tot ce ține de tine îmi este drag, Adriana.

– Acum s-a terminat cu ploile, Dimitris.

Tace. Zâmbește cuminte, înainte să mă întrebe:

– Țin să știi că nu ești obligată să părăsești orașul pentru mine. Aici e lumea ta, te înțeleg...

– A fost, îi zâmbesc complice.

– În cazul acesta, zâmbește larg, odaia te așteaptă. Și numai la gândul că în fiecare dimineață te voi putea vedea, îmi vine să mă cațăr pe Atomium și să urlu de fericire. Poți rămâne cât vrei tu. O veșnicie, două, numai dacă...

– Ce?

– Nu știu dacă trebuie să aduc vorba.

– Spune, Dimitris. Să nu mai pierdem timpul, te implor.

Mă prinde de mână și rostește prudent:

– Georges mi-a spus... că l-ai refuzat...

– ...când m-a cerut de nevastă? E adevărat.

Mă privește cu frică și-mi strânge puternic mâna. Îi zâmbesc, apoi rostesc răspicat:

– Dimitris, tu nu ești Georges.

Două zâmbete tâmpite au înflorit în același timp.

– Un măgar!

Tresare și mă privește buimac.

– Vreau un măgar la nuntă! Cu flori la urechi!

Mă trage de mână spre ieșire.

– Să luăm taxiul până la Atomium. Dacă nu mă lași să urlu de fericire, măcar de două ori, pur și simplu ,explodez, Adriana!!!

* * *

Am ieșit din apartamentul lui Julie cu un rucsac și o cutie mică de carton în mâini. În taxi, am pus-o cu grijă pe genunchi, apoi am rostit cu inima împăcată:

– Acum putem pleca la aeroport.

Dimitris îmi zâmbi intrigat:

– Ce comori duci în cutie, Adriana?

Am deschis emoționată capacul. Mirosul de lemn proaspăt, degajat de scrisori, se împletea cu aroma suavă de flori de portocal, răspândită de jurnal.

– Așa miroase o iubire care ar fi putut avea un sfârșit fericit. Voi scrie o carte despre ea, în odaia noastră, cu ferestrele spre mare. Tu vei fi primul care o va citi, Dimitris.

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
--------------------------	---

Partea I

Capitolul 1	5
Capitolul 2	14
Capitolul 3	17
Capitolul 4	21
Capitolul 5	23
Capitolul 6	26
Capitolul 7	27
Capitolul 8	30
Capitolul 9	32
Capitolul 10	34
Capitolul 11	37
Capitolul 12	41
Capitolul 13	45
Capitolul 14	46
Capitolul 15	50
Capitolul 16	57
Capitolul 17	62
Capitolul 18	65
Capitolul 19	70
Capitolul 20	76
Capitolul 21	80
Capitolul 22	86
Capitolul 23	87
Capitolul 24	89

Partea a II-a

Capitolul 25	97
Capitolul 26	99
Capitolul 27	103
Capitolul 28	113
Capitolul 29	129
Capitolul 30	135
Capitolul 31	136
Capitolul 32	137
Capitolul 33	140